ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

நம்மாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

(கோயில்) திருவாய்மொழி

பெருமாள்கோயில் ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய

திவ்யார்த்த தீபிகையுடன் கூடியது.

முதற்பத்து முதல் திருவாய்மொழி.

உயர்வறவுயர்நலம் உடையவன்யவனவன்*
மயர்வறமதிநலம் அருளினன்யவனவன்*
அயர்வறுமமரர்கள் அதிபதியவனவன்*
துயரறுசுடரடி தொழுதெழன்மனனே.

பதவுரை.

என் மனனே	- எனது மனமே!
உயர்வு அற	- (தன்னைப் பார்க்கிலும்) உயர்த்தி இல்லாதபடி
உயர்	- உயர்ந்த
நலம்	- (ஆனந்தம் முதலிய) கல்யாண குணங்களை
உடையவன்	- (சுயமாக) உடைத்தானவன்
யவனவன்	- யாவனொருவனோ
மயர்வு அற	- அஜ்ஞானம் நசிக்கும்படி
மதி நலம்	- ஜ்ஞானத்தையையும், பக்தியையும்
அருளினன்	- (அடியேனுக்குக்) க்ருபை பண்ணினவன்
யவனவன்	- யாவனொருவனோ
அவன்	- அந்த எம்பெருமானுடைய
துயர் அறு சுடர் அடி	- துக்கங்களைப் போக்குகிற சோதிமயமான திருவடிகளை
தொழுது	- வணங்கி
எழு	- நீ கடைத்தேறக்கடவை.

* * *--- இதில், மஹோபகாரங்களைத் தமக்குச் செய்தருளின எம்பெருமானுடைய திருவடிகளைத் தொழுது மேன்மை பெரும்படியாக ஆழ்வார் தமது திருவுள்ளத்திற்கு உபதேசிக்கிறார்.

புறமதத்தவருடைய கொள்கைப்படி எம்பெருமான் நிர்க்குணனல்லன், ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகன் என்கிற வேதாந்த ஸித்தாந்தத்தை முதலடியிலே வெளியிட்டருளுகிறார். இதனால், எம்பெருமான் தனது திருக்கல்யாண குணங்களைக் காட்டி இல்வாழ்வாரை ஈடுபடுத்திக் கொண்டமை விளங்கும்.

குணங்களுக்குத் தோற்று அடிமைப்படுதல் என்றும் ஸ்வரூபமாகவே அடிமைப் பட்டிருத்தல் என்றும் இருவகைப்பட்டுள்ளதான அடிமையில் குணப்ரயுக்தமான அடிமையிற்காட்டிலும் ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமான அடிமையே சிறக்கும் என்பது ஸம்ப்ரதாய

ஸாரார்த்தமாயினும், ஆழ்வார் தம்மை எம்பெருமான் அகப்படுத்திக் கொண்டது திருக்குணங்களைக் கொண்டதாதலால் தாம் இழிந்த துறையை முதலிலே பேசுகிறாரென்க. ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமான அடிமையும் ஆழ்வார்க்குக் குறைவற்றதென்னுமிடம் (திருவாய்மொழி 5-8-5.) ஆகிலுங் கொடியவென்னெஞ்ச மவனென்றேகிடக்குமெல்லே" என்ற பாசுரத்தால் வெளியிடப்படுகின்றமை காண்க.

ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமான அடிமை இயற்கையிலேயே இருக்கச்செய்தேயும் சேஷியானவன் கல்யாண குணங்கட்கும் கொள்கலமாயிருப்பதனால் இக் குணங்களும் அடிமைக்கு ஓர் உபாதியாக அமைகின்றன என்றுணர்க. ஸ்ரீராமபிரானுடைய வநவாஸ ஸமயத்திலே அத்ரிபகவானுடைய ஆச்ரமத்தில் பெருமாள் எழுந்தருளி மஹர்ஷியை அநுவர்த்தித்திருந்த பின்பு அவருடைய தேவியான அநஸூயைப் பிராட்டி அநுவர்த்தித்திருக்கிறவளவிலே, அவள் பிராட்டியைப் பார்த்து "உற்றாரையும் செல்வத்தையும் விட்டுப் பெருமாள் பின்னே காட்டுக்குவந்த விது தைவயோகத்தாலே உமக்கு நன்றாகக் கூடியது; நகரத்திலிருக்கிலுமாம், காட்டிலிருக்கிலுமாம் பெண்டிர்க்குத் தெய்வம் பர்த்தாவே கிடீர். நீர் இப்படியே எப்போதும் பெருமாள் விஷயத்திலே அநுகூலித்திருக்கக்கடவீர்" என்று சொல்ல; பிராட்டி வெட்கமடைந்து கவிழ்தலையிட்டிருந்து 'எனக்குப் பெருமாள் பக்கலில் அநுராகம் ஸ்வரூபமாகவே உண்டாயிருக்கச் செய்தே அவர்தாம் குணங்களிற் சிறந்தவராகையாலே என்னுடைய அநுராகத்தை குணப்ரயுக்தமாகக் நாட்டார் நினைக்கக்கூடும்; எப்போதாவது ஒருஸமயம் அவரைக் குணங்களைவிட்டுப் பிரித்துக் காட்டக்கூடுமாகில் அப்போது என்னுடைய அநுராகம் ஸ்வரூபப்ரயுக்தமேயன்றி குணப்ரயுக்தமல்ல என்பது நன்கு விளங்க அவகாசமுண்டாகும்; அப்படி ஒரு நொடிப்பொழுதும் காட்ட முடியாதபடி அவர் எப்பொழுதும் ஸமஸ்த கல்யாண குணாம்ருதஸாகரமாக இருப்பதால் நான் அவர் பக்கல் இருக்குமிருப்பை அறிவிக்கப்பெறுகிறிலேன்; அவர் குணஹீநருமாய் விரூபருமாயிருந்தபோதிலும் நான் அவர்பக்கல் இப்படியே காணுமிருப்பேன்' என்றாள் என்பது ப்ரஸித்தம். இளையபெருமாள் திருவடியோடே தம்மைப்பற்றிச் சொல்லிக்கொள்ளும்போது "அஹமஸ்யாவரோப்ராதா குணைர்தாஸ்யமுபாகத:" என்று பெருமாளுடைய திருவுள்ளத்தாலே நாம் அவருக்கு உடன் பிறந்தவனாகிறேன்; என்னுடைய கருத்தினால் குணங்கட்குத் தோற்று அவர்க்கு அடிமைப் பட்டவன் நான் என்றதும் இங்கு நினைக்கத்தக்கது.

உபநிஷத்தானது எம்பெருமானுடைய ஆநந்தமென்கிற ஒரு குணத்தை மாத்திரம் வருணிக்க இழிந்து "யுவாஸ்யாத்ஸாது யுவாத்யாயக: ....ஸஏஷோ மாநுஷ ஆநந்த:" என்று மநுஷ்யனுக்கு உண்டாகக்கூடிய ஆனந்தந் தொடங்கி "ஸஏக: ப்ரஜாபதேராநந்த:" என்று பிரமனுடைய ஆனந்தத்தளவுஞ் சென்று அதற்குமேலும் "தேயேசதம் ப்ரஜாபதேராநந்தா:" என்று அந்தப்பிரமனுடைய ஆனந்தத்தையும் நூறுமடங்காகப் பெருக்கிக்கொண்டு சென்று பின்னையும் பரப்ரஹ்மாநந்தத்தைப் பரிச்சேதிக்க மாட்டாமல் "யதோவாசோநிவர்த்தந்தே" என்று கையொழிந்து போயிற்று. இப்படி ஆநந்தகுணமொன்றின் அளவிடமுடியாமை கூறினது மற்ற குணங்களின் அளவிடமுடியாமைக்கும் உபலக்ஷணம் என்பது "ஏவம் தயா சதுரயா தவ யௌவநாத்யாஸ் ஸர்வே குணாஸ் ஸஹ ஸமஸ்தவிபூதிபிச்ச---ப்ரவ்யாஹ்ருதாஸ் ஸ்யுரவதீந்அவதீரயந்த: வாசாமகோசரமஹாமஹிமாந ஏவ." என்ற ஆழ்வானது ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவ ஸ்ரீஸூக்தியாலும், "ஹந்தைவம்த்வத்குணாநாம் அவதிகணநயோ: கா கதா சித்தவாசோ:" என்ற பட்டரது ஸ்ரீ ரங்கராஜஸ்தவ ஸ்ரீ ஸூக்தியாலும் விளங்கும். அந்த உபநிஷத்துப்போலே பகவத்குணத்தை அளவிடப்புகுந்து பின்வாங்கிப் பரிபவப்படாமல் ஆழ்வார் " உயர்வறவுயர்நலமுடையவன்" என்று அழகாகப் பேசி முடித்தனரென்ப.

உயர்வு அற உயர்நலம் --- உயர்ந்தவையென்று பேர்பெற்ற மற்றவஸ்துக்க ளெல்லாவற்றினுடையவும் உயர்த்தி உண்மையன்றென்னும்படியும் தன்னுயர்த்தியே சாச்வதமாகும்படியும் உயர்ந்தகல்யாணகுணங்களையுடையவன் என்றதாயிற்று.

இனி, உயர்வு என்று வருத்தத்திற்கும் பேருண்டாதலால், (உயர்வு என்னுஞ் சொல்லுக்கே வருத்தமென்ற பொருளுண்டென்றும் உயர்வு என்பதற்கு அப்பொருள் இல்லை என்றும் சிலர் கூறுவர். பூருவாச்சாரியர்களின் வியாக்யானங்களில் இவ்வர்த்தமுள்ளது.) வருத்தமில்லாமல் உயர்த்திபெற்றனவான குணங்களையுடையவன் என்றலுமொன்று. மற்றையயோர்க்கு ஒரு உயர்த்தியுண்டாக வேண்டுமானால் மிக்க வருத்தத்தாலன்றி உண்டாகமாட்டாது ; "யுககோடி ஸஹஸ்ராணி விஷ்ணுமாராத்ய பத்மபூ: புநஸ் த்ரைலோக்யதாத் ருத்வம் ப்ராப்தவாநிதி சுச்ரும." என்று--நான்முகக்கடவுள் பல்லாயிரம் யுகங்கள் விஷ்ணுவை ஆராதித்து ஸித்தி பெற்றானென்று சொல்லிற்று ; பரமசிவன் முதலிய ஒவ்வொரு கடவுளரும் இங்ஙனமே வருத்தப்பட்டு ஸித்தி பெற்றமை வேத வேதாங்கங்களிற் கூறப்பட்டுள்ளது. அவர்களைப்போலன்றிக்கே எம்பெருமானது குணோத்கர்ஷம் ஆயாஸத்தாலுமன்றி இயற்கையாகவே அமைந்ததாயிற்று.

ஆளவந்தார் முதலிய நம் ஆசாரியர்கள் எம்பெருமானுடைய குணசாலித்வத்தை அருளிச்செய்யுமிடங்களில் "ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிசயாஸங்க்யேய கல்யாண குணகண: " என்றருளிச்செய்வது காண்க. இதில் 'ஸ்வாபாவிக' என்றது -- வருத்தமின்றி இயற்கையாகவே அமைந்த என்றபடி.

" உயர்வறவுயர்குண முடையவன்" என்னாதே 'நலமுடையவன்' என்கையாலே அவனது திருக்குணங்கள் முழுதும் பரம போக்யம் என்னுமிடம் பெறப்படும். நன்மையே உருவெடுத்திருக்கும் போலே. நலம் என்பது பால்பகா அஃறிணைப் பெயராதலால் பன்மைப்பொருள்பட்டு குணஸமூஹங்களைச் சொல்லக்கடவது. ஆனந்தகுணமொன்றையே சொல்வதாகவுங் கொள்வர் ; அப்போது மற்ற குணங்கட்கும் உபலக்ஷணமாகிறது. ஆநந்தாவஹமான விபூதியையுடையவன் என்றலுமொன்று ; "ஆயுர்வைக்ருதம்" இத்யாதி ஸ்தலங்களிற் போல் காரியத்தைச் சொல்லும் சப்தத்தினால் காரணத்தை லக்ஷிக்கிற முறைமையில் (இங்கும்) காரியமான ஆனந்தத்தைச் சொல்லுகிற நல மென்னுஞ் சொல் காரணமான விபூதியை லக்ஷிக்கக் குறையில்லையென்க. இரட்டுற மொழிதலால், உயர்வறவுயர்ந்த திருக்குணங்களையும் விபூதியையு முடையவன் என்றும் முதலடிக்குப் பொருள்கொள்ளத்தகும்.

கூரத்தாழ்வான் இம் முதலடியிலே மிகவும் ஈடுபட்டிருப்பராம்: 'எம்பெருமானுக்குக் குணமில்லை, விபூதியில்லை' என்கிற குத்ருஷ்டிகளின் மிடற்றைப் பிடித்தாற்போல உபக்ரமத்தில்தானே உயர்வறவுயர்நலமுடைவன் என்ற அழகு என்னே ! என்று உருகிப்போவராம். (இஃது ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படியிலுள்ள ஐதிஹ்யம் ; இதன் விவரணத்தைப் பெரியோர் கூறுவதாவது :----

ஆழ்வான் பகவத்விஷயத்திலே மிக்க உருக்கமுடையராயிருந்தமையாலே அவரிடத்திலே எம்பெருமானார் ஒருரு திருவாய்மொழிப் பொருள்கேட்க விரும்பினார். ஆழ்வான்தாம் சேஷத்வத்தின் எல்லையிலே நிற்பவராகையாலே, ஜகதா சார்யரான எம்பெருமானார்க்குத்

தாம் ஆசிரியர்போன்று எங்ஙனே பொருளுரைக்க இசைந்திடுவர்) ; இசையமாட்டாதொழியவே , முதிலியாண்டான் முதலானோர்க்கு இவர் திருவாய்மொழிப் பொருள் சொல்லக்கடவதாகவும், அப்படியே அவர்கள் கேட்டுவந்து எம்பெருமானார் ஸந்நிதியிலே விண்ணப்பஞ் செய்யக் கடவதாகவும் ஒரு நியதி ஏற்பட்டு முதலிகளனைவரும் இவர் பக்கலிலே கோஷ்டியாக இருந்து உயர்வறவுயர்நலமுடையவன் என்று திருவாய்மொழி மூலந்தொடங்கினவாறே மதியெல்லா முள் கலங்கி மயங்கித் தரைப்பட்டாரிவர்; பரசமய வாதிகள் 'பரப்ரஹ்மத்திற்குக் குணமென்பதே கிடையாது , அது நிர்க்குணம்' என்று பிதற்றுகின்றார்களே, அவர்களது மிடற்றைப் பிடித்தாற்போலே ஆழ்வார் முதலடியிலே உயர்வறவுயர்நலமுடையவன் என்றபடி என்னே! என்றாய்த்து இவர் மோஹித்து வீழ்ந்தது. இங்ஙனே ஆழ்வான் மோஹித்தவாறே முதலிகளெல்லாரும் கடுக எழுந்து எம்பெருமானாரிடம் ஓடிச்சென்று "காணவாரீர் காணவாரீர்!" என்றழைக்க அவரும் ஓடிவந்து "அன்று (திருவாய்மொழி 1-3-1) எத்திறமுரலினோடிணைந்திருந்தேங்கியவெளிவே! என்று ஆறுமாஸம் மோஹித்துக் கிடந்த ஆழ்வாரை ஸேவிக்கப்பெறாத குறைதீர இன்று கண்ணாரக் காணப்பெற்றோமே!" என்று உள்ளெலாமுருகிக் குரல் தழுத்துப் பேசித் தண்டனிட்டு நெடும்போது பார்த்திருந்தும் உணரக்காணாமையாலே அருகே எழுந்தருளி "ஆழ்வான்! ஆழ்வான்!! ஆழ்வான்!!! என்று கூவித் திருமுதுகைத் தட்டியுணர்த்தத் தொடங்கும்போதே * உயர்வறவுயர்நலமுடையயவனென்பதே !' என்று சொல்லிக்கொண்டே துணுக்கென்றெழுந்தாராம். (உருக்கத்திலே ஆழ்வாரைப் போன்றமையாலே எம்பெருமானார் ஏகவசனமாக ஆழ்வான்! என்றுசொல்லித் தட்டியுணர்தினாரென்பது பற்றி அன்று முதலாக அவ் வாசிரியருக்கு ஆழ்வானென்னறு திருநாமம் வழங்கலாயிற்று என்றும், அதற்கு முன்பு அவர் ஸ்ரீவத்ஸாங்கர், திருமறுமார்பர் என்றே அழைக்கப்பட்டுவந்தார் என்றும் ப்ரஸித்தம்.)

மயர்வுஅற மதிநலமருளினன்=அடியோடு ஜ்ஞானமே இல்லாமையும், ஒன்றை வேறொன்றாக அறிகையும், அதுவோ இதுவோவென்று ஸந்தேஹங்கொள்ளுதலும், தெரிந்ததை மறந்தொழிகையும் ஆகிற இவையெல்லாம் மயர்வு எனப்படும்; அது அறும்படியாக ஜ்ஞாந பக்திகளிரண்டையும் தமக்குத் தந்தருளினபடியைக் கூறினர். மதிநலம் என்பதை 'நலம்மதி' எனக்கொண்டு "நல்ல ஞானத்தையருளினன்" எனவும் பொருள் கூறுவர்; முளைக்கும்போதே வயிரம்பற்றி முளைக்கும் பதார்த்தம்போல உபக்ரமமே பக்திதசையாகப்பெற்ற ஞானம் என்றபடி.

'எனக்கு அருளினன்' என்ன வேண்டாவோ? எனக்கென்பதை ஏன்விட்டார்? என்னில்: எம்பெருமானுடைய விஷயீகாரம் பெறுதற்கு முன்பு தம்மை அஸத்கல்பராக (இல்லாதவராக) நினைத்திருக்கின்றமையால் 'மயர்வறமதிநலமருளினன்' என்பதற்கு முன்னே 'எனக்கு' என்று ஸ்வஸ்தையைக்கூறத் திருவுள்ளம்பற்றிலர் என்பர். **துயரறு சுடரடி தொழுது** என்றபிறகே தம்மை உளராக நினைத்தார்போலும்; அதன்பிறகேயன்றோ என் என்று தமது ஸத்தையை வெளியிட்டுக்கொண்டார்.

'மயர்வறமதிநலமருளினன்' என்ற இரண்டாமடியால், இத்தலையில் நினைவின்றியேயிருக்க, தானேவந்து அருளினன் என்றார்: அங்கனம் தானாகவே வந்து அருளினவன் தன்னருள்கொள்வாரில்லாத ஒருவனோ? என்ன; அவனருளையே எதிர்பார்த்திருப்பார் ஒருநாடாகவுளர் என்கிறார் மூன்றாமடியால்.

அயர்வுறுமமரர்களதிபதி =அயர்வாவது மறப்பு; அது ஒருநாளுமில்லாதவர்களான நித்யஸூரிகளுக்கு நியாமகன் என்க.

துயரறு சுடரடி = அடியார்களுடைய துக்கங்களையெல்லாம் போக்கி அதனால்

ஒளிபெற்று விளங்குகின்ற திருவடி என்று எம்பெருமானார்க்கு முந்திய முதலிகள் நிர்வஹிக்கும்படி: அதாவது -- துயரறுக்குஞ் சுடரடி என்று கொண்டார்கள். அங்ஙனன்றியே எம்பெருமானார் 'துயரறும் சுடரடி' என்று பொருள் நிர்வஹிப்பராம். அதாவது -- அடியார்கள் துயர்தீர, தான் துயர் தீர்ந்தானாயிருக்கை. பரது:க்க து:க்கியாகையால் ஆச்ரிதருடைய து:க்க நிவ்ருத்தியைத் தன்னுடைய து:க்க நிவ்ருத்தியாகக் கொள்ளுமியல்வினன் என்பதாம்.

இங்கே ஈடு முப்பத்தாறாயிரம்:-- "व्यसनेषु मनुष्याणां भृशं भवति दुःखितः - என்றால் து:க்கநிவ்ருத்தியும் அவனதாயிருக்குமிறே. இவர் துயரறத் தான் துயர்தீர்ந்தானாயிருக்கை. இத்தால், இவர் மயர்வுஅற அவன் துயரற்றபடி."

எழு =அதோகதியடைவதைத் தவிர்ந்து உயர்கதியடைந்திடு என்றவாறு: உஜ்ஜீவித்துப்போ என்றதாயிற்று.

இப்பிரபந்தத்தில் நிரூபிக்கப்படுகிற தத்துவ ஹித புருஷார்த்தங்களைச் சுருங்கச் சொல்லுகிறது இப்பாசுரம். திருமாலே பரதத்துவமென்றும் அவனது அடி தொழுகையே பரமஹிதமென்றும், (தத்க்ரதுந்யாயத்தாலே) அதனை ப்ராபிக்கையே புருஷார்த்தமென்றும் சொல்லிற்றாகிறது.

பிரபந்தம் இடையூறின்றி முடிவதற்காகப் பிரபந்தாரம்பத்தில் இயற்றப்படவேண்டிய இஷ்ட தேவதா நமஸ்காரம் முதலான மங்களமும் சுடரடிதொழுதெழு என்பதனால் இயற்றப்பட்ட தென்றுணர்க.

இப்பாட்டில், யவனவன் என்பதை ஒரே சொல்வடிவாகக் கொண்டு பொருளுரைக்கப்பட்டது. (வடமொழியில் 'யோஸௌ' என்பதுபோல இதனைக் கொள்க.) அன்றியும் யவன் - யாவனொருவன், அவன் - அவனுடைய என்று முதல் மூன்றடிகளிலும் பொருள் கூறி ஒவ்வொரு அடியோடும் 'தொழுதெழன் மனனே!' என்று கூட்டி மூன்று வாக்கியமாகவும் யோஜித்துப் பொருள் கூறுவர். உயர்வறவுயர்நல முடையவன் யவன், அவன் துயரறுசுடரடி தொழுதெழு, மயர்வறமதிநலமருளினன் யவன், அவன் துயரறு சுடரடி தொழுதெழு, அயர்வறுமமரர்களதிபதியவன், அவன் துயரறு சுடரடி தொழுதெழு -- என்றிப்படி மூன்று வாக்கியமாகிறது. இதுவன்றி, (முதலடியில்) யவன் - யாவனொருவனோ, அவன் ... அருளினன் என்றும், (இரண்டாமடியில்) யவன் - அப்படி அருளினவன் யாவனோ, அவன் ... அதிபதி என்றும், (மூன்றாமடியில்) யவன் - அப்படி அதிபதியானவன் யாவனோ, அவன் - அவனுடைய, அடி தொழுது எழு என்றிப்படி வாக்யைக வாக்யமாகவும் யோஜிப்பதுண்டு. (வாக்யைக வாக்யம் -- பல சிறு வாக்கியங்கள் உள்ளடங்கிய மஹாவாக்யம்).

யவனவன் என்னுமிடங்களில் யாவன் என்பது யவன் எனக் குறுகியுள்ளது. "நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன்" (திருவாய்மொழி - 3-6-9), "பயிலுந் திருவுடையார் யவரேலுமவர் கண்டீர்" (திருவாய்மொழி 3-7-1), "விண்ணுங் கடந்து பரப்பால்மிக்கு மற்றெப்பால் யவர்க்கும்" (திருவிருத்தம் - 43) என்றவிடங்களிலும் இவ்வாறே, இங்கே யாவினா எஞ்சாமைப் பொருளது. "ஆவோடல்லது யகரமுதலாது" (தொல்காப்பியம் - எழுத்ததிகாரம் - மொழிமரபு 32.) என்ற விதியைக் காட்டி (மேற்குறித்தவிடங்களில்) யவன், யவர், யவர்க்கும் என்றுள்ள பாடங்களை மறுத்து எசரமுதலாகப் பாடங்கொள்ளவேணுமென்று சிலர் வற்புறுத்துவர்; அது அஸம்பிரதாயம். ஏட்டுப்பிரதிகளிலெல்லாம் யகர முதலதான பாடமே காண்கிறது; "ஆவோடல்லது யகர முதலாது" என்ற விதிக்குக் கதியில்லையோவெனின்; அச் சூத்திரவிதி இயற்கை மொழிக்கேயன்றிச் செய்யுளில் வேண்டுழிக் குறுக்கல் பெற்ற மொழிக்கு விலக்காகாது என்று கற்றுணர்ந்த பெரியோர் கூறுவர்.

இப்பாட்டில், முதலடியால் கல்யாணகுணமுடைமையும், இரண்டாமடியால் அவற்றுள் முக்கியமான காருண்யமும், மூன்றாமடியால் நித்யவிபூதியாட்சியும், நான்காமடியால்

திருமேனியுடைமையும் அருளிச்செய்த்தனால் இப்பாசுரம் முழுதும் குத்ருஷ்டிகட்குக் கழுத்துப்பிடியாமென்ப.

ஸ்ரீஹஸ்திசைல சிகரோஜ்ஜ்வல பாரிஜாதனான பேரருளாளனுடைய திருவடிகளைத் (திருவேங்கடமுடையானுடைய திருவடிகளைப் பூவார்கழல்களென்றும், அழகியமணவாளன் திருவடிகளைப் பொதுநின்ற பொன்னங்கழல் என்றும் திருப்பொலிந்த ஸேவடி என்றும் வழங்குதல் போல.) துயரறு சுடரடி என வ்யவஹரித்தல் ஸம்ப்ரதாயமாதலால் இப்பாசுரம் தேவப்பெருமாளை நோக்கியதென்று பெரியோர் பணிப்பர்.

இது நோக்கியும் மற்றும் பல காரணங்கள் பற்றியும் ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகனும் "ப்ரதமசதகே வீக்ஷ்ய வரதம்" (த்ரமிடோபநிஷத்ஸாரம் - 5) என்றருளிச் செய்தார்.

இத் திருவாய்மொழி பரமபதநிலயனான பெருமாளைப் பேசாநிற்கச்செய்தேயும் இதில் அர்ச்சாவதாரானுபவமும் குறையற்றுச் செல்லும் என்று அழகிய மணவாளச் சீயர் அருளிச்செய்யும்படி. ... ... (001)

மனனகமலமற மலர்மிசையெழுதரும் *
மனனுணர்வளவிலன் பொறியுணர்வவையிலன்*
இனனுணர்முழுநலம் எதிர்நிகழ்கழிவினும்*
இனனிலனெனனுயிர் மிகுநரையிலனே.*

(002)

பதவுரை:-

மனனகம்	மனத்ததிலேயிருக்கிற
மலம் அற	(காமம் கோபம் முதலிய தீக்குணங்கள் கழியக் கழிய அதனால்)
மலர்	மலர்ந்ததாகி
மிசை எழு தரும்	மேலே மேலே விருத்தியடைகிற
மனன் உணர்வு	மாநஸ ஜ்ஞான மென்கிற யோக வுணர்ச்சியால்
அளவிலன்	அளவிடப்படாதவனும்
பொறி உணர்வு	(மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவியென்னும்) வெளியிந்திரியங்களின் ஞானத்தினால்
அவை இலன்	அளவிடப்படாதவனுமாய்
இனன்	இப்படிப்பட்டவனும்
முழு உணர்வு நலம்	பரிபூர்ண ஞானானந்தஸ்வரூபியும்
எதிர் நிகழ் கழிவினும்	எதிர்காலம் நிகழ்காலம் இறந்தகாலம் என்ற மூன்று காலங்களிலும்
இனன் இலன்	ஒப்பு இல்லாதவனும்
மிகுநரை இலன்	மேற்பட்டவரில்லாதவனுமாயிருப்பவன்
என் நன் உயிர்	எனக்கு நல்ல ஆத்மா.

*** -- எம்பெருமான் இவ்வாழ்வாரை வசப்படுத்திக்கொண்டது தனது திருக்கல்யாண குணங்களைக் காட்டி யாதலால் அக்குணங்களிலே முற்பட இழிந்து பேசினார். அக்குணங்கள் ஸ்வரூபத்தைப் பற்றி நிற்குமேயொழிய நிராச்ரயமாய் நில்லாது; ஆகவே அக்குணங்களுக்கு ஆச்ரயமான ஸ்வரூபத்தை அவன் அவன் என்று கீழ்ப்பாட்டிலேயே ப்ரஸ்தாவித்தார். அந்த திவ்ய ஸ்வரூபமானது சித்து அசித்து என்கிற இரண்டு

தத்துவங்களிற் காட்டிலும் விலக்ஷணமாயிருக்கிறபடியை இப்பாட்டில் அருளிச்செய்கிறார்.

"மனன கமலமற மலர் மிசையெழுதரும் மனனுணர்வளவிலன்" என்னுமளவால் ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்திற்காட்டிலும் பரமாத்மஸ்வரூபம் விலக்ஷணம் எனப்படுகிறது. "பொறியுணர்வவையிலன்" என்று ஜடப்பொருள்களிற்காட்டில் விலக்ஷணம் எனப்படுகிறது. ஞானமும் ஆனந்தமுமே வடிவெடுத்ததாயும், முக்காலங்களிலும் ஒப்புயர்வற்றதாயுமிருக்கிற அந்த பரமாத்மஸ்வரூபம் அடியேனுக்குத் தாரகமாயுமிராநின்றது என்கிறார் பின்னடிகளில். எனனுயிர் என்றதையும் ஒரு விசேஷணமாகக் கொண்டு அப்படிப்பட்டவனது சுடரடிதொழுதெழன் மனனே! -- என்று முன் பாட்டோடே கூட்டிப் பொருளுரைத்துக் கொள்வதுமுண்டு.

அற என்றதை 'அற அற' என்று இரட்டித்துக்கொள்க. 'கிரமமாகவொழிய' என்பது பொருள். மனனகமலம் ="காம: க்ரோதச்ச லோபச்ச ஹர்ஷோ மாநோ மதோ த்ருதி: - விஷாதச்சாஷ்டம: ப்ரோக்த: இத்யேதே மநஸோ மலா:" என்று சொல்லப்பட்ட காமம் க்ரோதம் முதலிய துர்க்குணங்கள் படிப்படியாகக் கழிந்துகொண்டேவர, அதனால் மனவுணர்ச்சியானது விகாஸம் பெற்று மேன்மேலும் கொழுந்துவிட்டுக் கிளர்ந்துவரும். அப்படிப்பட்ட மாநஸஜ்ஞாநத்தாலே ஜீவாத்மா உணரப்படுவன். எம்பெருமானோவெனில் அப்படி உணரப்படமாட்டான் என்க.

(மனன் அகம்) அகம் - ஏழாம் வேற்றுமையுருபு; மநஸ்ஸிலே என்றபடி. மலர் -- வினைத்தொகை. (பெயர்ச்சொல் அன்று) மனனுணர்வு -- மாநஸஜ்ஞானம்; (அதனாலே) அளவு -- பரிச்சேதித்தல்; அதையுடையவன் ஜீவாத்மா; அஹ்தில்லாதவன் எம்பெருமான் என்க. இங்ஙனன்றியே, **மனனுணர்வு** என்பதற்கே 'மனத்தினாலுணரப்படும் ஜீவாத்மா' என்று பொருள்கொண்டு, அதனளவல்லாதவன் எம்பெருமான் என்றும், **பொறியுணர்வவை** என்பதற்கு -- கண் முதலிய இந்திரியங்களால் உணரப்படும் பொருள்கள் என்று பொருள்கொண்டு அவைபோலல்லாதவன் எம்பெருமான் என்றும் உரைப்பர்.

பகவத் ஸ்வரூபமானது சேதநாசேதந ஸ்வரூபங்களிற் காட்டில் விலக்ஷணம் என்று சொல்லவேணுமானால் 'ஜீவாத்மாவைப்போலல்ல; ஜடப்பொருள்போலல்ல' என்றிப்படி எளிதாகச் சொல்லலாமே; அங்ஙனம் சொல்லாமல் "மனனகமலமற" என்று தொடங்கி 'ஜீவாத்மா மாநஸ ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமாகவல்லவன், ஜடப்பொருள் பாஹ்ய இந்திரியங்களுக்கு விஷயமாகவற்று' என்கிற விஷயங்கள் சொல்லப்படுவதற்குக் காரணம் ஏதென்னில்; உலகத்திற் சில பதார்த்தங்களுக்குப் பரஸ்பர வைலக்ஷண்யம் குறையற்றிருக்கச் செய்தேயும், பொன்னைக் காண்கிற கண்ணே கரியையும் காண்கிறது; கரியைக் காண்கிற கண்ணே பொன்னையுங் காணாநின்றது என்று இப்படியால் (ஏகேந்த்ரிய க்ராஹ்யத்வத்தாலே) ஒரு ஸாம்யமும் சொல்லக்கூடியதாயிருக்குமே; அப்படிப்பட்ட ஸாம்யமாவது எம்பெருமானுக்கு சேதநாசேதநங்களோடு உண்டோவென்னில் அதுவுமில்லையென்கைக்காக ஜீவாத்மாவை கிரஹிக்கிற இந்திரியம் இன்னதென்றும் ஜடப்பொருள்களை க்ரஹிக்கிற இந்திரியங்கள் இன்னவையென்றும் கூறப்பட்டதென்க.

இங்ஙனம் சொல்லக்கூடுமோ? எம்பெருமான் பாஹ்ய இந்திரியங்களாலே க்ரஹிக்கக் கூடியவனல்லனாயினும் அழுக்கற்ற மனத்தினால் க்ரஹிக்கக்கூடியவனாக ஓதப்பட்டிருக்கின்றானே, அதற்குமாறாக "மனனுணர்வளவிலன்" என்னக்கூடுமோ? என்னில்; கூடும். எம்பெருமான் விசுத்தமான மனத்தினால் க்ரஹிக்கக்கூடியவன் என்று ப்ரமாணங்கள் சொன்னதற்குக் கருத்து யாதெனில்; எம்பெருமான் அப்படிப்பட்டவனல்லன், அவ்வளவனல்லன் என்றிப்படி அறியக்கூடியவன் என்று சொல்லுகிறதேயொழிய "அயமீத்ருச: இயாநு" என்று க்ரஹிக்கத்தக்கவன் என்று சொல்லுகிறதல்ல. ஆதலால் அந்த:கரணத்தினால்

ஜீவாத்மா க்ரஹிக்கப்படுவதற்கும் பரமாத்மா க்ரஹிக்கப்படுவதற்கும் நெடுவாசியுண்டென்க. "யம்பரோக்ஷமுபசேதஸ்த்ரயீநேதிநேதி பரபர்யுதாஸத:" என்ற வரதராஜஸ்தவ ஸூக்தியின் பொருள் இங்கு அநுஸந்திக்கத் தக்கது.

எம்பெருமான் அடியோடு ஞானத்திற்கே விஷயமல்லன் என்று சொல்லிவிட்டால், ஆகாசத் தாமரை, மலடிமகன், முயற்கொம்பு முதலிய வஸ்துக்கள்போல் எம்பெருமானும் ஒரு அஸத் பதார்த்தம் (இல்லாத பொருள்) என்று சொன்னதாக முடியுமாதலால், அப்படிப்பட்ட துச்சத்துவ ஶங்கை எம்பெருமானிடத்து உண்டாகாமைக்காக விசுத்தமான அந்த:கரணத்தினால் க்ரஹிக்கக்கூடியவனாகச் சொல்லிற்றேயன்றி, உண்மையில், அணுத்ரவ்யமான ஜீவாத்மா க்ரஹிக்கப்படுவதுபோல் விபுத்ரவ்யமான பரமாத்மா க்ரஹிக்கப்பட முடியாதென்ப.

இனன்=இப்படிப்பபட்டவன். முன்டிகளிற் சொன்ன தன்மைகளையே உட்கொண்டு 'இப்படிப்பட்டவன்' என்று அநுபவிக்கிறபடி. முன்பு சொல்லப்பட்டதையே மீண்டும் அநுபாஷணஞ் செய்ய ஈடுபாட்டின் மிகுதியை விளக்கும்.

உணர் முழுநலம் = உணர் என்றது உணர்வு என்றபடி; ஞானம் என்க. நலம்--ஆனந்தம். முழு என்றதை இரண்டனோடுங் கூட்டுக, கட்டடங்க ஞானமுமாய் கட்டடங்க ஆனந்தமுமாயிருக்குமென்றவாறு. பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தில் ப்ரகாசமல்லாததும் அநுகூலமல்லாததுமான பாகமே கிடையாதென்றதாயிற்று. ஆனந்தமும் ஞானவிசேஷமே யாதலால் ஒன்றைச் சொன்னாலே போதுமே; ஆனந்தம் ஞானம் என்ற இரண்டையுஞ் சொல்லத் தேவையில்லையேயென்னில்; அப்போது இனன் என்றதற்கு 'உபமானம்' என்று பொருள்கொண்டு, நேராகத் தன்னை அறிய முடியாமையாலே எப்போதும் உபமானத்தினாலேயே அறியப்படுவதான முழுநலமாயிருக்கும் என்று உரைத்துக்கொள்ளலாம். (இப்பக்ஷத்தில் உணர் -- வினைத்தொகை) உபநிஷத்து "யதா ஸைந்தவகந:" என்று ஓர் உபமானத்தையிட்டடேயன்றோ பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தை நிரூபிப்பது. ஆழ்வார் தாமும் "கடிசேர்நாற்றத்துள்ளாலையின்பத்துன்பக் கழிநேர்மை ஒடியாவின்பப் பெருமையோன்" என்று (திருவாய்மொழி 8-8-2) ஓர் உபமானத்தையிட்டு நிரூபிக்கின்றமை காண்க.

நம் தர்சனத்தில், சித்து, அசித்து, ஈச்வரன் என மூன்று தத்துவமே உள்ளது. ஈச்வரன் மற்றை யிரண்டு தத்துவங்களிற் காட்டில் விலக்ஷணன் என்பது முன்னடிகளிலேயே வியக்தமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்க, 'எதிர்நிகழ் கழிவினும் இனனிலன்' என்று மூன்று காலங்களிலும் ஒப்பில்லாதவன் என்று மறுபடியுஞ் சொல்வதற்குப் பயன் என்? என்னில்; கேண்மின்; ஸாதர்மிய த்ருஷ்டாந்தமென்றும் வைதர்மிய த்ருஷ்டாந்தமென்றும் இருவகைப்படும்; 'அவனைப்போல இவனிருக்கிறான்' என்று அந்வயமுகத்தாலே ஒப்புச் சொல்லுகை ஸாதர்மிய த்ருஷ்டாந்தம்; 'அவன் எப்படி அயோக்யனாயிருக்கிறானோ அப்படி இவன் அயோக்யனல்லன்' என்று வ்யதிரேக முகத்தாலே சொல்லுகை வைதர்மிய த்ருஷ்டாந்தம். இப்பாட்டின் முன்னடிகளால் எம்பெருமானுக்கு ஸாதர்மிய த்ருஷ்டாந்தம் இல்லையென்றது, 'இனனிலன்' என்பதால் வைதர்மிய த்ருஷ்டாந்தமும் இல்லை யென்னப்படுகிறது. 'சேதநாசேதனங்களைப்போல எம்பெருமானும் இந்திரிய க்ராஹ்யன்' என்னக்கூடுமானால் அப்போது ஸாதர்மிய த்ருஷ்டாந்தம் உண்டாகும்; அங்ஙனல்லன் என்று சொல்லப்பட்டமையால் ஸாதர்மிய த்ருஷ்டாந்தமில்லை யென்று முன்னடிகளிற் சொல்லிற்றாயிற்று. இனி, 'எம்பெருமான் அவைபோலல்லன்' என்று சொல்லுகிற முகத்தால் வைதர்மிய த்ருஷ்டாந்த ஸத்பாவமாவது எம்பெருமானுக்குச் சொல்லக்கூடுமோ வென்று விமர்சித்துப் பார்த்து அதுமில்லை யென்கிறது இனனிலன் என்பது.

இப்படிச் சொல்லும்பக்ஷத்தில் 'எம்பெருமான் சேதநாசேதநங்கள் போலல்லன் என்றுஞ்

சொல்லமுடியாது' என்பதாகத் தோன்றுகிறது; ஆகவே 'எம்பெருமான் சேதநாசேதநங்களைப் போன்றவன்' என்று முன்னடிகட்கு முரணாக ஸ்தாபிக்கப்பட்டதாகிறதே என்று சிலர் சங்கிக்கலாம்: அப்படியல்ல. வைதர்மிய த்ருஷ்டாந்தமில்லையென்று சொல்வதன் கருத்து யாதெனில்; 'வஸிஷ்டன் சண்டாளனைப்போலல்ல' என்று ஒருவன் சொன்னால்,
'சீ சீ, அப்படிச் சொல்லாதே' என்று ஒருவன் அதனை மறுத்துச் சொல்வானாகில் 'வசிஷ்டர் சண்டாளனைப்போன்றவர்தாம்' என்று ஸ்தாபிப்பதா அதன் கருத்து? அல்ல; எடுத்துக் கழிக்கவும் தகாத ஒரு ஹேயவஸ்துவோடே ஸர்வோத்க்ருஷ்ட வஸ்துவுக்கு ஸாம்யம் உண்டென்கையும் ஸாம்யம் இல்லையென்கையும் இரண்டும் இகழ்வாம். "ப்ரஸக்தஸ்யைவஹி ப்ரதிஷேத:" என்றும் "கதமப்ரஸக்த ப்ரதிஷேதோயுஜ்யதே?" என்றும் சாஸ்த்ரஜ்ஞர்கள் சொல்லுவார்களாகையாலே ஸாம்யப்ரஸக்தியே யில்லாத வஸ்துவோடே ஸாம்யத்தை மறுப்பதும் தகாததேயாம்.

இவ்வளவு அர்தங்களையுஞ் சுருக்கி ஒன்பதினாயிரப்படியிலே நஞ்சீயர் அருளிச்செய்கிறார் -- 'அவனோடு ஒவ்வாதென்று சொல்லுகைக்கும் ஸத்ருமமாயிருப்பதொரு பதார்த்தத்தையுடையனல்லன் என்கிறது' என்று, "ஆக்ஷேப: ஸ்வயமுக்தஸ்ய ப்ரதிஷேதோ விசாரணாது" என்ற ஆக்ஷேபாலங்காரத்தின் சைலி இங்கு ஸ்மரிக்கத்தக்கது.

இங்ஙனேயாகில், "கார்வண்ணந் திருமேனி கண்ணும்வாயும் கைத்தலமுமடியிணையுங் கமலவண்ணம்" என்றும் "நீலமேகநிபம்" என்றும் இப்படியே பலரும் பல த்ருஷ்டாந்தங்களைக்கொண்டு எம்பெருமானை வருணிப்பது சேருமோ? எனில்; சேராதுதான்: நெஞ்சில் ஒருபடியாகப் பதிவதற்காக ஏதோ சில உபமானங்களைக் கூட்டிச்சொல்லுகிறதே ஒழிய, உண்மையில், பரஞ்சோதிக்கு ஸர்வாத்மநா விஸத்ருமமான வஸ்துக்களை உவமைகூறுவதும் இகழ்வேயா மென்பதை இவ்வாழ்வார்தாமே மேலே "ஒட்டுரைத்திவ்வுலகுன்னைப் புகழ்வெல்லாம் பெரும்பாலும், பட்டுரையாய்ப்புற்கென்றே காட்டுமால் பரஞ்சோதீ!" என்று ஸ்பஷ்டமாகவே அருளிச்செய்கிறார்.

இனனுணர்முழுநலம் என்பதற்கு "நேராகத் தன்னை அறிய முடியாமையாலே எப்போதும் உபமானத்தாலேயே அறியப்படுவதான முழுநலமாயிருக்கும்" என்றும் ஒரு பொருள் கொள்ளலாமென்று மூன்றாமடியில் சொல்லி வைத்து, நான்காமடியில் வந்து இனனிலன் (உபமானமற்றவன்) என்று சொல்லுவது நேர்விரோதமன்றோ வென்று சிலருடைய நெஞ்சு குழம்பியே கிடக்கும். இதற்கு நாம் என்செய்வோம்!. ஏதாவதொரு உபமானத்தையிட்டுப் புகழ்ந்தாலன்றி வஸ்துஸ்வரூபம் தெரியமாட்டாதாகையாலே உபமானத்தைக் கொண்டே உணரவேண்டியதாயுமிராநின்றது; உபமானத்துக்கு அர்ஹமானவஸ்து எதுவுமில்லை என்கிற உண்மைப்பொருளை மறையாதே வெளியிடவேண்டியதாயு மிரா நின்றது: ஆகையாலே இந்த விரோதம் அபரிஹார்யமாய் ஸஹ்யமாகக்கடவது.

இதனை எதுபோலக் கொள்ளவேணுமென்றால், -- "எனதாவி தந்தொழிந்தேன் இனி மீள்வதென்பதுண்டே" என்று (திருவாய்மொழி 2-3-4.) ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணி "எனதாவியார் யானார் தந்த நீ கொண்டாக்கினையே" என்று (ஷை) அதனை உடனே மறுத்துக்கூறுமிடத்து 'ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணவும் வேணும், ஐயோ! அநியாயமாகப் பண்ணினோமே! என்று அநுதாபப்படவும் வேணம்' என்று சாஸ்த்ரார்த்தம் தேறுவதுபோல், எம்பெருமானை உபமானமுகத்தாலே புகழவும் வேணும், உடனே, ஐயோ! விலக்ஷண வஸ்துவுக்கு ஒப்புச்சொல்லி அவத்யத்தை விளைத்தோமே! என்று அநுதாபப்படவும் வேணும் என்று சாஸ்த்ரார்த்தமாகக் கொள்ளத்தக்கது.

மிகுநரை இலன் =மிகுநர் என்றால் தன்னைப் பார்க்கிலும் மேற்பட்டவர்; எம்பெருமான்தானே ஸர்வஸ்மாத்பரனாகையாலே அவனுக்கு மேற்பட்டார்

ஆருமில்லையென்கிறது. அவனுக்கு ஸமானமானவர்கனே இல்லை என்று முடித்த பின்பு, மேற்பட்டாரிருக்கக்கூடுமோ வென்கிற சங்கையே உண்டாக இடமில்லாதிருக்க, 'மிகுநரையிலன்' எனக்கூடுமோ வெனின்; " ந தத்ஸமம்சாப்யதிகம்சத்ருச்யதே" என்ற ச்வேதாச்வதர உபநிஷத்தின் சாயையை அடியொற்றிச் சொல்லுகிறபடி. அவ்வுபநிஷத்துத் தான் அப்படி சொல்லக்கூடுமோவென்னில்; எம்பெருமானுக்கு மேற்பட்டவர்கள் எப்படி அஸம்பாவிதர்களோ அப்படியே ஒத்தாரும் அஸம்பாவிதர்களென்று உபமாநராஹித்யத்தைத் திடப்படுத்துவதற்காகவே சொல்லுகிறதென்று நஞ்சீயர் ஒருவழிகாட்டினார்.

முதற்பாட்டில் உயர்வில்லாதவனென்றார்; உயர்வில்லாவிடினும் ஒப்புண்டோ என்று சங்கித்து, 'மிகுநரையிலனே' என்று கொண்டு முன் சொன்ன உயர்வில்லாத ஸர்வேச்வரனைச் சுட்டி, அவன் சேதநாசேதந விலக்ஷணஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபியாதலால் எதிர்நிகழ்கழிவினும், இனனிலன் -- ஸமாநனில்லாதவன் என்றார் இப்பாசுரத்தில் என்றுங்கொள்ளலாம். அப்பொழுது, இனன் -- இப்படிப்பட்டவனுடைய என்று பொருள்கொண்டு, சுடரடிதொழுதெழென் மனனே! என்று முன்பாட்டோடே கூட்டிக்கொள்க.

எனனுயிர் என்பதை, என் நன் உயிர் என்றும், எனன் உயிர் என்றும் இரண்டுவகையாகவும் பிரிக்கலாம்.

மனன் இனன் என்ற விடங்களில் மகரனகரப்போலி அறிக. மனம் எனறாலும் மனன் என்றாலும், இனன் என்றாலும் இனம் என்றாலும் ஒக்குமென்க. இனன் என்பதற்கு இப்படிப்பட்டவனென்று பொருளாகும்போது, இனன் என்று னகர வீற்றதாகவே சொல்வடிவமாகும். (002)

இலனது உடையனிது எனநினைவரியவன்*
நிலனிடைவிசும்பிடை உருவினனருவினன்*
புலனொடுபுலனலன் ஒழிவிலன் பரந்த* அந்
நலனுடையொருவனை நணுகினம்நாமே. (003)

பதவுரை:-

அது இலன் (என)	அந்தப்பொருள் (தனக்கு) இல்லாதவனென்றும்
இது உடையன் என	இந்தப் பொருளை யுடையவன் என்றும்
நினைவு அரியவன்	நினைப்பதற்கு அருமைப்பட்டவனாகியும்
நிலன் இடை	பூமி முதலான (கீழ்) உலகங்களிலும்
விசும்பு இடை	ஆகாசம் முதலான (மேல்) உலகங்களிலும் (உள்ள)
உருவினன்	ரூபியான அசேதநப் பொருள்களை யுடையவனாகியும்
அருவினன்	ரூபியல்லாத சேதனர்களை யுடையவனாகியும்
புலனொடு	(இப்படிப்) புலன்களுக்கு விஷயமாகிற பொருள்களோடு (கலந்து நின்றாலும்)
புலன் அலன்	(தான்) புலன்களுக்கு விஷயமாகாதவனாகியும்
ஒழிவு இலன் பரந்த	எப்பொழுதும் எங்கும் வியாபித்திருக்கிற
அன் நலன் உடை	முன் சொன்ன கல்யாணகுணங்களையுடைய
ஒருவனை	ஒப்பற்ற எம்பெருமானை
நாம் நணுகினம்	நாம் கிட்டப்பெற்றோம்.

***-- கல்யாண குணமுடைமையையும் நித்ய விபூதியாட்சியையும் திவ்ய மங்கள

விக்ரஹமுடைமையையும் முதற் பாட்டிலே அநுஸந்தித்து, அவற்றிற்கு ஆச்ரயமான திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தின் வைலக்ஷண்யத்தை இரண்டாம் பாட்டிலே அருளிச்செய்து, அவற்றோடே சேர்ந்து ஒரு கோர்வையாக அநுபவிக்கத் தக்கதான லீலாவிபூதியுடைமையை இப்பாட்டிலே அருளிச்செய்கிறார்.

பரமபோக்யமான கல்யாணகுணம் முதலியவற்றை ஒரு பெரிய திருநாள் போலே அநுபவியாநின்ற இவர்க்கு அத்யந்த ஹேயமாய் *இருள்தருமாஞாலமென்று பெயர்பெற்றதான இந்த லீலாவிபூதியின் ஆட்சியை அநுபவித்தல் ப்ராப்தமாகுமோ? ஞானிகள் அருவருக்கும்படியாயன்றோ இவ்விபூதியிருப்பது; இதனை அநுஸந்திக்க இவர் எங்ஙனே யிழிந்தார்? என்று சங்கை பிறக்கக்கூடும்; இவ்விபூதி இருள்தருமாஞாலமாயிருந்தாலும் ஆழ்வார் மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்றவராகையாலே அந்த ஞானவிளக்கத்தினால் இவ்விபூதியின் இழிவை நோக்காது 'இதெல்லாம் எம்பெருமானுடைய ஆட்சியின்கீழ் அமைந்தது' என்று கொண்டு ததீயத்வாகாரத்தையிட்டுப் பார்க்குமவரான பின்பு அவனுடைய ஐச்வரியங்களையெல்லாம் ஒன்றுவிடாமல் அநுபவிக்கிற அடைவிலே இதனையும் அநுபவிக்கிறார் என்று கொள்க.

இங்கே ஈடு முப்பத்தர்றாயிரப்படி யருளிச்செயல்:-- "ராஜாக்களுக்கு நாடெங்கும் செல்லாநிற்கச்செய்தே மஹிஷிகளும் தாங்களுமாகச் சில பூந்தோட்டங்களைக் குடநீர்வார்த்து ஆக்குவது அழிப்பதாய் லீலாரஸ மநுபவிக்குமாபோலே "திருவிண்ணகர் சேர்ந்தபிரான் பெய்தகாவுகண்டீர் பெருந்தேவுடை மூவுலகு" - (திருவாய்மொழி - 6-3-5.) என்கிறபடியே ஸர்வேச்வரனும் பெரியபிராட்டியாருமாகக் கடாக்ஷித்தபோது உண்டாய் இல்லையாகில் இல்லையாய் அவர்களுக்கு லீலாரஸவிஷயமாயிருக்கிற லீலாவிபூதியை அநுபவிக்கிறார் என்று.

இலன்அது, உடையன்இது- என நினைவு அரியவன் ='இவனுக்கு அது இல்லை' என்றும் நினைக்கமுடியாது 'இவனுக்கு அது உண்டு' என்றும் நினைக்க முடியாது, -- 'இவனுக்கு அது இல்லை' என்று நினைக்குமிடத்துக் குறைவுபாடு ஏற்படுமாகையாலே அப்படி நினைக்கக்கூடாதாயினும் 'இவனுக்கு அது உண்டு' என்று நினைப்பதற்கு தடை என்ன? என்னில்; 'இராமனுக்கு வியாகரணம் தெரியும்' என்றால் 'அவனுக்கு மீமாம்ஸை தெரியாது', தர்க்கம் தெரியாது, வியாகரணம் ஒன்றுதான் தெரியும்' என்று நினைக்க இடமுண்டாகிக் குறையாய்த் தலைக்கட்டுமாதலால் 'இவனுக்கு அது இல்லை' என்று சொல்வதோடு 'இவனுக்கு அது உண்டு' என்று சொல்வதோடு வாசியற இரண்டும் ஒண்ணாதவையே என்றுணர்க.

ஆனால் எம்பெருமானுடைய ஐச்வரியத்தை எப்படித்தான் பேசக்கடவதென்றால், **நிலனிடை விசும்பிடை யுருவினனருவினன்** என்று பேசவேணுமென்கிறார். வேத புருஷன் "பதிம் விம்வஸ்ய" என்று பேசினாப்போலே ஸர்வ ஸ்வாமி யென்னவேணுமென்க. பூமி முதற்கொண்டு பாதாளம் வரையிலுள்ள கீழுலகங்களிலும், பரமபதந் தவிர அதற்குக் கீழ்ப்பட்டதான மேலுலகங்களிலும் சேதநபதார்த்தங்களும் ஜடப்பொருள்களும் எத்தனையுண்டோ அவற்றையெல்லா முடையவன் என்னவேணும். இதில் 'பரமபதந்தவிர' என்றதனால், பரமபதம் எம்பெருமானுடைய ஆட்சிக்கு உட்பட்டதன்றோவென்று சங்கிக்கவேண்டா; லீலலவிபூதிச் செல்வத்தை மாத்திரமே இப்பாட்டில் அருளிச்செய்தாராகையாலும் நித்யவிபூதிச்செல்வத்தை முதற்பாட்டில் அருளிச்செய்தாராகையாலும்.

உருவினன் அருவினன் = 'ரூபி' என்னும் வடசொல் உரு என்றும், 'அரூபி' என்னும் வடசொல் அரு என்றும் சிதைந்துகிடக்கிறது. ஜடப்பொருள்களெல்லாம் ஓரொருவகையான ரூபத்தையுடையவனவாகக் காணப்படுதலால் அவை ரூபி எனப்படும். (ரூபி - ரூபமுடையது)

ஜீவாத்மா உருவமற்றவனாதலால் அரூபி யெனப்படுவான். நிலனிடை விசும்பிடை யுருவினன், நிலனிடை விசும்பிடை யருவினன் என்க. நிலன் - நிலம்; மகரனகரப்போலி.

இப்படி ஸர்வஸ்வாமியான ஸர்வேச்வரன் இந்த லீலாவிபூதியின் ரக்ஷணத்திலே உதாஸீநனாய்க்கொண்டு பரமபதத்திலே போகப்ரவணனாயிருப்பவனல்லன்; இவற்றினுடைய லாப நஷ்டங்களையே தன்னுடைய லாப நஷ்டங்களாகக் கொண்டு, புலப்படும் பதார்த்தங்களெல்லாவற்றிலும் அந்தர்யாமியா யிருப்பவன் என்கிறார் புலனொடு என்று. **புலன்** என்பது இங்கு புலன்களாலறியப்படும் பொருள்களாயிற்று. லக்ஷணையென்க. புலப்படுகின்ற ஸகல பதார்த்தங்களோடும் அந்தராத்மாவாய்க் கலந்து நின்றானேயாகிலும் என்றபடி. அழுக்கு வஸ்துவோடே உறைகின்ற அரும்பொருளும் அந்த ஸம்பந்தத்தாலே தானும் அழுக்கேறப்பெறுவதுபோலே பரிணாமசாலியும் சேதநரைப்போலே ஸுகதுக்கங்கள் கலசியிருப்பவனாயும் ஆய்விடக்கூடுமோவென்று சங்கை பிறக்கக்கூடுமாதலால் அந்த சங்கையை ஒழித்தருளுகிறார் புலனலன் என்று. புலன்களினுடைய படியை யுடையவனல்லன். ஜடப்பொருள்போலே விகாரஸ்பதமல்லன்; ஒட்டற்று விளங்காநிற்குமவன் என்க.

ஒழிவு இலன் பரந்த = ஒழிவு இல்லாதவனாய் வியாபித்த என்கை. ஒரு வஸ்துவு மொழியாமல் ஸகல வஸ்துக்களிலும் வியாபித்த என்றாவது, ஒருகாலமுமொழியாமல் ஸர்வ காலங்களிலும் வியாபித்த என்றாவது பொருள்காண்க.

கீழிரண்டு பாட்டிலுஞ் சொன்ன குணங்களோடு கூடியிருக்குந்தன்மையை அநுவாதஞ்செய்கிறார் **அந்நலனுடையொருவனை** என்று. இப்படி பரமவிலக்ஷணனான எம்பெருமானை நாம் கிட்டப்பெற்றோமேயென்று ஆனந்தம் தோற்ற முடிக்கிறார். நெடுங்காலம் பிறவிக்கடலிலே அழுந்தி எம்பெருமானுடைய கதையின் வாஸனையையும் அறியாதிருந்த நாம் இப்படி உபயவிபூதியுக்தனாயிருந்துள்ள அவனைப் பூர்ணமாக அநுபவிக்கப்பெற்றோம் என்னும் மகிழ்ச்சி சொல் தொடையிலே விளங்கும்.

அன்றியே, **நணுகினம்நாமே!** என்று காகுஸ்வரமாகக் கொண்டு, அப்படிப்பட்ட எம்பெருமானை நீசரில் நீசரான நாமோ நணுகினோம்!; நணுகுவதற்கு நமக்கு யோக்யதையில்லாதிருக்க நணுகினதுபோல் தோற்றுவிக்கிறது ஒரு கால் சித்தப்ரமமாக விருக்குமோ? என்பதாகவும் உரைப்பர். ... ... (004)

நாமவனிவனுவன் அவளிவளுவளெவள் *
தாமவரிவருவர் அதுவிதுவுதுவெது *
வீமவையிவையுவை அவைநலந்தீங்கவை*
ஆமவையாயவை ஆய்நின்றவவரே. *

பதவுரை:-

நாம்	நாம் முதலான தன்மைப் பொருள்களும்
அவன் இவன் உவன்	அவன் இவன் உவன் என்கிற ஆண்பால் சுட்டுப்பொருள்களும்
அவள் இவள் உவள்	அவள் இவள் உவள் என்னும் பெண்பால் சுட்டுப்பொருள்களும்
எவள்	எவள் என்கிற பெண்பால் வினாப்பொருளும்
தாம்	தாம் என்னும் பன்மைப் பொதுப் பொருளும்
அவர் இவர் உவர்	அவர் இவர் உவர் என்னும் பலர்பால் சுட்டுப்பொருள்களும்
அது இது உது	அது இது உது என்னும் ஒன்றன்பால் சுட்டுப்பொருள்களும்
எது	எது என்னும் ஒன்றன்பால் வினாப்பொருளும்
வீம் அவை	நசிக்குந் தன்மையுள்ள பொருள்களும்

இவை உவை அவை	இவை,உவை அவை என்னும் பலவின்பால் சுட்டுப்பொருள்களும்
நலம் அவை	நல்ல வஸ்துக்களும்
தீங்கு அவை	கெட்ட வஸ்துக்களும்
ஆம் அவை	எதிர்காலப் பொருள்களும்
ஆய அவை	இறந்தகாலப் பொருள்களும்
ஆய் நின்ற	ஆகிநின்ற எல்லாப் பொருள்களும்
அவரே	அந்த ஸர்வேச்வரனேயாம்.

*-- இப்பாட்டுமுதல் மேற்பாட்டுக்களெல்லாம் கீழ்பாட்டிற் சொன்ன லீலாவிபூதிச் செல்வத்தைப்பன்னிப் பன்னி யுரைக்கின்றன. பரம போக்யமான *நலமந்ததோர் நாடாகிய நித்யவிபூதியை (பரமபதத்தை) விட்டு இருள்தருமாஞாலமாகிய இந்நிலத்தை விசேஷமாக வருணிப்பதேன்? என்னில்; அந்தத் திருநாட்டிலுள்ளவர்கள் அஜ்ஞாநம் விபரீதஜ்ஞானம் அந்ய சேஷத்வம் உபாயாந்தர பரத்வம் உபேயாந்தர பரத்வம் முதலிய குற்றங்குறைகளில் ஒன்றுமின்றியே எம்பெருமான் திருவுள்ளமுகக்குமாறு இருப்பவர்களாகையால் அந்த நாடு திருந்துவதற்காகச் சொல்லவேண்டிய பாசுரம் என்ன இருக்கிறது? "ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்ப" என்கிறார் (திருவாய்மொழி 4-9-10) ஆழ்வார்தாமே. அதாவது, பரமபதத்தில் பெருமாளும் பிராட்டியுமே எழுந்தருளியிருப்பதாகப் பேசியுள்ளார். "**வைகுண்டேது பரேலோகே ஸ்ரீயாஸார்த்தம் ஜகத்பதி:| ஆஸ்தே விஷ்ணுரசிந்தயாத்மா பக்தைர்பாகவதைஸ்ஸஹ**" என்று எண்ணிறந்த நித்ய முக்தர்களோடுகூட ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருப்பதாக ப்ரமாணங்கள் சொல்லாநிற்க, பெருமாளும் பிராட்டியுமே அங்கு எழுந்தருளியிருப்பதாக ஆழ்வார் அருளிச்செய்வதற்கு என்ன கருத்தென்னில்; நித்ய முக்தர்கள் யாவரும் அந்த திவ்ய தம்பதிகளின் நிழலும் அடிதாறும் (பாதரேகை) போலே அவர்களில் ஐக்கியப்பட்டிருத்தலால் அங்ஙனம் சொல்லலாயிற்று. ஆகவே அவ்வளவு பரதந்திரமாயிருக்கிற அந்தத் திருநாட்டைப் பற்றிப் பேசவேண்டியதொன்றில்லை. இந்த நாடோவென்னில்; அதற்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்கையாலே இதைபற்றியே பன்னியுரைக்க ப்ரஸக்தியுள்ளது. ஆகவே மேற் பாசுரங்களாலே லீலாவிபூதிச் செல்வத்தைப் பரக்க அருளிச்செய்வது பொருந்துமென்க.

எம்பெருமானார் கத்யத்தில் *"**ஸ்வாதீநத்ரிவித சேதநா சேதந ஸ்வரூப ஸ்திதிப்ரவ்ருத்திபேதம்**" என்று அருளிச்செய்வது -- இது முதல் முறையேயுள்ள மூன்று பாசுரங்களிலும் சொல்லுகிற பொருளையே ஸங்க்ரஹித்தபடியாம். ஸகல சேதநாசேதநங்களின் ஸ்வரூபம் எம்பெருமானுடைய அதீநமாயிருக்குமென்பது இப்பாட்டிற் சொல்லுகிறது; அப்படியே அவற்றின் ஸ்திதியும் (**ரக்ஷணமும்**) அவனதீநமாயிருக்குமென்பது மேற்பாட்டிற் சொல்லுகிறது. அவற்றின் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளும் அவனதீநங்களாயிருக்குமென்பது அதற்கு மேற்பாட்டிற் சொல்லுகிறது.

இந்நாட்டிலுள்ள ஸகல பதார்த்தங்களினுடையவும் ஸ்வரூபம் எம்பெருமானுக்கு அதீநமென்னுமிடம் இப் பாட்டிற் சொல்லுகிறது. இவற்றின் ஸ்வரூபம் அவனதீநமா யிருக்கையாவது என்னென்னில்; ஸ்ருஷ்டி காலத்திலே எம்பெருமான் தானே இவற்றையுண்டாக்கி ஜீவத்வாரா உட்புகுந்து வஸ்துவாகவும் ஒரு பெயருடையதாகவுமாக்கியும், பிறகு பிரளயகாலத்திலே இவற்றையெல்லாம் தன் பக்கலிலே ஸூக்ஷ்ம ரூபமாகக் கிடக்கும்படி ஏறிட்டுக்கொண்டு தரித்தும் போருகையாகிற இதுதான் இவற்றின் ஸ்வரூபம் அவனதீநமாயிருத்தலாம்.

உலகத்திலுள்ள ஒவ்வொரு பொருளையும் தனித்தனி யெடுத்துக்கொண்டு 'இதன்

ஸ்வரூபம் அவனதீநம், இதன் ஸ்வரூபம் அவனதீநம்' என்றிப்படி சொல்லுவதென்றால் இஃது ஒருநாளும் ஓயாத கதையாகும். இங்ஙனன்றியே, 'ஸகல பதார்த்தங்களும் அவனதீநம்' என்று ஒரே வார்த்தையாகச் சொல்லி முடித்துவிடலாமே யென்றால், இதில் ஸ்வாரஸ்யமில்லை; கேட்போர்க்கு ரஸிக்காது; ஆழ்வார்க்கும் த்ருப்தி பிறவாது. ஆகவே பெருக்கமும் சுருக்கமுமின்றியே பேசியருளுகிறார்.

நாம் என்று தன்மையாக (-உத்தம புருஷனாக)ச் சொல்லிக் கொள்ளப்படுகிற வ்யக்திகளும், அவன் என்று தூரத்திலுள்ளவர்களாகச் சொல்லப்படுகிற ஸாமாந்ய புருஷவ்யக்திகளும், இவன் என்று ஸமீபத்திலுள்ளவர்களாகச் சொல்லப்படுகிற ஸாமாந்ய புருஷவ்யக்திகளும், உவன் என்று - மிக்க தூரத்திலுமல்லாமல் மிக்க ஸமீபத்திலுமல்லாமல் நடுவணுள்ளவர்களாகச் சொல்லப்படுகிற ஸாமாந்ய புருஷவ்யக்திகளும், அவள் என்று தூரத்திலுள்ளவர்களாக சொல்லப்படுகிற ஸ்த்ரீவ்யக்திகளும், இவள் என்று ஸமீபத்திலுள்ளவர்களாகச் சொல்லப்படுகிற ஸ்த்ரீவ்யக்திகளும், உவள் என்று நடுவணுள்ளவர்களாகச் சொல்லப்படுகிற ஸ்த்ரீவ்யக்திகளும், எவள் என்று வினவப்படுகிற வ்யக்திகளும், அது, இது, உது, எது என்னப்படுகிற அஃறிணைப்பொருள்களும், (அதாவது அசேதந வஸ்துக்களும்), அழியக்கூடிய பொருள்களும், நல்லபொருள்களும், கெட்டபொருள்களும், இனி உண்டாகப்போகிற பொருள்களும், கீழ் உண்டாகிக் கழிந்த பொருள்களுமாகிய அனைத்தின் ஸ்வரூபமும் எம்பெருமானுக்கு அதீநம் என்றதாயிற்று.

'எம்பெருமானுக்கு அதீநம்' என்று மூலத்தில் இல்லாதிருக்க எவ்விதம் அந்த அர்த்தம் செய்கிறது? மூலத்தில் அவரே என்றிருப்பதால் ஸகலவஸ்துக்களுக்கும் எம்பெருமானுக்கும் அபேதமேயன்றோ சொல்லபபடுகிறது; ஆகவே அத்வைதமாகச் சொல்லியிருக்க வேறுவகையாகப் பொருள்பணிப்பது எங்ஙனே? என்னில்; கேண்மின்;-- மேல் ஏழாம் பாட்டில் "உடன்மிசையுயிரெனக் கரந்தெங்கும் பரந்துளன்" என்று ஸர்வவஸ்துக்களிலும் எம்பெருமான் அந்தர்யாமியாக இருக்கிறாரென்பதை வ்யக்தமாகப் பேசியிருக்கிற ஆழ்வார்க்கு அத்வைத வாதம் விவக்ஷிதமென்று கனவிலுங் கருத ப்ரஸக்தியில்லை. "**ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம**" "**தத்வமஸி ஶ்வேதகேதோ**" இத்யாதி ச்ருதிச்சாயையாலே ஆழ்வாரருளிச்செய்கிறவித்தனை. அந்த ச்ருதிவாக்யங்களின் ஸமஞ்ஜஸமான அர்த்தத்தை ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளிலிருந்து ஸங்க்ரஹித்து பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ உத்தரசதகத்தில் "**ஸ்தித்யுத்பத்தி ப்ரவ்ருத்தி க்ரஸநநியமந வ்யாபநைராத்மநஸ்தே மேஷோமேஷ: ப்ரபஞ்சோ வபுரிதி பவதஸ்தஸ்யசா பேத வாதா: । ஸர்வம் கல்வைததாத்ம்யம் ஸகலமிதமஹம் தத்வ மஸ்யேவமாத்யா வ்யாக்யாதா ரங்கதாமப்ரவண! விஜயிபிர்வைதிகைஸ் ஸார்வபௌம:॥** " என்ற ச்லோகத்தில் தெளிய வெளியிட்டருளினார். அவ்விடத்து வியாக்யானத்திலே ஸாமாநாதிகரண்ய நிர்தேமங்களின் உண்மைப்பொருளை விரித்துரைத்துவைத்தோம், அங்கே பரக்கக் கண்டு கொள்க.

இப்பாட்டில் முதலடியிலுள்ள அவன் இத்யாதிகள் ஜாத்யேகவசனமாகக் கொள்ளத்தக்கன. இரண்டாமடியில் அவர் இத்யாதிகள் பன்மையாக இருக்கும்போது, அவன் இத்யாதியை ஜாத்யேகவசநமாகக் கொள்ளவேண்டிய அவசியமில்லையே யென்னில்; இரண்டாமடியில் அவர் இத்யாதியாகவுள்ள பன்மை வ்யக்திபஹுத்வத்தைச் சொல்லவந்ததன்று; '**பூஜாயாம் பஹுவசனம்**' என்பதுண்டாகையால் பூஜ்யத்வத்தை மட்டும் காட்ட வந்த பன்மையாகக் கொள்ளத்தக்கது. பூருவர்களின் வ்யாக்யானங்களிலும் இங்ஙனமேயுள்ளது, இதை நோக்கி, முதலடியிலுள்ளவை ஸாமாந்ய புருஷ வாசகங்களென்று கொள்ளப்பட்டது. எவள் என்றது பும்லிங்கநிர்த்தேசத்திற்கும் உபலக்ஷணமாகக் கொள்ளத்தக்கது. இங்ஙனமே, வீமவை என்று அழியக்கூடிய பொருள்களைச் சொன்னது

அழியாப் பொருள்களுக்கும் உபலக்ஷணமாகும். அழியாப்பொருள்களின் ஸ்வரூபமும் எம்பெருமானுடைய அதீநமோ என்கிற சங்கையை ஆழ்வான் ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவத்தில் "**இச்சாத ஏவ தவ விம்வபதார்த்த ஸத்தாநித்யம் ப்ரியாஸ்தவது கேசந தேஹி நித்யா: । நித்யம் த்வதேகபரதந்த்ர நிஜஸ்வரூபா: பாவத்க மங்கலகுணாஹி நிதர்சநம் ந:॥**" என்கிற ச்லோகத்தால் தீர்த்தருளினார்.

நலம் தீங்கவை = நன்மை தீமை என்று பண்பை (தர்மத்தை)ச் சொல்லுகிறதாகவுங் கொள்ளலாம்; நல்லபொருள்: தீயபொருள் என்று பண்பியை (தர்மியை)ச் சொல்லுகிறதாகவுங் கொள்ளலாம். ஜாதியோடும் வ்யக்தியோடும் வாசியறவும், குணத்தோடும் த்ரவ்யத்தோடும் வாசியறவும், கிரியையோடும் க்ரியாவத்தோடும் வாசியறவும் எல்லாவற்றின் ஸ்வரூபமும் எம்பெருமானதீநம் என்றதாயிற்று.

ஆமவை என்று எதிர்காலப் பொருள்களையும் **ஆயவை** என்று இறந்தகாலப் பொருள்களையும் சொன்னதுபோல நிகழ்காலப்பொருள்களையும் சொல்லவேண்டியிருக்கச் சொல்லாது விட்டதேன்? என்னில்; நிகழ்காலமென்பது ஒரு நொடிப்பொழுதேயாகும்; இது இறந்த காலத்திலும் எதிர்காலத்திலும் அடங்கிப்போகக்கடவதாதலால் தனிப்படச் சொல்லவேண்டிய அவசியமில்லையென்பர்.

ஆக இப்பாட்டால், ஆண், பெண், அலி, சிறந்தபொருள்கள், அழியும் பொருள்கள், விலக்ஷணப் பொருள்கள், அவிலக்ஷணப்பொருள்கள், இறந்தகாலப் பொருள்கள், எதிர்காலப் பொருள்கள் -- என்று சில வகைகளாலே இந்த லீலா விபூதியிலுள்ள ஸகல பதார்த்தங்களையும் நிர்தேசித்து, இவற்றின் ஸ்வரூபம் எம்பெருமானதீனமென்று அருளிச்செய்தாராயிற்று. ... ... (004)

அவரவர்தமதமது அறிவறிவகைவகை *
அவரவரிறையவர் எனவடியடைவர்கள் *
அவரவரிறையவர் குறைவிலிறையவர் *
அவரவர்விதிவழி அடையநின்றனரே. *

பதவுரை:

அவர் அவர்	அந்தந்த அதிகாரிகள்
தமதமது	தங்கள் தங்களுடைய
அறிவு	ஞானத்தாலே
அறி	அறியப்படுகிற
வகைவகை	பலபல படிகளாலே
அவரவர்	அந்தந்த தெய்வங்களை
இறையவர் என	ஸ்வாமிகளென்றெண்ணி
அடி அடைவர்கள்	ஆச்ரயிப்பார்கள்
அவரவர் இறையவர்	அந்தந்த அதிகாரிகளால் தொழப்படுகிற தெய்வங்கள்
குறைவு இலர்	(அவரவர்கள் விரும்பின பலன்களைக் கொடுப்பதில்) குறையற்றனவே (எதனாலே என்னில்)
இறையவர்	ஸர்வஸ்வாமியான ஸ்ரீமந் நாராயணன்
அவரவர்	அந்தந்த அதிகாரிகள்
விதிவழி	தங்கள் தங்கள் அத்ருஷ்டாநுஸாரமாக
அடைய	பலன்பெறும்படியாக
நின்றனர்	(அந்தந்த தேவதைகளுக்கு) அந்தர்யாமியாக

எழுந்தருளியுள்ளான் (அதனாலே காண்மின்.)

***-- ஸகல பதார்த்தங்களினுடையவும் ஸ்வரூபம் எம்பெருமானதீநமென்று கீழ்பாட்டிற் சொல்லிற்று; ஸ்வரூபம்போலவே ஸ்திதியும் (**அதாவது -- ரக்ஷணமும்**) எம்பெருமானதீநமே என்கிறது இப்பாட்டில். இவ்வுலகில் ரக்ஷகர்களென்று பேர்சுமப்பவர்கள் பலவகைப்பட்டிராநின்றனர். ஒருவன் ஒரு வீட்டுக்குமாத்திரம் ரக்ஷகனென்றிருப்பன்; ஒருவன் ஒரு க்ராமத்துக்காக ரக்ஷகனென்றிருப்பன்; ஒருவன் ஒரு நாட்டுக்காக ரக்ஷகனென்றிருப்பன்; ஒருவன் மூவுலகுக்கு ரக்ஷகனென்றிருப்பன்; ஒருவன் பதினாலுலகுக்கு ரக்ஷகனென்றிருப்பன். ஆகவிப்படிப்பட்ட அவரவர்கள் ரக்ஷகரென்னும்படி நிற்பது அந்த வ்யக்திகளில் எம்பெருமான் அந்தராத்மாவாய் நின்று நடத்துகையா லத்தனையேயன்றி, இவனுடைய அநுப்ரவேசமின்றி ஒருவராலும் ஒரு ரக்ஷணமும் பண்ணமுடியாது என்பது ஸகல சாஸ்த்ரங்களிலும் முறையிடப்பட்டுள்ளது. "**ந ஸம்பதாம் ஸமாஹாரே விபதாம் விநிவர்த்தநே| ஸமர்த்தோ த்ருய்யதே கச்சித் தம்விநா புருஷோத்தமம்**" (ஸம்பத்துக்களைச் சேமித்துக்கொடுப்பதிலும் ஆபத்துக்களைத் தவிர்த்தொழிப்பதிலும் எம்பெருமானுக்கன்றி மற்றொருவற்கும் சக்தியில்லை) என்று சொல்லிற்று. இதனை இப்பாட்டில் அருளிச்செய்கிறார்.

உலகத்திலுள்ள சேதநர்கள் ஸாத்விகராகவும், ராஜஸராகவும், தாமஸராகவுமுள்ளார்கள்; சுத்த ஸாத்வீகராயிருப்பவர்கள் (திருவாய்மொழி 1. 4 - 6 - 10, 2. 5-8-8) 1."உன்னித்து மற்றொரு தெய்வந்தொழாள் அவனையல்லால்" , 2. "களைவாய் துன்பம் களையாதொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்" என்னுமாப்போலே எம்பெருமானையன்றி மற்றொரு தெய்வத்தையும் தொழாதவர்களாயும் ஒரு ப்ரயோஜனத்தையும் விரும்பாதவர்களாயுமிருப்பர்கள்; அன்னவர்களைப் பற்றி இங்குச் சொல்லவேண்டியதொன்றுமில்லை. மற்ற குணங்கட்கு வசப்பட்டவர்கள் ஆரோக்யம், ஐச்வரியம், ஸந்தாநம் முதலிய க்ஷுத்ரபலன்களை விரும்பினவர்களாய், அப்படிப்பட்ட பலன்களையும் நேர்கொடுநேரே எம்பெருமானிடத்துச் சென்று விரும்புதலின்றியே தாம் தாம் அபிமானித்திருக்கிற தெய்வங்கள் பக்கலிலே விரும்புவர்களாயிருப்பார்கள்; அப்படிப்பட்டவர்களைக் குறிக்கிறார் அவரவர் என்று.

தமதமது அறிவு = ஒவ்வாரு சேதநருடையவும் ஞானம் ஒவ்வொரு விதமாயிருக்குமன்றோ. இங்கு ஞானமென்று ருசியைச் சொல்லுகிறது. தங்கள் தங்களுடைய ருசியினாலே யென்றபடி. ஒருவனுக்கு ஸ்வர்க்கபோகத்திலே ருசியுண்டாகும்; இன்னொருவனுக்கு இன்னொன்றிலே ருசியுண்டாகும்; ஆகவே அதிகாரிகள் பலவகைப் பட்டிருக்கிறாப்போலவே அவர்களுடைய ருசிகளும் பலவகைப்பட்டிருக்கும். தமதமது என்கிற இரட்டிப்பால் அந்த ருசி பேதங்கள் காட்டப்படுகின்றன. அப்படிப்பட்ட ருசிபேதங்களினால், அறி - அறியப்பட்ட, **வகை வகை** = சேதநர்கள் பலவகைப்பட்டிருக்கிறாப்போலவும் அவர்களுடைய ருசிகள் பலவகைப்பட்டிருக்கிறாப்போலவும் அவர்கள் கோலின பலன்களுக்காக அனுட்டிக்கும் ஸாதனங்களும் பலவகைப்பட்டிருக்குமே, 'வகை வகை' என்ற இரட்டிப்பால் அது சொல்லப்படுகிறது. சிலர் த்யானத்தினாலும், சிலர் யஜ்ஞங்களினாலும், சிலர் அர்ச்சனையினாலும், சிலர் நாம ஸங்கீர்த்தநங்களினாலும், சிலர் அபிஷேகத்தினாலும் ஆகவிப்படி வெவ்வேறுபட்ட வகைகளாலே தெய்வங்களை வழிபடுவர்களன்றோ; அந்தந்த வகைகளெல்லாம் இங்கு குறிக்கொள்ளத்தக்கன. அப்படிப்பட்ட உபாயங்களைக் கொண்டு,

அவரவர் இறையவரென அடியடைவர்கள் = முதலடியிலுள்ள 'அவரவர்' என்றது வழிபடுகின்ற சேதநர்களைச் சொல்லிற்று; இவ்வடியிலுள்ள 'அவரவர்' என்பது வழிபாடு செய்யப்படுகிற பலபல தெய்வங்களைக் குறிக்கின்றது. இந்திரனென்றும், சந்திரனென்றும், சிவனென்றும், பிரமனென்றும், காளியென்றும், பகாளியென்றும், ஐயனென்றும்,

அம்மனென்றும் இப்படி உரைக்கப்படுகின்ற நாமபேதங்களைத் திருவுள்ளம்பற்றி அவரவர் என்கிறார். **இறையவரென** = 'இறையவர்' என்கிற வாசகம் ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்கே அஸாதாரணமாயினும், பிரதிபக்திசெய்கிற சேதநர்களின் அபிமாநத்தையடியொற்றி (அவர்களது கருத்தாலே) இறையவர் என்கிறார்; ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொரு தெய்வத்தை ஸ்வாமியாகக் கொள்வர் என்றவாறு.

அடியடைவர்கள் = இங்கே ஒரு விசேஷம் உற்றுநோக்கத்தக்கது; அதாவது -- இப்படிப்பட்ட க்ஷுத்ர தெய்வபக்தர்களான க்ஷுத்ர சேதநர்கள் அந்தத் தெய்வங்களை வழிபடுகையாவது 'அடியடைகை' அன்று; 'ஆட்டை யறுத்துத்தா, கோழியையறுத்துத் தா' என்று பரஹிம்ஸைகளை வேண்டுகின்ற தெய்வங்களைப் பற்றுமவர்கள் (திருவாசிரியம் - 6) "கொல்வன முதலா வல்லனமுயலும் இனையசெய்கை" என்கிறபடியே கொலைத் தொழில்களைச் செய்து வழிபடவேண்டுமே யல்லது ஸ்ரீமந்நாரயணனிடத்துப்போல திருவடியடைதல் என்பது இல்லையே; அப்படியிருக்க, 'அடியடைவர்கள்' என்றது ஆழ்வார் தம்முடைய வாஸநையினாலேயென்க. தெய்வத்தை ஆச்ரயிப்பதென்றால் திருவடிகளிலே வணங்குகை யென்றேயாய்த்து ப்ரபந்நர்களின் வ்யுத்பத்தி. "ஸ்ரீமந் நாராயண சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே" என்றும் 'வண்புகழ்நாரணன் திண்கழல் சேரே' என்றும் "கண்ணன் கழலிணை நண்ணும் மனமுடையீர்" என்றும் இவ்வகைகளிலேயிறே இவர்களுடைய வாசகங்களிருப்பது. இப்படிப்பட்ட வாஸநையினாலே அடியடைவர்கள் என்றே பரவசமாய் ஆழ்வார் திருவாக்கில் வந்துவிட்டதென்க.

"அடியடைவர்களென்று ஸ்வகோஷ்டீ ப்ரஸித்தியாலே அருளிச்செய்கிறார்" என்பது இருபத்தினாலாயிர ஸ்ரீஸூக்தி. "அவ்வவ தேவதைகள் தாம் துராராத தேவதைகளாய் 'ப்ரஜையை யறுத்துத்தா ஆட்டையறுத்துத் தா' என்னா நிற்கச்செய்தேயும், ஆச்ரயணமாவது அவற்றின் காலிலே குனியுமதுக்கு அவ்வருகில்லையென்றிருக்கிறாரிவர் ஸ்வகோஷ்டீ ப்ரஸித்தியாலே; ஓர் அஞ்ஜலி ஸாத்யவஸ்துவோடேயிறே தமக்கு வாஸநை." என்பது ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தி.

"தொழுது மாமலர்நீர்சுடர் தூபங்கொண்டு, எழுதுமென்னுமிது மிகை" என்கிறபடியே தொழுது எழுவதுதானும் மிகையாம்படியான பகவத்விஷயத்திலே வாஸநைபண்ணிப் போருகின்ற ஆழ்வார் திருவாக்கில் அடியடைவர்கள் என்கிற வாசகமேயாய்த்து வரக்கூடியது.

அவரவரிறையவர் குறைவிலர் = அவரவர்களுடைய இறையவர் என்றாவது, அவரவர்களாகிய இறையவர் (அதாவது, அந்தந்த இறையவர்) என்றாவது உரைக்கலாம். முதற்பொருளில், ஆச்ரயிப்பவர்களான அந்தந்த சேதநர்களினால் போற்றப்பட்ட தெய்வங்கள் என்றபடி. இரண்டாவது பொருளில் ஸ்பஷ்டம். **குறைவிலர்** =தம்மை அடுத்தவர்கட்கு வேண்டிய பலன்களையளிப்பதில் தகுதியுடையார் என்றபடி. ஆனால், அத் தெய்வங்கள் தாமாகவே பலனளிப்பதில்லை; எம்பெருமான் தங்களிடத்தில் அநுப்ரவேசித்திருப்பதனால் தான் தாங்கள் பலனளிக்கத் திறமை பெறுகிறார்களென்கிறார் வாக்ய சேஷத்தினால். (அவரவர் விதிவழியடைய இறையவர் நின்றனர்) என்று அந்வயிப்பது. இங்கே 'இறையவர்' என்றது மெய்யே இறைவனான ஸ்ரீமந் நாராயணனை என்க. "**பதிம் விச்வஸ்ய**" என்று உபநிஷத்தில் ஓதியபடியே எல்லோர்க்கும் நிருபாதிகனான இறையவன் ஸ்ரீமந் நாராயணனேயாவன். தேவதாந்தரங்களைத் தொழுகின்ற சேதநர்களோடு, அந்தந்த தேவதாந்தரங்களோடு, ஆழ்வாரோடு வாசியற எல்லார்க்கும் இறைவனாகையாலே பொதுவிலே **இறையவர்** என்கிறார். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் (**அவரவர் விதிவழியடைய நின்றனர்**) ஆச்ரயிப்பவர்கள் விதிப்படியே ஆச்ரயிக்கவும் ஆச்ரயிக்கப்படுகிறவர்கள் அவர்கட்குப் பலனளிக்கவல்லராம்படியாகவும் அந்தந்த தேவதைகள் பக்கலிலே

அந்தராத்மாவாக நிற்கின்றாரென்றபடி. "ஸ ஆத்மா அங்காந்நந்யா தேவதா:" என்று வேதமோதினபடியே இதர தேவதைகள் யாவும் எம்பெருமானுக்கு சரீரபூதர்களாய் எம்பெருமான் சரீரியாய் நிற்கிறானாகையாலே சரீரியான பெருமானே சரீரத்வாரா காரியஞ் செய்கிறானென்றாராயிற்று.

ஈடு முப்பத்தாராயிரப்படியில் இங்கே "ஐயன்பாழியிலானை போர்க்கு உரித்தாமன்றாயிற்று அவ்வோ தேவதாமாத்ரங்களுக்கு பலப்ரதான சக்தியுள்ளது" என்று ஸ்ரீஸூக்தியுள்ளது. இதன் கருத்தாவது -- பிடாரி கோவில்களின் வாசலில் குயவன் செய்த பெரிய பெரிய யானை குதிரைகள் நிறுத்தப்பட்டிருக்கும். ஆனால் அவை போர்செய்யமாட்டா. ஒழுங்காக அங்கு நிற்குமத்தனையேயன்றி ஒரு காரியமும் செய்யமுடியா. அதுபோலவே தேவதாந்தரங்களும் என்றபடி. (**ஐயன் பாழி** = சாஸ்தா என்கிற தெய்வத்தின் கோவில் என்க. **ஆனை** = யானை குதிரை முதலானவை, **போர்க்கு உரித்தாமன்று** = யுத்தஞ் செய்ய உபயோகப்படுமேயானால் என்றவாறு.)

ஆக இப்பாட்டால் சொல்லிற்றாயிற்று என்னென்னில்: உலகத்தில் நடக்கிற ரக்ஷணத் தொழில் யாவும் எம்பெருமானுடையதே. அக்நி, இந்திரன், சிவன், பிரமன், முதலிய இதர தெய்வங்களைக் குறித்து அவரவர்கள் வழிபாடுகள் செய்து தாம் தாம் கோலின பலன்களைப் பெறுவதாகக் கண்டாலும் அதுவும் எம்பெருமான்றானே அத்தெய்வங்களுக்கு உள்ளீடாக இருந்து நடத்துகிற ரக்ஷணமேயன்றி அத் தெய்வங்களே ஸ்வதந்திரமாகச் செய்துவிடுகிற ரக்ஷணமன்று என்றதாயிற்று. பகவத் கீதையில் ஏழாவது அத்யாயத்தில் "**காமை ஸ்தை ஸ்தை: ஹ்ருதஜ்ஞா நா: ப்ரபத்யந்தேந்ய தேவதா:**" என்று தொடங்கி "**லபதேச தத: காமாநு மயைவ விஹிதாநு ஹிதாநு**" என்றவளவாகவுள்ள ச்லோகங்கள் இப் பாசுரத்திற்குப் பொருத்தமாக அநுஸந்திக்க வுரியன. ... ... (005)

நின்றனரிருந்தனர் கிடந்தனர் திரிந்தனர்*
நின்றிலரிருந்திலர் கிடந்திலர் திரிந்திலர் *
என்றுமொரியல்வினர் எனநினைவரியவர் *
என்றுமொரியல்வொடு நின்றவெந்திடரே.

பதவுரை:-

நின்றனர்	நிற்பவர்கள்
இருந்தனர்	இருப்பவர்கள்
கிடந்தனர்	கிடப்பவர்கள்
திரிந்தனர்	திரிபவர்கள்
	(ஆக இப்படிப் பட்டவர்களினுடைய நிற்றல் இருத்தல் கிடத்தல் திரிதலாகிற ப்ரவ்ருத்திகளெல்லாம் அப் பெருமானுடைய அதீநமே)
நின்றிலர்	நில்லாதவர்கள்
இருந்திலர்	இராதவர்கள்
கிடந்திலர்	கிடவாதவர்கள்
திரிந்திலர்	திரியாதவர்கள்
	(ஆக இப்படிப்பட்டவர்களினுடைய நில்லாமை இராமை கிடவாமை திரியாமையாகிற நிவ்ருத்திகளெல்லாமும் அப்பெருமானுடைய அதீநமே)
என்றும்	எப்போதும்
ஓர் இயல்வினர்	ஒரேவிதமான இயற்கையையுடையவரென்று
என நினைவரியவர்	நினைக்க முடியாதவரும் (அவரே)

	(அவர்தாம் யாவரென்னில்)
என்றும்	எப்போதும்
ஓர் இயல்வொடு நின்ற	ஒரே விதமான இயற்கையோடு கூடியிருக்கின்றவராய்
எம் திடர்	திடமான பிரமாணத்தினால் ஸித்தரான நம்முடையவர்.

* **-- லீலா விபூதியின் ஸ்வரூபமும் ரக்ஷணமும் எம்பெருமானுடைய அதீநமென்பது கீழிரண்டு பாசுரங்களில் அருளிச்செய்யப்பட்டது. அதனுடைய ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளும் அவனுடைய அதீநமே யென்கிறது இப்பாட்டில். இதில் முதலடியில் ப்ரவ்ருத்திகளைச் சொல்லுகிறது. இரண்டாமடியில் நிவ்ருத்திகளைச் சொல்லுகிறது.

நின்றனர் இருந்தனர் கிடந்தனர் திரிந்தனர் = நிற்றல் இருத்தல் கிடத்தல் திரிதல் என்கிற காரியங்களைச் செய்கின்ற புருஷர்களைச் சொல்லுகிற சொற்கள் இவையாயினும் புருஷர்கள்வரையில் விவக்ஷிக்கவேண்டிய அவசியம் இங்கு இல்லை. கீழ் நாலாம்பாட்டிலேயே உலகத்திலுள்ள ஸகல வ்யகத்திகளினுடையவும் ஸ்வரூபம் எம்பெருமானுடைய அதீநம் என்பது சொல்லப்பட்டுவிட்டபடியால் அதனையே ஈண்டுஞ் சொல்லுவதாகக் கொள்ளில் பயனில்லை. அபூர்வமான பொருளே இங்குக் கூறப்பட்டதாகவேண்டும். ஆகவே, நின்றனர் இத்யாதிக்கு -- நிற்றல் இருத்தல் கிடத்தல் திரிதல் என்கிற தொழில்கள் மாத்திரமே இங்குப் பொருளாக அமையும். இங்ஙனமே இரண்டாமடியிலும் நின்றிலர் இத்யாதிக்கு -- நில்லாமை இராமை கிடவாமை திரியாமை என்பவைகளே பொருளாகப் பொருந்தும். மூலத்தில் தர்மிவாசக சப்தம் இருக்கச் செய்தேயும் தர்மியை விட்டு தர்மத்தை மாத்திரம் பொருள் கொள்ளுமிது ஸம்ஸ்கிருத சாஸ்திர மரியாதைக்கு மிகவுமிணங்கினதேயாகும். எங்ஙனே என்னில் :-

"அருணயா பிங்காக்ஷ்யா க்ரீணாதி" என்று வேதத்திலுள்ளது. யஜ்ஞத்திற்காக ஸோமம் ஸம்பாதிக்க வேண்டுமென்றும் அதனை விலைகொடுத்து வாங்கவேணுமேயன்றி வேறுவகையால் ஸம்பாதிக்கலாகாதென்றும் சொல்லி வருகிற ப்ரகரணத்திலே "அருணயா பிங்காக்ஷ்யா க்ரீணாதி என்கிற வாக்கியம் (யஜுர்வேதம் - ஆறாவது காண்டம் - முதல் ப்ரச்நம் 45-வது பஞ்சாதி.) உள்ளது. சிவந்ததாயும் பொன்வர்ணமான கண்களையுடையதாயுமிருக்கின்ற பசுவை விலையாகக் கொடுத்து ஸோமம் வாங்கவேண்டியது என்பது இதன் பொருள். இவ்விடத்தில், இரண்டு விசேஷணங்களோடு கூடின விசேஷ்யமான பசுவாகிற வ்யக்தி மூலத்தில் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் அதில் நோக்கில்லை. பசுவைக்கொண்டுதான் ஸோமம் வாங்கவேண்டுமென்பது ஏற்கனவே கீழ்வாக்கியங்களிலும் இதர விதிவாக்கியங்களிலும் ஸித்தித்துவிட்டபடியால் இங்கே விசேஷ்யமான அம்மத்திலே நோக்கு இன்றியே விசேஷணமான அம்சத்தில் மாத்திரமே நோக்கு என்று கொள்ளவேணும். இப்படியே சாஸ்திரஜ்ஞர்கள் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதாவது. 'சிவப்பு நிறமுடைய பசு' என்கிறவரையில் இங்கு விதேயமல்ல. சிவப்பு நிறம் என்பது மாத்திரமே இங்கு விதேயம் என்று கொண்டார்கள்.

மற்றோரிடமும் காண்மின் -- "லோஹிதோஷ்ணீஷா ருத்விஜ: ப்ரசரந்தி" என்பதாக ஓதப்பட்டுள்ளது. அபிசார கருமத்தில் ருத்விக்குக்கள் சிவந்த தலைபாகையுடையவர்களா யிருத்தல் வேண்டுமென்று சொல்லிற்று. தலைபாகையோடு கூடியிருக்க வேண்டுமென்பது ஏற்கனவே வேறு பிரமாணத்தினால் கிடைத்திருப்பதால் சிவப்பு மாத்திரமே இங்கு விசேஷ்யம் என்று கொண்டார்கள். ஆக இப்படிப்பட்ட வழியாகவே இப் பாசுரத்திலும் விசேஷ்யாம்சத்தைத் தவிர்த்து விசேஷணாம்சத்தில் மாத்திரமே (அதாவது நிற்றல் இருத்தல் கிடத்தல் திரிதல் நில்லாமை இராமை கிடவாமை திரியாமை என்கிற ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி அம்சங்களில்

மாத்திரமே) நோக்காகக் கொள்வது ஆவசயகமும் பொருத்தமுடையதுமாம்.

நின்றனர் இத்யாதிக்கு நிற்றல் முதலியவற்றைப் பொருளாகக் கொண்டாலும் அந்த நிற்றல் முதலியவை எம்பெருமானுடைய ஸங்கல்பாதீந மென்பது மூலத்தில் சொல்லிற்றில்லையே யென்னில்: நன்கு சொல்லிற்று: எங்கனே என்னில்: "நின்றனர் (முதலிய யாவரும்) எம் திடர்" என்று மூலத்திலுள்ளதன்றோ? திடர் என்றது -- திடமான பிரமாணமாகிய வேதத்தினால் ஸித்திக்கும் எம்பெருமான் என்றபடி. 'நின்றனர் முதலான யாவரும் எம்பெருமான்' என்று ஸாமாநாதிகரண்யத்தாற் சொல்லுகிறவிதற்குக் கருத்து 'எம்பெருமானுக்கு அதீநம்' என்று சொல்லுமதுவேயாம்.

இங்கே ஒரு சங்கை:- பிரவ்ருத்தி ரூபமான காரியங்களெல்லாம் எம்பெருமானுடைய ஸங்கல்பாதீநம் என்பதில் தட்டில்லை. நிவ்ருத்தியும் அவனுடைய அதீநம் என்று ஏதுக்கு இசையவேண்டும்? ஒரு வியாபாரமுமற்றிருக்கையாகிற நிவ்ருத்தி ஸ்வயமாகவேயுள்ளதன்றோ? உயர வீசி யெறியப்படுங் கல்லானது தன்னடையே கீழே விழாநின்றால் அந்த நிவ்ருத்தியும் பகவத் ஸங்கல்பாதீநமென்று கொள்ளவேண்டுமோ? என்று. இந்த சங்கைக்கு எம்பார் அருளிச் செய்த ஸமாதானமாவது :- "ஸ்வர்க்கத்தில் நின்றும் விழுகிற த்ரிசங்குவை மக்திமாந் நிற்கச் சொல்ல நிற்கவேண்டிற்றுக் கண்டாயே. அப்படியே நிவ்ருத்திக்கும் அவன் வேணுங்காண்" என்றருளிச்செய்தாராம். இதனை விரித்துரைப்போமிங்கு :

த்ரிசங்கு என்னும் ஸூர்ய வம்சத்து மன்னவன் தனது குலகுருவாகிய வஸிஷ்ட மஹாமுநியை வரவழைத்து 'இந்த உடலோடு யான் ஸ்வர்க்கலோகம் செல்லுமாறு அருள்புரியவேணும்' என்று வேண்ட, வசிட்டன் அங்ஙனஞ் செல்லுதல் இயலாதென்று மறுத்துக்கூற, த்ரிசங்கு குருபுத்திரர்களைச் சார்ந்து வஸிஷ்டர் நிராகரித்ததைச் சொல்லித் தன் கருத்தை நிறைவேற்றுவிக்குமாறு வேண்ட, அவர்களும் கடிந்துகூற, த்ரிசங்கு 'என் குருவும் எனது குரு புத்திரர்களாகிய நீங்களும் என்கருத்தை முற்றுவிக்க முடியாதென்று நிராகரித்ததனால் என் கருத்தை நிறைவேற்றுவிக்கவல்ல வேறொரு குருவைத் தேடிக்கொள்ளுகிறேன்' என்ன, வஸிஷ்ட குமாரர்கள் நூற்றுவரும் அரசனை நோக்கி "மதிகேடனே! நீ குலகுருவைவிட்டு வேறொரு புரோஹிதரை யடுக்குமாறு நினைத்தாயாதலால் சண்டாளனாகக் கடவாய்" என்று சபித்துவிட்டுப் போக, த்ரிசங்கு ராஜன் முன்னைய வடிவம் நீங்கிச் சண்டாள வடிவத்துடனே அயோத்தி சேர, நகரத்தவர் சீ சீ என்று இகழ்ந்ததனால் நகரத்தைவிட்டுக் காடு சேர்ந்து வஸிஷ்டருக்கு விரோதியான விச்வாமித்ரமுநியை நாடி யடைய, அவரும் 'இவ்வுடலோடு சுவர்க்கஞ் சேருமாறு வேட்பிப்பேன்' என்று சொல்லி அந்த யாகத்திற்கு முனிவர்களை வரவழைக்கக் கருத, விச்வாமித்ரனுடைய சிஷ்யர்கள் பலவிடங்கட்குஞ் சென்று வேள்விக்கு அந்தணர்களையழைக்க, அந்தணர் யாவரும் க்ஷத்ரியன் (விச்வாமித்ரன்) சண்டாளனுக்கு யாகஞ் செய்விக்கிறது மிக நன்று. இந்த வேள்வியில் எங்ஙனம் தேவர்கள் ஹவிர்பாகம் பெறுவார்கள்? சண்டாளனது அன்னத்தை எங்ஙனம் புஜிப்பார்கள்? என்றாற்போலச் சொல்லி மஹோதயனென்ற முனிவனும் வஸிஷ்ட குமாரர்கள் நூற்றுவரும் வரமாட்டோமென்ன, அதனை அச் சீடர்கள் விச்வாமித்ரனிடம் வந்து சொல்ல, பெருஞ்சினங்கொண்ட அம்முனிவன் 'மஹாநுபாவர்களின் தேஜோவிசேஷத்தினால் எத்தொழிற்கும் எவ்வகைத் தீங்கும் உண்டாகாது' என்ற நியாயத்தை மறந்து என்னை இகழ்ந்ததனால் வஸிஷ்ட குமாரர்கள் முஷ்டிகரென்னும் ஈனசாதியராகி உலகத்தில் வெகுகாலம் உழலுமாறும், மஹோதயன் வேடனாகி உழலுமாறும் சாபங்கொடுத்துவிட்டுத் தான் அத்வர்யுவாக நின்று யாகஞ்செய்யத் தொடங்கி ஹவிஸ்ஸைப் பெறுமாறு தேவர்களை மந்திரஞ்சொல்லி வெகுநேரமாக அழைத்தும் ஹவிர்பாகத்தைப் பெறுமாறு தேவர்கள் வராமையால் முனிவன்

பெருஞ்சினங்கொண்டு ஹோமஞ் செய்யும் அகப்பையை உயரவெடுத்து 'யாகம் இருக்கட்டும், என் தவத்தின் பயனால் இச் சரீரத்துடனே சுவர்க்கஞ் செல்லுக' என்ன முனிவர் யாவரும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் த்ரிசங்கு சுவர்க்கஞ்சேர, தேவர்களும் இந்திரனும் 'குரு சாபத்தினால் நீசனாகிய நீ இங்கு இருக்கத் தக்கவனில்லை, தலைகீழாக விழுந்திடுக' என்ன, த்ரிசங்கு விழுகையில் கதற, அதுகேட்ட விச்வாமித்ரன் 'அங்குத் தானே நில்' என்று சொல்லித் தவ மகிமையால் அவனை வானத்திலே தான் கண்ட இடத்தில் தானே நிறுத்தினன் என்பது வரலாறு. இதில், மேலிருந்து கீழே விழுகின்ற த்ரிசங்குவுக்கு அந்த வீழ்ச்சிக்கும் ஒரு தடை ஏற்பட்டது பகவத் ஸங்கல்பத்தாலன்றோ? ஆகவே ப்ரவ்ருத்தியோடு நிவ்ருத்தியோடு வாசியற எல்லாம் பகவத் ஸங்கல்பாதீன மென்பதில் பொருந்தாமை யொன்றுமில்லை என்க.

என்றும் ஓரியல்வினரெனநினைவரியவர் = எம்பெருமானுடைய படிகள் பல பலவாகையாலே எத்தனைநாள் ஆராய்ந்தாலும் இன்னபடிப்பட்ட ஸ்வபாவத்தை யுடையவனென்று நெஞ்சால் நினைக்கவுங்கூட முடியாதவனெம்பெருமான். "என்றுமோரியல்வினரென நினைவரியவர்" என்று சொல்லிவைத்து உடனே "**என்றுமோரியல்வொடுநின்ற**" என்றுரைத்தது பொருந்துமோ என்னில்; கேண்மின்; என்றுமோரியல்வினரென நினைவரியவர் என்று சொல்லப்பட்ட இயல்வு என்றென்றைக்கும் ஒருபடிபட்டிருக்குமென்பதே ஈற்றடியின் கருத்தாம்.

திடர் = 'த்ருட' என்னும் வடசொல் திடமெனத் திரியும். த்ருடமான வேதப்ரமாணத்தினால் ஸித்திப்பவர் என்றபடி. எம்பெருமான் அப்படி ஸித்திப்பது வைதிகோத்தமராகிய தமக்குப் பரமலாபம் என்பது தோன்ற "எம் திடர்" என்கிறார் ... (006)

திடவிசும்பெரிவளி நீர்நிலமிவைமிசை *
படர்பொருள்முழுவதுமாய் அவையவைதொறும் *
உடன்மிசையுயிரெனக் கரந்தெங்கும் பரந்துளன்*
சுடர்மிகு சுருதியுள் இவையுண்ட சுரனே.

பதவுரை:-

திடம்	உறுதியான
விசும்பு	ஆகாசமென்ன
எரி	அக்நியென்ன
வளி	வாயுவென்ன
நீர்	ஜலமென்ன
நிலம்	பூமியென்ன
இவை மிசை	ஆகிய இவற்றை ஆதாரமாகக்கொண்டு
படர் பொருள்	படர்ந்த பதார்த்தங்கள்
முழுவதும் ஆய்	யாவும் தானாம்படி அவற்றுக்கு உபாதானமாய் (அவற்றை உண்டாக்கி)
அவை அவை தொறும்	அந்தந்த பதார்த்தங்கள்எல்லாவற்றிலும்
உடல்மிசை உயிர்என	சரீரத்தில் ஆத்மா வ்யாபிப்பது போல
கரந்து	மறைந்து
எங்கும் பரந்து	உள்ளிலும் வெளியிலும் வியாபித்து
சுடர்மிகு சுருதியுள் உளன்	தேசு பொலிந்த வேதத்தில் உள்ளவனான எம்பெருமான்
இவை உண்ட சுரன்	(ஸம்ஹார காலத்தில்) இவற்றையெல்லாம் தன்

பக்கலிலேயாக்கிக் கொள்ளும் தேவனானவன்.

** -- கீழ்ப்பாசுரங்களில் எல்லாப் பொருட்களுக்கும் எம்பெருமானே நியாமகன் என்று (வ்யதிகரண நிர்தேஶமாகச்) சொல்லவேண்டியிருக்க அங்ஙனம் சொல்லாமல் 'எல்லாம் எம்பெருமானே' என்று (ஸமாநாதிகரணமாகச்) சொல்லியிருப்பதால் அத்வைதாபிப்ராயம்போல் தோன்றக்கூடுமன்றோ? உண்மையில் அப்படியில்லை. ஸகல சேதநாசேதநங்களும் சரீரமாய் எம்பெருமான் (ஸகாலாந்தர்யாமித்வேந) சரீரியாய் நிற்றலால் இப்படிப்பட்ட சரீர சரீரிபாவ ஸம்பந்தத்தைப் பற்றவே ஐக்கியம் சொல்லப்பட்டதென்று நிரூபிக்கிறது இப்பாசுரம். விசிஷ்டாத்வைதக் கோட்பாட்டை இப் பாட்டு ஸாரமாக எடுத்துரைக்கின்றது என்றுணர்க.

திடவிசும்பு என்று தொடங்கி முழுவதுமாய் என்னுமளவும் -- பஞ்சபூதமடியாகவுண்டான ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் எம்பெருமானே உபாதாந காரணம் என்று சொல்லுகிறது. ஆகாசம் அக்நி வாயு ஜலம் பூமி என்கிற ஐந்து பூதங்களின் காரியப்பொருளாக விரிகின்ற தேவமநுஷ்யாதி ஸகல பதார்த்தங்களையும் உண்டாக்கி என்றபடி. முதலிலுள்ள திடம் என்னும் அடைமொழி ஆகாசமொன்றில் மாத்திரம் அந்வயிப்பதாகவுமாம். மேலுள்ள நிலமீறான பூதங்களிலும் அந்வயிப்பதாகவுமாம். காரியங்கள் அழிந்துபோனாலும் காரணங்களான பூதங்கள் சிறிது காலமளவும் அழியாதிருத்தல்பற்றித் திடமென்று பூதங்களை விசேஷிப்பதாகக் கொள்க. இது ஆகாசத்திற்கு மாத்திரம் விசேடனமென்று கொள்ளில் "தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாதாத்மந ஆகாஶஸ்ஸம்பூத:" என்கிற உபநிஷத்தின்படியே ஆகாசமானது மற்றுள்ள பூதங்களுக்கு முன்னேஉண்டாகி அவை அழிந்தாலும் சில நாள்நிற்கக்கடவதாகையாலே திடமென்றதென்க. அன்றியும் லோகாயதிகள் முதலான சிலர் 'ஆகாசந்தவிர நான்கே பூதங்கள்' என்று கொள்கிறபடியால் அக்கொள்கையைக் கண்டித்து ஆகாசம் திடமாகவுண்டென்று காட்டுகிறபடியுமாம்.

முழுவதுமாக்கி என்னாதே ஆய் என்றது -- "பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி" என்கிற உபநிஷத்தின் சாயயை அடியொற்றி என்ப.

அவையவைதொறும் உடன்மிசை உயிரெனக்கரந்து எங்கும் பரந்துளன் = உண்டான ஒவ்வொரு பொருளிலும் சரீரத்தில் ஆத்மா உறையுமாப்போலே மறைந்திருந்து எல்லாவற்றிலும் தனித்தனியே குறைவற வியாபித்திருக்குமெம்பெருமான் (**உடல்மிசை உயிரென**) நம்முடைய சரீரத்துக்கு ஆத்மாதாரகனாய் நியாமகனாய் சேஷியாயிருப்பதுபோல அந்த சரீராத்மாக்களுக்கு எம்பெருமான் தான் தாரகனாய் நியாமகனாய் சேஷியாயிருக்குமென்றபடி, கரந்து என்றது ஒருவர்க்குத் தெரியாமல் நின்றபடி. எங்கும் பரந்து என்றது உள்ளும் புறமும் வ்யாபித்து என்றபடி.

ஆழ்வார் தாம் இப்படி நிஷ்கர்ஷித்து அருளிச்செய்கிற விஷயத்திற்கு மூலப்ரமாணம் வேதமே என்று காட்டுகிறார் உளன் சுடர் மிகு சுருதியுள் என்று.

ச்ருதி என்னும் வடசொல் சுருதி எனத் திரிந்தது. **சுடர்மிகு** என்று விசேஷணமிட்டதனால் வேதம் அபௌருஷேயமாயும் நித்யமாயும் நிர்தோஷமாயுமுள்ள தென்கிற சிறப்பு தெரிவிக்கப்பட்டதாகும். இத்தகையை சிறப்பை இங்குச் சிறிது விவரிப்போம்.

ப்ரத்யக்ஷம் அநுமாநம் சப்தம் என ப்ரமாணங்கள் மூன்று. அவற்றுள் சப்தம் இரண்டுவிதம். லௌகிக சப்தமென்றும், வைதீக சப்தமென்றும். லௌகீக சப்தமென்றால் புதிதுபுதிதாய் அஸ்மதாதிகளால் சொல்லப்படும் சப்பதம். வைதிக சப்தங்களே வேதம் எனப்படும். வேதமாவது - எப்பொழுதும் ஒரேவிதமாய் ஒன்றோடொன்று பிணைக்கப்பட்டு உச்சரிக்கப்படும் சப்தங்களின் கூட்டம். இவ்வேதமானது ச்ருஷ்டியின் ஆரம்பத்தில் ஈச்வரனால் நான்முகனுக்கு உபதேசிக்கப்பட்டு அவனால் தனது சிஷ்யர்களுக்கு உபதேசிக்கப்பட்டு சிஷ்ய ப்ரசிஷ்ய பரம்பரையாய் நமக்குக் கிடைத்திருக்கின்றது. இது

ப்ரத்யக்ஷத்தாலும் அநுமாநத்தாலும் அறியமுடியாத பொருள்களை அறிவிப்பதனால் வேதம் என்று காரணப் பெயர் பெற்றது. இது ஏட்டில் எழுதப்படாமல் ச்ரவண பரம்பரையாகவே அதிகரிக்கப்பட்டு வருவதால் ச்ருதி என்றும் பெயர் பெற்றது.

இது அபௌருஷேயமெனப்படும். அபௌருஷேயமென்றால் புருஷனால் செய்யப்படாததென்று பொருள். கண்டம், தாலு, பல், உதடு முதலிய முகத்திலுள்ள உறுப்புகளிலிருந்து வெளியாகும் ஒலியே சப்தமாதலால் அப்படிப்பட்ட சப்தங்களின் கூட்டமே வேதமாகையினால் ஒவ்வொரு சப்தமும் புருஷனால் செய்யப்பட்டுத்தான் வெளியாகின்றமையால் வேதமாகிற சப்தராசிகளும் புருஷனால் உண்டாக்கப்பட்டு பௌருஷேயமாகத்தானே இருக்கவேண்டும். அபௌருஷேயமென்று எங்ஙனே சொல்லலாம்? என்றொரு சங்கை உதிக்கலாம். இதற்கு ஸமாதானம் கூறுமுன் பௌருஷேயமும் அபௌருஷேயமுமான இரண்டு த்ருஷ்டாந்தங்களை எடுத்துக்கொண்டு விமரிசிப்போம். காளிதாஸரால் இயற்றப்பட்ட "வாகர்தாவிவ ஸம்ப்ருக்தௌ" என்கிற ச்லோகத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். அதுபோல் யஜுர் வேதத்தில் உள்ள "இஷேத்வோர்ஜேத்வா" என்கிற மந்திரத்தையும் எடுத்துக்கொள்வோம். இவ்விரண்டுக்குமுள்ள வாசி என்ன என்பதை ஆராய்வோம். வாகர்தாவிவ என்ற ச்லோகத்தில் வாக் அர்த்தௌ இவ ஸம்ப்ருக்தௌ என்கிற பதங்கள் வரிசையாகச் சேர்க்கப் பட்டிருக்கின்றன. இப்பதங்கள் காளிதாஸரால் புதிதாக உண்டாக்கப்பட்டவைகள் அல்ல என்பது அனைவரும் அறிந்ததே. ஆனால் காளிதாஸர் செய்ததென்ன? தான் வெளிப்படுத்த உத்தேசித்த அர்த்தங்களை வெளிப்படுத்துவதற்கு வேண்டியபடி பதங்களை முன்பின்னாகச் சேர்த்து பிணைத்ததே காளிதாஸர் செய்த காரியம். இதைக்கொண்டே நாம் ரகுவம்ச காவியம் காளிதாஸர் இயற்றியது, மற்றொன்று மற்றறொருவர் இயற்றியது என்கிறோம். இதுபோல் "இஷேத்வோர்ஜேத்வா" என்கிற மந்திரத்திலுள்ள இஷேத்வா ஊர்ஜே த்வா என்கிற பதங்களை இப்பொழுது காணப்படும் வரிசைக் கிரமாகச் சேர்த்தது யார்? அப்படிச் சேர்த்து பிணைத்தவர் யாராவது இருப்பாரேயானால் அவரே வேதங்களைச் செய்தவர் எனத் தகும். ஆனால் அப்படிப்பட்டவர் ஒருவருமில்லையெனச் சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. ஏனென்றால் வேதத்தைச் செய்தவர் யாரேனும் இருப்பாரேயானால் பாரதம் ராமாயணம் முதலிய க்ரந்தங்களைச் செய்த வ்யாசர் வால்மீகி முதலியவர்களின் பெயர்களை பரம்பரையாக நாம் எப்படிச் சொல்லுகிறோமோ அப்படியே வேதகர்த்தாவின் பெயரையும் சொல்லிவந்திருக்க வேணும். வேதகர்த்தாவின் பெயரை நம் முன்னோர்களின் எந்த நூலிலும் காண்கின்றிலோம். கர்ணபரம்பரையாகவும் கேள்விப்படுகின்றிலோம். சாதரணமான சிறு சிறு நூல்களின் கர்தாக்களினது பெயர்களை நாம் பரம்பரையாகத் தெரிந்துகொண்டிருக்கும்போது மிகவும் பெரிய முக்கியமான வேதத்தின் கர்த்தாவின்பெயரை நாம் கேட்கவும்பெறாமல் இருப்பதால் உண்மையில் வேதகர்த்தா ஒருவருமில்லையெனவே நிச்சயிக்கக்கூடியது. இதுவே காளிதாஸருடைய நூலுக்கும் வேதத்திற்கும் உண்டான வாசி. காளிதாஸர் "வாகர்தாவிவ ஸம்ப்ருக்தௌ" என்றாதியாகவுள்ள ச்லோகங்களிலுள்ள பதங்களை வரிசைக்கிரமமாக அமைத்து முதல் முதலாகச் சொன்னார். பிறகு அதையொட்டி அதே வரிசைக் கிரமத்தில் பின்னுள்ளோரும் சொல்லிவருகிறார்கிறார்கள். ஆனாலும் முதலில் பதங்களின் வரிசைக் கிரமத்தை அமைத்தவர் காளிதாஸராகையால் அவரே ரகுவம்ச காவியத்திற்கு கர்த்தாவாகச் சொல்லப்படுகிறார். வேதத்தை நாமெல்லோரும் ஓதுகின்றோமானாலும் காளிதாஸர்போல் வேதத்திலுள்ள பதங்களின் வரிசைக் கிரமத்தை அமைத்தவர் ஒருவருமில்லையாகையால் வேதகர்த்தா ஒருவருமில்லையெனக்கொள்ளத் தட்டில்லை.

வேதம் நித்யம் :- நித்ய வஸ்துக்கள் இரண்டுவகை. ஸ்வரூப நித்யமென்றும் ப்ரவாஹ

நித்யமென்றும். எந்த வஸ்துக்கள் முக்காலங்களிலும் ஒரே தன்மையையுடையனவாய்க் கொண்டு எப்பொழுதும் அழிவில்லாமலிருக்கின்றனவோ அவை ஸ்வரூபநித்யமெனப்படும். மூல ப்ருக்ருதியும் ஜீவாத்மாக்களும் பரமாத்மாவும் ஸ்வரூபநித்யமாம். இம் மூவகைப் பொருள்களின் ஸ்வரூபமும் எப்பொழுதும் ஒரே தன்மையையுடைத்தாய் என்றுமழியாமல் இருக்கின்றது. எம்பெருமான் எந்த அவதாரமெடுத்தாலும் அவனது ஸ்வரூபத்தில் எவ்விதமான மாறுதலும் ஏற்படுவதில்லை. ஜீவாத்மாக்கள் கர்மாநுகுணமாகப் பல சரீரங்களெடுத்தாலும் ஸ்வரூபத்தில் எவ்வகைத்தான மாறுதலும் உண்டாவதில்லை. மாறுதலாவது விகாரம். இஃது இரண்டுவிதம். ஸ்வரூபத்தைப் பற்றியதும், ஸ்வபாவத்தைப் பற்றியதும் ஈச்வரனுக்கு இவ்விரண்டுவித விகாரங்களும் கிடையா. ஜீவாத்மாவுக்கு ஸ்வரூப விகாரமில்லை எனினும் ஸ்வபாவ விகாரம் மாத்திரமுண்டு. பக்தன் என்றும், முமுக்ஷு என்றும் முக்தன் என்றும் இங்ஙனே ஸ்வபாவம் மாறுகின்றதன்றோ. மூலப்ரக்ருதியின் ஸ்வரூபம் எப்போதும் விகாராஸ்பதமாகவே யிருந்தாலும் அது என்றுமழியாத நித்யவஸ்துவென்று ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகளில் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் மூல ப்ருக்ருதியும் ஸ்வரூப நித்யமேயாம். ஆகவே இம் மூவகைப்பட்ட பொருள்களும் ஸ்வரூப நித்யங்களாம். இனி, பானை துணி முதலிய பொருள்கள் ப்ரவாஹநித்யங்களெனப்படும். இவை அழியாப் பொருளல்ல என்பது உண்மையே. ஆனாலும் ஒரு பானை உடைந்துபோய்விட்டாலும் அதுபோன்று பல பானைகள் உலகத்தில் இடைவிடாது இருந்துகொண்டேயிருக்கும். எக்காலத்திலும் பானை இல்லை என்பது கிடையாது, துணியும் அப்படியே. அழியும் பொருள்கள் என்று நாம் காண்கிற எப்பொருளும் இப்படியே. ஆகவே எச்சாதிப்பொருள்களுள் ஒன்று நசித்தாலும் மற்றொன்று இருந்துகொண்டேயிருக்குமோ, உலகமுள்ள எக்காலத்திலும் அச்சாதிப்பொருள் இல்லையென்பது கிடையாதோ, அச்சாதிப்பொருள்கள் ப்ரவாஹ நித்யங்களென்றதாகும். வேதமும் இந்த ப்ரவாஹ நித்ய கோஷ்டியில் சேர்ந்ததாம். அநந்தகோடி ப்ரஹ்மாண்டங்களுள் ஏதாவதொன்றில் எந்த மூலையிலாவது ஒருவன் வேதம் ஓதிக்கொண்டுதான் இருக்கிறான். வேத ஒலியில்லாத காலமே கிடையாது. எல்லோரும் ஒரே மாதிரியில்தான் வேதத்தை ஓதுகிறார்கள். ஆகவே வேதம் ப்ரவாஹ நித்யம்.

வேதம் நிர்தோஷம் = வேதம் என்பது சப்தம் என்று முன்பு கூறினோம். சப்தத்திற்கு தோஷமாவதென்ன? பிசகான பொருளை தெரிவிப்பதே சப்தத்திற்கு தோஷமாம். தனிப்பட்ட ஒரு பதம் பிசகான பொருளை தெரிவிக்கமாட்டாது பல பதங்கள் சேர்ந்த வாக்கியம் தப்பான அர்த்தத்தைத் தெரிவிக்கும் 'இது வெள்ளி' என்ற இவ்விரண்டு பதங்கள் தனித் தனியாக எவ்விதமான தப்புப் பொருளையும் தெரிவியாது. ஆனால் இவ்விரண்டு பதங்களையும் ஒன்றுசேர்த்து ஈயத்தைச் சுட்டிக்காட்டி 'இது வெள்ளி' என்று ப்ரயோகிக்கப்பட்டால் வெள்ளியல்லாததை வெள்ளியென்று போதிப்பதால் இவ்வாக்கியம் தோஷமுடையதென்று கொள்ளப்படும். இவ்வாக்கியம் இப்படித் தப்பான அர்த்த்தைப் போதிக்கக் காரணமென்ன? இரண்டு பதங்கள் உள்ள இவ்வாக்கியத்தில் என்ன தோஷமிருக்கிறது? இப்பதங்கள் தனித் தனியாக ப்ரயோகிக்கப்பட்டபோது எப்படி இருந்தனவோ அப்படியேதானே கூட்டிச் சொன்னபோதும் இருக்கின்றன. சப்தத்தில் எவ்விதமான தோஷமும் காணமுடியாது. ஆனபின்பு இவ்வாக்கியம் தப்பானபொருளைப்போதிப்பதேன்? எனில்; இதை ப்ரயோகித்த புருஷன் இப் பதங்களை சரியாக உபயோகியாமல் தப்பாக உபயோகித்ததே இப்பதங்கள் தப்பான பொருளை காட்டுவதற்குக் காரணமாய் இருக்கின்றன.

ப்ரமம், ப்ரமாதம், விப்ரலிப்ஸை என்று சில தோஷங்கள் மனிதர்கட்கு உண்டு. ப்ரமம் இரண்டு விதம். ஒரு வஸ்துவை வேறொரு வஸ்துவாகத் தெரிந்துகொள்வது ஒன்று. ஒரு வஸ்துவைத் தெரிந்துகொள்ளும்போது அதன் ஸ்வபாவமான குணங்களை மாறாடி வேறு

குணங்களோடு கூடினதகாகத் தெரிந்துகொள்ளுதல் மற்றொன்று. இவற்றுள் முதலாவதற்கு விபரீதஜ்ஞானம் என்றும் இரண்டாவதற்கு அந்யதாஜ்ஞாநம் என்றும் பெயர். முதுச்சிப்பியைப் பார்த்து வெள்ளியென்று ப்ரமிப்பது விபரீதஜ்ஞானம். வெண்ணிறமுள்ளதான சங்கைப் பார்த்து மஞ்சள் நிறமுள்ளதாக ப்ரமிப்பது அந்யதாஜ்ஞானம். இவ்விரண்டு வகையான ப்ரமும் மநுஷ்யனுடைய தோஷமாகும். மனிதன் வஸ்துவை உள்ளபடி அறிந்துகொள்ளாமற் போகையே ப்ரமிக்கையாம். இனி ப்ரமாதமாவது பிசகிப்போதல். விப்ரலிப்ஸையாவது -- பிறரை வஞ்சிக்கவேணுமென்கிற விருப்பம். மனிதனிடத்துள்ள இப்படிப்பட்ட தோஷங்களானவை அவனால் பிரயோகிக்கப்படுகிற சப்தங்களை தோஷமுடையனவாகச் செய்கின்றன. ஒருவன் கயிற்றைப் பார்த்துப பாம்பு என்று ப்ரமிக்கிறான். அவன் அப்பால் இருந்துகொண்டு ‘அதோ பாம்பு’ என்று கயிற்றைக் காண்பிக்கிறான். இங்கு அவனால் ப்ரயோகிக்கப்பட்ட சப்தத்தில் எவ்விதமான தோஷமுமில்லை என்பது உண்மையே ஆனாலும் அந்த சப்தத்தினால் பிறர்க்கு உண்டாகும் ஜ்ஞாநம் யதார்த்தமன்றாதலால் அந்த சப்தம் தோஷமுடையதாகக் கொள்ளப்பட்டு அப்ரமாணமாகக் கருதப்படுகிறது. இங்கு மனிதனுடைய ப்ரமமே சப்தம் அப்ரமாணமாவதற்குக் காரணமாயிற்று. ஒருவன் கயிற்றைக் கயிரென்று தெரிந்து கொண்டிருந்தும் அவசரத்தினால் வாய் தவறி பாம்பு என்று பிசகாகச் சொன்னால் அவனுடைய அச்சொல்லும் தப்பான பொருளைச் சுட்டுகிறது. அதற்குக் காரணம் அப்புருஷனுடைய ப்ரமாதமேயாம். மற்றுமொருவன் கயிற்றைக் கயிறென்று தெரிந்துகொண்டிருந்தும் விளையாட்டிற்கோ கெட்ட எண்ணத்தினாலோ மற்றொருவனை அச்சமுறுத்த விரும்பி ‘அதோ பாம்பு’ என்கிறான். இங்கும் சப்தமானது தப்பான பொருளைத் தருகின்றது. அதற்குக் காரணம் அந்த மனிதனுடைய விப்ரலிப்ஸையாம். ஆகவே மனிதனுடைய ப்ரமம், ப்ரமாதம், விப்ரலிப்ஸை என்கிற தோஷங்களே சப்தம் அப்ரமாணமாவதற்குக் காரணமே ஒழிய சப்தத்தில் இயற்கையான தோஷமில்லையென்று ஏற்படுகின்றது. இங்ஙனம் புருஷனுடைய தோஷங்களால் அப்ரமாணமாகும் சப்தங்கள் எவையென்றால், அந்தப்புருஷன் ஒரு அர்த்தத்தைக் காட்டுவதற்காக பல பதங்களை வேண்டியபடி சேர்த்து வாக்கியமாகப் ப்ரயோகிக்கும் சப்தங்களேயாம். வேதமென்கிற சப்த ராசியானது எந்த புருஷனாலும் தன் இஷ்டப்படி முன்பின்னாக பிணைக்கப்பட்டவையல்ல வென்றும் நித்யமென்றும் முன்னே சொன்னோமாதலால் புருஷனுடைய தோஷங்களால் துஷ்டமாகக் கூடிய நிலமை வேதங்களுக்கு இல்லையென விளங்கிற்றாகிறது. ஆகையால் வேதம் நிர்தோஷம் என்னத் தட்டில்லை.

ஈச்வரன் வேதகர்த்தாவல்லவா? = ஸ்ருஷ்டியின் தொடக்கத்தில் ஈச்வரன் நான்முகனுக்கு வேதோபதேசம் செய்வதாகச் சொல்லப்படுகிறதே, ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு வேதம் இருக்கமுடியாதே. ஆகையால் ஈச்வரனால்தான் வேதம் முதலில் செய்யப்பட்டிருக்கவேண்டும் என்று ஏற்படுகிறதே. ஆனபின்பு வேதம் அபௌருஷேயம் என்பது எங்ஙனே? எனக் கேள்வி பிறக்கலாம். உண்மையென்னவெனில்; வேதத்திற்கு நாம் எப்படி கர்த்தாக்களல்லவோ அப்படியே ஈச்வரனும் கர்த்தாவல்லன். உலகத்தில் ஸ்ருஷ்டியானது ஒன்றன்பின் ஒன்றாக அநாதிகாலமாக நடந்து வருகின்றது. ஒவ்வொரு கல்பத்தின் ஆரம்பத்திலும் ஈச்வரன் நான்முகனுக்கு வேதத்தை உபதேசிக்கிறான். ஆனால், முன் கல்பத்தில் வேதம் எவ்விதமான அநுபூர்வியோடு இருந்ததோ அவ்விதமாகவே மறு கல்பத்தின் ஆரம்பத்திலும் வேதத்தை உபதேசிக்கிறான். எவ்விதமான மாறுதலும் செய்வதில்லை. அநாதிகாலமாக இங்ஙனமே செய்து வருகிறான். இவ்வளவுதான் ஈச்வரன் செய்வது. புதிதாக வேதத்தை நிருமிப்பதில்லை. எவ்வித மாறுபாடும் செய்வதில்லை. ஆகையால் ஈச்வரனும் வேதகர்தாவல்லன்.

வேதம் அவிச்சின்ன பரம்பரா ப்ராப்தம் = ஸ்ம்ருதி இதிஹாஸம் புராணம் என மற்றும்

பலவிதமான க்ரந்தங்களும் உள்ளன. ஆனால் வேதம் எப்படி அநாதிகாலமாய் சிஷ்ய ப்ரசிஷ்ய பரம்பரையாய் அத்யயனம் செய்யப்பட்டு வருகிறதோ அப்படி மற்ற க்ரந்தங்கள் அத்யயனம் செய்யப்பட்டு வரவில்லை. ப்ராஹ்மணன், க்ஷத்ரியன், வைச்யன் என்ற மூன்று வருணத்தவர்களும் தவறாமல் வேதமோதியே தீரவேண்டும் என்றும், ஆச்சார்ய முகத்தாலேயே வேதம் அதிகரிக்கப்படவேணுமென்றும் நியமங்களை ஏற்படுத்தி, இந்த விதிகளை மீறினால் ப்ராயச்சித்தங்களும் விதிக்கப்பட்டிருப்பதனாலே புத்திக்கெட்டாத காலம்முதல் ஒரே மாதிரியாக வேதம் ஓதப்பட்டு வருவதோடு எவ்விதமான சந்தேகங்களுக்குமிடமின்றியும் இராநின்றது. இப்படி வேதம் அபௌருஷேயமாய் நித்யமாய் நிர்தோஷமாய் அவிச்சின்ன பரம்பரா ப்ராப்தமாய் இருப்பதனாலே ஆரியர்களான நமக்கு பரம ப்ரமாணமாயுள்ளது. இப்படிப்பட்ட அதிசயத்தை திருவுள்ளம்பற்றியே ஆழ்வார் சுடர்மிகு சுருதி என்று அருளிச்செய்தருளினாரென்க.

சுருதியுள் என்ற இவ்விடத்தில் சுருதி என்னுஞ்சொல் பல்பகா அஃறிணைப் பெயராதலால் பன்மைப் பொருள்படத் தட்டில்லை. எல்லையில்லாத வேதங்களுள்ளும் என்றவாறு. க்ருஷ்ண யஜுர்வேதத்தின் ப்ராஹ்மணத்தில் ஒரு பகுதியான **காடகம்** என்னும் சாகையில் முதல் ப்ரச்நத்தில் பதினோராவது அநுவாகத்தில் "அநந்தாவை வேதா:" என்கிற வாக்கியமுள்ளது. அவ்விடத்தில் வேதங்கள் அளவற்றவை என்பதைப்பற்றி ஓர் உபாக்கியானம் ஓதப்பட்டுள்ளது. முன்பொருநாள் பரத்வாஜரென்னும் மஹரிஷியானவர் ஸகல வேதங்களையும் ஓதி முடிக்கவேணுமென்ற முயற்சிகொண்டு அதற்குரிய ஆயுஸ்ஸைப் பெறுவதற்காக இந்திரனை உபாஸித்து அவனை ப்ரஸந்நனாக்கி அவனது ப்ரஸாதத்தினால் ஒரு புருஷாயுஸஸுக்கு நூறாண்டு விழுக்காடு முந்நூற்றாண்டு கொண்ட மூன்று ஆயுஸ்ஸுக்களை வரம்பெற்று அந்த வாழ்நாளை குருகுலவாஸஞ்செய்து வேதமோதி வந்தார். முந்நூறாண்டும் முடிந்து ஜீர்ண சரீரராய்க் கிழத்தனமடைந்து ஆஸந்ந சாபந்நராய்ப் படுத்திருக்கும் அம்முனிவரை இந்திரன் வந்தணுகி, 'ஓ முனிவரே ! மீண்டும் ஓர் நூறாண்டு கொண்ட ஆயுஸ்ஸை உமக்கு நான் தருவேனாகில் அந்த வாழ்நாளை எவ்விதமாகக் கழிக்கக் கருதுகின்றீர்? அந்த ஆயுளில் நீர் ஸாதிக்க விரும்பும் புருஷார்த்தம் யாது? என்று கேட்க, அதற்கு அம்முனிவர் 'வேறு நான் என்ன செய்யப்போகிறேன்.?' அந்த ஆயுஸ்ஸிலும் வேதமே ஓதக்கடவேன்' என்று விடையளிக்க, அதைக் கேட்ட இந்திரன் 'இவர் ஸகல வேதங்களையும் ஓதிடவேணுமென்று ஆசைப்படுகிறார் போலும்' என நினைத்து அது ஒருநாளும் முடியாத காரியமென்பதைத் தெரிவிப்பதற்காக, ருக்வேதம், யஜுர்வேதம், ஸாமவேதம் என்ற மூன்று வேதங்களையும் தனது யோக ஸாமர்த்தியத்தினால் மூன்று மலைகளாக்கி, இதற்கு முன் அம்முனிவர் கண்டறியாத மலை வடிவமான அந்த வேதங்களை அவர்க்குக் காட்டி பிறகு அவற்றுள் ஒவ்வொரு மலையில் நின்றும் ஒவ்வொரு முஷ்டியால் தூள்களை எடுத்துக் காட்டி 'ஓ பரத்வாஜரே! இம்மூன்று மலைகளும் வேதங்களே, இதில் ஒவ்வொரு துகளும் ஒவ்வொரு வேதமாதலால் வேதங்களுக்கு எல்லையே கிடையாது' என்று இந்திரன் கூற, அதுகேட்ட முனிவர் 'இப்படியாகில் இன்றுவரை நாம் ஓதியுள்ள வேதம் எவ்வளவாய் இருக்கும்' என்று சிந்தித்தமையை அறிந்த இந்திரன் 'முனிவரே! இம் மூன்று முஷ்டிகளில் அடங்கியுள்ள வேதராசியைத்தான் நீர் இதுவரை முன்னூறாண்டுகளாக குருகுலவாஸஞ்செய்து ஓதினீர்; இதோ மலை மலையாகக் கிடக்கும் வேதங்கள் உம்மால் ஓதப்படவில்லை; ஆகவே ஸகல வேதங்களையும் ஓதிமுடிப்பதென்பது ஒருநாளும் மாளாத காரியமென்றுகொள்ளீர்' என்றான் - என்பதாம்.

அப்படிப்பட்ட வேதங்களிலிருந்து நாம் நேரே ஒருபொருளும் நிஷ்கர்ஷித்து உணரவல்லமையற்றிரா நின்றோமாதலால் "அயர்வறுமமரர்களதிபதியால்" மயர்வற மதிநலம்

அருளப்பெற்று ஸர்வஜ்ஞரான ஆழ்வார் "மேகம் பருகின ஸமுத்ராம்புபோலே நூற்கடற் சொல் இவர் வாயனவாய்த் திருந்தினவாறே ஸர்வதா ஸர்வோபஜீவ்யமாமே" என்று ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் அருளிச்செய்தபடியே ஸர்வாதிகாரி போக்யமாக அந்த வேதார்த்தங்களையே நமக்கு உபகரித்தருளுகிறாரென்பது இப்பாசுரத்தின் ஈற்றடியால் விளங்கும்.

இவையுண்ட சுரன் = கீழ்ப்பாசுரங்களில் ஜகத்தினுடைய ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதிகள் எம்பெருமானுடைய அதீனமென்று சொல்லிற்று. ஸம்ஹாரமும் அவ்வெம்பெருமானுடைய செயலே என்கிறது. இதனால் ப்ரளயகாலத்திலே எம்பெருமான் ஸகலலோகங்களையும் தனது திருவயிற்றிலே வைத்தடக்கி ஆலந் தளிரிலே பள்ளிகொள்வதாக நூற்கொள்கை.

ஸுர: என்னும் வடசொல் சுரனென்று கிடக்கிறது. தேவன் என்றபடி. (007)

சுரரறிவருநிலை விண்முதல்முழுவதும் *
வரன்முதலாயவை முழுதுண்டபரபரன் *
புரமொருமூன்றெரித்து அமரர்க்குமறிவியந்து *
அரனயனென உலகழித்தமைத்துளனே. (008)

பதவுரை :-

சுரர் அறிவு அரு நிலை	(பிரமன் முதலிய) தேவர்களுக்கும் அறியவொண்ணாத நிலைமையையுடைத்தான
விண் முதல் முழுவதும்	மூலப்ருக்ருதி முதலாகவுள்ள ஸகலவஸ்துக்களுக்கும்
வான் முதல் ஆய்	சிறந்த காரண பூதனாய் (அவற்றையெல்லாம் படைத்தவனாயும்)
அவை முழுது உண்ட	அவற்றையெல்லாம் (பிரளயகாலத்தில்) திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்குபவனாயுமுள்ள
பரபரன்	பரமபுருஷன்
அரன் என	ருத்ரமூர்த்தியின் உருவத்தைத் தரித்தவனாகி
ஒரு மூன்று புரம் எரித்து	இணையில்லாத திரிபுரங்களைத் தரித்தும்
உலகு அழித்து	உலகங்களை அழித்தல் செய்தும்
அயன் என	நான்முகக் கடவுள் என்னும்படியாக நின்று
அமரர்க்கு	தேவர்களுக்கு
அறிவுஇயந்து	ஞானத்தைக்கொடுத்தும்
அலகு அமைத்து	உலகங்களைப் படைத்தல் செய்தும்
உளன்	அவர்களுக்குள்ளே ஆத்மாவாயிருக்குமவன்

***-- வேதாந்தங்களில் ஸித்திப்பவனும் எம்பெருமானேயென்றும் அனைத்துக்கும் ஆத்மாவாய் நிற்பவனும் அவனேயென்றும் உலகத்தின் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களை நடத்துகிறவனும் அவனேயென்றும் கீழ்ப்பாசுரங்களில் அருளிச்செய்த ஆழ்வாரைநோக்கிச் சிலர் 'இப்படி எல்லாப் பெருமைகளையும் ஒருவன் தலையிலேயே ஏற்றிச் சொல்லிவிடலாமோ? பிரமன் சிவன் முதலான தேவர்களும் சிலசில அரியபெரிய காரியங்களை நடத்திப் போருவதாக ப்ரமாணங்களில் விளங்காநின்றதே. சிவபிரான் த்ரிபுரஸம்ஹாரமாகிற மிகப்பெரிய அருந்தொழிலை நடத்தினனென்றும் ஸகலலோகத்தின் ஸம்ஹாரத் தொழிலுக்கு அதிகாரியாயிருக்கிறானென்றும், பிரமனும் தேவர்களுக்கெல்லாம் ஜ்ஞாநப்ரதாநம் பண்ணினானென்றும் லோகஸ்ருஷ்டியை நடத்திப் போருகிறானென்றும் பிரமாணங்களால்

நன்கு விளங்கும்போது எல்லாப் பெருமைகளையும் விஷ்ணுவாகிற ஒரு வ்யக்தியின்மேலேயே ஏறிட்டுச் சொன்னால் பக்ஷபாதத்தாலே சொல்லுகிறதாக ஆகுமே' என்று கூற, அவர்களுக்குத் தெளிவுபிறக்குமாறு அருளிச்செய்யும் பாசுரம் இது.

முன்னடிகளில் ஸ்ருஷ்டியையும் ஸம்ஹாரத்தையும் பேசியிருப்பதன் கருத்து -- இந்த இரண்டு தொழில்களையும் பிரமனுக்கும் சிவனுக்கும் அஸாதாரணமாகச் சிலர் நினைப்பதனால் அந்த நினைவைக் குலைப்பதற்குத் தம்முடைய ஸித்தாந்தத்தை ஸ்தாபித்துச் சொல்லுகிறபடி. ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களென்னும் மூன்று காரியங்களில் ரக்ஷணமாகிற ஸ்திதி என்னும் காரியம் மாத்திரம் எம்பெருமானுடையது, மற்ற இரண்டு காரியமும் ப்ரஹ்மருத்ரர்களினுடையது என்று பலர் நினைத்திருப்பார்கள். அன்னவர்களுடைய நினைவின்படி ரக்ஷணத் தொழில் எம்பெருமானுடையதே என்பதில் விவாத மொன்றும் இல்லாமையால் பிரதிபக்ஷிகளாலும் அங்கீகரிக்கப்பட்ட அவ்விஷயத்தை மீண்டும் நாம் எடுத்து ஸ்தாபிக்கவேண்டிய அவசியமில்லையென்றும் விவாதாஸ்பதமான மற்ற இரண்டு காரியங்களைப் பற்றியே இங்கு உண்மையைப் பேசவேண்டுமென்றும் திருவுள்ளம் பற்றிய ஆழ்வார், அவ்விரண்டையுமே இப்பாட்டில் பிரஸ்தாவித்து உண்மையுணர்துகின்றாரென்று உணர்க.

சுரரறிவருநிலை விண்முதல்முழுவதும் வரன்முதலாய் = நமது ஸித்தாந்தத்தில், சித்து அசித்து ஈச்வரன் என மூலப்பொருள்கள் மூன்றே. இவையே தத்வத்ரயம் எனப்படும். எல்லா ஜகத்தினுடையவும் பிறப்புக்குக் காரணம் பரப்ரஹ்மமென்னும் ஈச்வரனே. ப்ரஹ்மமே ஜகத்தின் உபாதாந காரணமும் நிமித்தகாரணமும் ஸஹகாரிகாரணமுமாகும். உலகில் ஒவ்வொரு காரியப் பொருளுக்கும் உபாதாந காரணம், நிமித்த காரணம், ஸஹகாரிகாரணம் என மூன்று காரணங்கள் உண்டு. மண்ணினாலாகிய ஒரு பானைக்கு மண் உபாதான காரணம்; குயவன் நிமித்த காரணம்; சக்கரம் தடி தண்ணீர் முதலியன ஸஹகாரிகாரணங்கள். அஸத்தான (அதாவது - எந்த ஆகாரத்தாலுமில்லாத) வஸ்துவின் உத்பத்தி என்பது நமது தர்சனத்தில் கிடையாது. ஒருவிதமான அவஸ்தையோடு கூடின ஒரு வஸ்துவுக்கு இன்னொரு அவஸ்தை ஏற்படுவதே உத்பத்தியாம். அந்த நிலைமையைவிட்டு மற்றொரு நிலைமையை அடைவதே அந்த வஸ்துவுக்கு நாசமாம். மண் என்கிற ஒரு வஸ்துவானது முதலில் பிண்டத்வாவஸ்தை (உருண்டை வடிவமான நிலைமை)யில் இருந்தது. அப்போது அந்த மண்ணானது பிண்டம் என்ற பெயரால் வழங்கப்பட்டது. அந்த மண்ணே பெரிய வயிறும் கழுத்தும் வாயுமுடையதாய் வேறு நிலையில் மாறவே, பானை, குடம் என்ற பெயர்களால் வழங்கப்பட்டது. பிண்டம் என்ற பெயரால் வழங்கப்பட்டபோது இருந்த மண்ணே பானை என்ற பெயரால் வழங்கப்படும்போதும் உள்ளதேயன்றி வஸ்து புதிதாக யாதொன்றும் உண்டாகவில்லை. பானை என வழங்கப்பட்ட அந்த மண்ணே உடைந்துபோய்ப் பொடியாய் சூர்ணம் என்ற பெயரால் வழங்கப்படுகிறது. இந்த நிலையிலும் பானையென வழங்கப்பட்ட மண்ணேதான் உள்ளது. நிலைமை மாத்திரம் மாறுபடுகின்றது. இந்த நிதர்சனத்தால் தெரிந்து கொள்வதென்ன? ஒரே மண்ணானது பல நிலைமைகளை அடைவதைக் கண்டுகொள்கிறோம். பானையின் உற்பத்தியாவது பிண்ட ரூபமாயிருந்த மண்ணுக்கு வேறொரு நிலைமை விளைவதேயாம். எனவே, அந்த நிலைமையே உத்பத்தியென்று ஏற்பட்டது. பானைக்கு நாசமாவது பொடியாய்ப் போவதேயாம். இதுபோலவே மற்றெல்லாக் காரியப் பொருள்களிலுங் காண்க.

ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு பிரளயதசையிலும் சித்தும் அசித்தும் உண்டு. அஸத்தான பொருளுக்கு உத்பத்தி கிடையாதென்கிற கொள்கையின்படி ஸ்ருஷ்டிக்குப் பின்பு காணப்படும்

சித்தும் அசித்தும் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பும் இருந்திருக்க வேண்டியவைகளே. ஆனால் ஸ்ருஷ்டிக்குப் பின்பு இவை எத்தன்மையனவாய்க் காணப்படுகின்றனவோ அத்தன்மையனவாய் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு இருப்பது கிடையாது. அதாவது ஸ்ருஷ்டிக்குப் பின்பு காணப்படும் ஸ்தூலமான ரூபங்களும் நாமங்களும் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு இவற்றுக்கில்லை, ஸூக்ஷ்மமான உருவமும் பொதுவான ஒரே நாமமுந்தான் அத்தசையில் இவற்றுக்குண்டு இதுவே காரண தசையாம். ஸ்ருஷ்டிக்குப் பின்பு உள்ள ப்ருதிவி அப்பு தேஜஸ் வாயு ஆகாசம் முதலிய நாமங்களும் அத்தத்துவங்களுக்குள்ள ஸ்தூலமான ரூபங்களும் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு பிரக்ருதிக்கு இல்லை. அதிஸூக்ஷ்மமான உருவமேயுண்டு, 'பிரகிருதி' என்கிற ஒரே பெயர்தான் வழங்கப்படக்கூடியதாகும். அதுபோலவே ஜீவாத்மாக்களும் அக்காலத்தில் சரீர இந்திரியங்களின்றி ஞான விகாஸமற்று ஸூக்ஷ்மதசையில் இருக்கிறார்கள்; ஸ்ருஷ்டிக்குப் பின்பு சரீர இந்திரியங்கள் பெற்று அவற்றின் மூலமாக ஞானவிகாஸமும் சக்தியுமுடையவர்களாகிறார்கள். ஆகவே பிரக்ருதிக்கும் ஜீவாத்மாக்களுக்கும் ஸ்தூலமான ரூபங்களை அடைவதாகிற ஸ்தூலதசையே உத்பத்தியாகும். அத் தசைக்கு மாறுபட்ட ஸூக்ஷ்ம தசையை அடைவதே நாசமாகும். ஆக இப்படிப்பட்ட உத்பத்தி விநாசங்கள் பகவத் ஸங்கல்பத்தினாலேயே நடைபெற்று வருகின்றமையால் ஸ்ருஷ்டிக்கும் ஸம்ஹாரத்திற்கும் பகவானே காரணமென்னக் குறையில்லை.

ஜடப்பொருளான பிரக்ருதிக்குத் 'தமஸ்ஸு' என்றும் 'அவித்யை' என்றும் 'மாயை' என்றும் பெயர் வழங்கிவருகின்றன. மஹா ப்ரயளதசையில் இந்த ப்ரக்ருதியானது ஈச்வரனோடு ஒன்று சேர்ந்து நாமரூபவிபாகத்திற்கு அநர்ஹமாய் அசித்தென்றுகூட அறியக்கூடாத நிலைமையிலிருக்கும். அப்பொழுது அதற்கு அவிபக்த தமஸ்ஸென்று பெயர். ப்ருக்ருதியின் இயற்கைக் குணங்களான ஸத்வரஜஸ் தமஸ்ஸுக்கள் இத்தசையில் ஏற்றத்தாழ்வின்றி ஒரே அளவுள்ளனவாயிருக்கும். ஆகையால் இத்தசையை "குணத்ரயஸாம்யாவஸ்தை" என்பர். குணங்களில் ஏற்றத்தாழ்வு ஏற்படும்வரை பிரக்ருதி எவ்விதமான பரிணாமத்தையும் அடையாது. அசேதநமாகையால் சேதநனான ஈச்வரனுடைய ப்ரேரணையின்றியும் எவ்விதமான பரிணாமத்தையும் அடையமுடியாது. ஆகையால் மஹா ப்ரளயகாலத்தில் மூலப்ரக்ருதியானது பரிணாமத்திற்கு உந்முகமல்லாமல் ஸ்திரமாயிருக்கும்.

ஸ்ருஷ்டிக்காலம் வந்தபோது ப்ரக்ருதியானது ஈச்வரனுடைய ப்ரேரணயைால் அவனிடத்திலிருந்து பிரிந்து நாமரூப விபாகார்ஹமாய் பரிணாமோந்முகமாய் அசித்தென்று அறியக்கூடியதான நிலைமையை அடைகின்றது. அத்தசையில் அதற்கு விபக்த தமஸ் என்றுபெயர். அதாவது பிரிந்து தனிப்பட்டு நிற்கும் தமஸ்ஸு என்றதாகும். இந்த நிலைமையை ஓர் அவஸ்தையென்று சொன்னாலும் பிரக்ருதியின் ஸ்வரூபத்தில் எவ்விதமான மாறுபாடும் விளைவதில்லை. ஈச்வரனோடு ஒன்று சேர்ந்திருந்து தனிப்படக் காணமுடியாதிருந்த நிலைமைபோய், அவனின்றும் பிரிந்து தனிப்பட்டு அசித்தென்று காணக்கூடியநிலைமை மாத்திரம் உண்டாகிறது.

இந்நிலைமைகளை த்ருஷ்டாந்தமிட்டுக் காட்டவேணுமானால், அவிபக்த தமஸ்ஸை நீரில் கரைத்த உப்புக்கும், விபக்த தமஸ்ஸை ஸூர்யகாந்தக் கல்லிலுள்ள நெருப்புக்கும் ஒப்பாகச் சொல்லலாம். அவிபக்த தமஸ்ஸை உழுது பண்படுத்திய பூமியிலிட்ட விதைக்கொப்பாகவும், விபக்த தமஸ்ஸை மண்ணிலிருந்து வெளிப்பட்டு நிற்கும் விதைக்கொப்பாகவும் சொல்வதுண்டு. ஈச்வர ப்ரேரணையால் ஸ்ருஷ்டிக்கு உந்முகமாய் அசித்தென்றறியக்கூடிய நிலையில் நின்ற விபக்த தமஸ்ஸெனப்படும் ப்ரக்ருதியானது அதன்பின்பு அக்ஷரமெனப்படுகிற அவஸ்தையை அடைகின்றது. இதை, உழுது பண்படுத்திய

பூமியிலிடப்பட்டு ஜலம் கட்ட நன்றாய் நனைந்து மிருதுவான விதைக்கொப்பாய்ச் சொல்லுவர். இத்தசையிலும் குணங்கள் வைஷம்யத்தை அடைகிறதில்லை. இந்த நிலைமைக்கு அக்ஷரமென்று பெயரிட்டதற்குக் காரணமென்னவெனில், அக்ஷரங்களான ஜீவராசிகள் பிரக்ருதிக்குள் அடங்கியிருக்குமது காணக்கூடியதாயிருக்கையாலே.

விபக்த தமஸ், அவிபக்த தமஸ் என்கிற அவஸ்தைகளிலும் ஜீவராசிகள் பிரக்ருதியில் அடங்கியிருந்தாலும் அப்பொழுது தனிப்படக் காணமுடியாமலிருக்கும். அக்ஷராவஸ்தையில் தனித்தனியாகக் காணக்கூடியதாயிருக்கும். ஒரு புஷ்பம் முதலில் அரும்பென்று சொல்லப்பட்டு, பிறகு மொக்கென்று சொல்லப்பட்டு, பின்னர் பூவென்று சொல்லப்படுகிறது. இங்கு தமஸ்ஸை அரும்பின் ஸ்தானத்திலும் அக்ஷரத்தை மொக்கின் ஸ்தானத்திலும் வைக்கலாம். அரும்பு, மொக்கு, பூ என்னுமிவை தனித்தனியான பொருள்களல்ல. எல்லாம் ஒன்றே. அதுபோலவே இங்கும். தமஸ் அக்ஷரம் இவைகளும் தனித்தனி வஸ்துவல்ல, ஒன்றேயாம்; நிலைமை மாத்திரம் சிறிது மாறுபடுகிறது.

அக்ஷரமென்கிற நிலைமை மாறி இன்னும் சிறிது விகாஸமடைந்தபோது பிரக்ருதியானது அவ்யக்தமென்னும் பெயரையடைகின்றது. இதை, ஜலத்தினால் நனைந்து சிறிது உப்பிப்பருத்த விதைக்கு ஒப்பாகச் சொல்லுவர். அவ்யக்தமென்றால் வ்யக்தமாகாததென்றவாறு. குணஸாம்ய வைஷம்பங்கள் எந்த நிலைமையில் வ்யக்தமாகவில்லையோ அது அவ்யக்தாவஸ்தையாம்.

விபக்த தமஸ் அக்ஷரம் அவ்யக்தம் என்கிற இம் மூன்று அவஸ்தைகளும் பிரக்ருதியின் ஸ்தூல ஸூக்ஷ்மாவஸ்தைகளேயன்றி விலக்ஷணமான பரிணாமமல்ல. ஆனதுபற்றியே இவற்றுக்கு அரும்பு மொக்கு புஷ்பம் என்னும் நிலைகள் உவமை கூறப்பட்டன.

இந்த அவ்யக்தத்திலிருந்து ஸத்வரஜஸ்தமோ குணங்கள் ஏற்றத்தாழ்வடைய '**மஹாந்**' என்கிற தத்துவமுண்டாகிறது. மூலப்ரக்ருதியிலும் ஸத்வ ரஜஸ் தமோகுணங்களிருந்தாலும் ஏற்றத்தாழ்வின்றி ஸமமாயிருக்கையாலே அவற்றைத் தனித்தனிக் கண்டுபிடிக்க முடியாது. மஹத்தத்வம் முதல் இக்குணங்கள் தமது காரியங்களைக்கொண்டு கண்டுபிடிக்கக்கூடியதாயிருக்கும். குண வைஷம்யம் ஏற்பட்டு முதன்முதலாகவுண்டாகும் தத்துவம் மஹானே. இந்த மஹத்தத்வமானது ஸாத்விக மஹத்தென்றும் ராஜஸ மஹத்தென்றும் தாமஸ மஹத்தென்றும் மூன்றுவிதமாயிருக்கும். அவ்யக்தம் வரையிலுள்ள தத்துவங்களில் ஏற்படாத குணவைஷம்யம் இந்த மஹத் தத்துவத்தில்தான் ஏற்படத் தொடங்கினதுபற்றியே இந்த வேற்றுமையுண்டாயிற்று. இந்த மஹத்தத்துவமே புத்தியை உண்டாக்குவது.

நமது சரீரம் 'பாஞ்ச பௌதிகம்' என்று சொல்லப்பட்டாலும் சரீர ஆரம்பங்களான திரவ்யங்கள் எட்டு. அவையாவன : ஐந்து மஹாபூதங்களும் அவ்யக்தமும், மஹானும் அஹங்காரமும். சரீரத்துள் மஹத் தத்துவம் சேர்ந்திருப்பதாலும் அது மூவகைப்பட்டிருப்பதாலும் நமது புத்தியும் ஸாத்விகபுத்தி ராஜஸ புத்தி தாமஸ புத்தியென மூவகைப் பட்டிருக்கும். ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகள், கார்ய அகார்யங்கள், பயாபயங்கள் பந்த மோக்ஷங்கள் என்னுமிவற்றை உள்ளபடியறியும் நிச்சயாத்மகமான புத்தியே ஸாத்விக புத்தியாம். ஒருவஸ்துவிலுள்ள தருமங்களை மாறுபாடாக அறிதலாகிற அந்யதாஜ்ஞாநம் ராஜஸ புத்தியாம். ஒருவஸ்துவை மற்றொரு வஸ்துவாக அறிதலாகிற விபரீதஜ்ஞாநம் தாமஸ புத்தியாம். இங்ஙனே மூன்றுவிதமான புத்திகளை மூன்றுவிதமான மஹத்தத்துவம் உண்டாக்குகின்றது. மேன்மேலும் காரியவர்க்கங்களின் உற்பத்திக் கிரமத்தைக் கண்டும் கேட்டுமுணர்க.

விண் என்னுஞ் சொல் ஆகாசத்தைத்தானே சொல்லும்; மூலப்ரக்ருதியைச்

சொல்லக்கடவதோவென்னில்; வேதாந்தக் கட்டளையிலே சொல்லக் குறையில்லை: "அஸ்மிந்து க$_{2}$ல்வாகாமாத$_{3}$தம்ச" என்கிற உபநிஷத் வாக்கியத்தில் ஆகாம சப்தத்தினால் ப்ரக்ருதியைச் சொல்லுகிறதாக வேதாந்திகளின் ஸித்தாந்தம். அந்த ரீதியில் விண் என்கிற ஆகாமவாசக சப்தமும் ப்ரக்ருதி வாசகமாகும் என்று ஆசார்யர்கள் நிர்வஹித்தருளினர். இனி, விண் என்கிற இச்சொல் பூதங்களிலொன்றாகிய ஆகாசத்தையே சொல்லுகிற தென்பாருமுளர். "ஆகாமாத்வாயு: வாயோரக்நி:" என்று ஆகாசமடியாக ஸ்ருஷ்டிக்ரமம் சொல்லுகிற ஒரு புடையும் வேதாந்தங்களிலுள்ளதனால் அதற்கிணங்கும்.

வரன்முதலாய் = வரம் என்பது வடசொல்; சிறந்தது என்று பொருள். வரன் என்றது - மகர னகரப் போலி. ச்ரேஷ்டமான காரணபூதனாய் என்றபடி. உலகத்தில் ஒரு காரியப் பொருள் உண்டாகவேணுமானால் உபாதாநகாரணம், ஸஹகாரிகாரணம், நிமித்த காரணம் என்று மூவகைக் காரணங்கள் வேண்டியிருக்கும், அவை வெவ்வேறு பொருளாயுமிருக்கும். பிரபஞ்ச ஸ்ருஷ்டி விஷயத்திலோவென்னில் அந்த மூவகைக் காரணமும் எம்பெருமான் தானொருவனேயாக நிற்கையாலே விலக்ஷண காரணபூதனென்கிறது. வேதாந்த தேசிகன் பணித்த அச்யுத சதகத்தில் --

"புரிஸபஹாணஸரீரோ புவணாணம்ஹோஸி அச்சுய உவாயாணம்.
ணிய ஸங்கப்ப ஸணாஹோ வஹஸி ணிமித்தத்தணம் வி அப்புயஸத்தீ " -- ப்ராக்ருதம்.
"புருஷப்ரதாந மரீரோ புவனானாம் பவஸ் யச்யுதோபாதாநம்।
நிஜ ஸங்கல்ப ஸநாத: வஹஸி நிமித்தத்வமப்யத்புத மக்தி:॥" (12) ஸம்ஸ்க்ருதம்
என்ற ச்லோகமும் அதன் தாற்பரியமும் இங்கு உணரத்தக்கது.
(பொருள்:- ப்ரதாநம், புருஷன் இவர்களுக்குச் சரீரியாக இருப்பதனால் உலகுக்கு உபாதாந காரணமாகிறாய். அத்புத சக்தியுடன் ஸங்கல்பிக்குமவனாகையாலே, உலகுக்கு நிமித்த காரணமாகவும் விளங்குகிறாய்.)

அவைமுழுதுண்ட பரபரன் = ம்ருத்யு முதலானவர்களுக்கு ஏகதேச ஸம்ஹாரகத்வமே உள்ளது. ஸம்ஹார கர்த்தாக்களையுமுட்பட ஸம்ஹரிக்கவல்ல பராத்பரன் எம்பெருமானேயாவன்.

புரம் ஒருமூன்றெரித்து = த்ரிபுரஸம்ஹாரம் என்னுஞ் செயல் சிவபெருமான் செய்தது; அதன் விவரணம் வருமாறு:- தாரகாசுரனது புத்திரர்களாகிய வித்யுந்மாலி, தாரகாக்ஷன், கமலாக்ஷன் என்னும் மூவரும் கோரமான தவமியற்றி மயனென்பவனால் ஸ்வர்கம், மத்திமம், பாதாளம் என்னும் மூன்றிடத்திலும் முறையே பசும்பொன், வெண்பொன், கரும்பொன்களால் அரண்வகுக்கப்பட்டு ஆகாயமார்க்கத்தில் ஸஞ்சரிக்குந் தன்மைவாயந்த மூன்று பட்டணங்களைப் பெற்று மற்றும் பல அசுரர்களோடும் அந்நகரங்களுடனே தாம் நினைத்த விடங்களிற் பறந்துசென்று பலவிடங்களையும் பாழாக்கி வருகையில், அத் துன்பத்தைப் பொறுக்கமாட்டாத தேவர், முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளால், சிவபெருமான் பூமியைத் தேராகவும், சந்திர ஸூர்யர்களைத் தேர்ச் சக்ரங்களாகவும், நான்கு வேதங்களைக் குதிரைகளாகவும், பிரமனைச் சாரதியாகவும், மஹாமேருவை வில்லாகவும், ஆதிசேஷனை நாணாகவும், விஷ்ணுவை வாயுவாகிய சிறகமைந்த அக்நியை முனையாகவுடைய அம்பாகவும், மற்றைத் தேவர்களைப் பிற போர்க்கருவிகளாகவும் அமைத்துக்கொண்டு யுத்த ஸந்நத்தனாகிச் சென்று போர் செய்ய முயலுகையில் தேவர்கள் தத்தமது வல்லமையை நினைத்து அஹங்காரப்பட்டதை உணர்ந்து சினந்து அவர்களுதவியைச் சிறிதும் ஏற்றுக்கொள்ளாமல் தானே புன்சிரிப்புச் செய்து அசுரரனைவரையும் பட்டணங்களோடு எரித்தனன் என்பதாம். இந்த வரலாறு தைத்ரீய யஜுர்வேதத்தில் ஆறாவது காண்டம் - இரண்டாம் ப்ரச்நத்தில் "தேஷாமஸுராணாம் திஸ்ர: புரஆஸந்நயஸ்மயஸ்யவமாத ரஜதாத

ஹரிணீ தா தேவா ஜேதும் நாமக்நுவந்நு .... ததிஷூம் ஸமஸ்குர்வதாக்நிமநீகம் ஸோமம் ஶல்யம் விஷ்ணும் தேஜநம் தேப்ருவந்நு. கதிமாமஸிஷ்யதீதி ருத்ர இத்யப்ருவந்நு ருத்ரோவை க்ரூரஸ்ஸோஸ்யத்விதி" இத்யாதியால் ஒரு வரலாறு சொல்லப்பட்டுள்ளது. இந்த சுருதியில் "**விஷ்ணம் தேஜநம்**" என்றது முக்கியமாக நோக்கத்தக்கது. மஹா பாரதத்திலும் கர்ணபர்வதத்தில் "விஷ்ணுராத்மா பகவதோ பவஸ்யாமித தேஜஸ:| தஸ்மாத்தநுர்ஜ்யாஸம் ஸ்பர்ஶம் ஸவிஷேஹே மஹேஶ்வர:" என்று சொல்லப்பட்டது. பரமசிவனுக்கு விஷ்ணு ஆத்மாவாயிருந்தமையால்தான் அந்தச் சிவபிரான் த்ரிபுர ஸம்ஹார காலத்தில் வில்நாணியைத் தொடவும் வல்லவரானார் என்பது மேற்கூறிய ச்லோகத்தின் கருத்து.

இப் பாசுரத்தின் ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படியில் --- "தான் பூட்டின நாணி தன் கழுத்தை யறுத்துக்கொண்டு போகாதொழியும் போதும் ஈச்வரன் அந்தராத்மாவாய் நிற்கவேணும்" என்கிற ஸ்ரீஸூக்தியுள்ளது. இதன் கருத்து யாதெனில்; தைத்ரீய ஆரண்யகத்தில் முதல் ப்ரச்நத்தில் "அதி தாம்ராணிவாஸாம்ஸி" என்று தொடங்கியுள்ள ஒரு அநுவாகத்தில் சிவபிரானுடைய ஒரு கதை ஓதப்பட்டிருக்கின்றது. அதாவது ("நைவதேவோ நமர்த்ய:| ந ராஜா வருணோ விபு: | நாக்நிர்நேந்த்ரோ நபவமாந: | மாத்ருக்கச்சந வித்யதே") 'தேவனோ மனிதனோ ஒருவனும் என்னைப் போன்றவனல்லன்; வருணன் அக்நி இந்திரன் வாயு முதலான யாவரும் எனக்கு ஈடல்லன்' என்று ருத்ரன் செருக்குக் கொண்டிருந்ததாகவும், ("திவ்யஸைகா தநுராத்ரி: | ப்ருதிவ்யாமபரா ச்ரிதா | தஸ்யேந்த்ரோ வம்ரிரூபேண | தநுர்ஜ்யாமசிநத்ஸ்வயம்| ததிந்த்ரதநுரித்யஜ்யம்| அப்ரவர்ணேஷு சக்ஷதே ... ஏதத்ருத்ரஸ்ய தநு:| ருத்ரஸ்யத்வேவ தநுரார்த்நி:| ஶிர உத்பிபேஷ|") ஒருகால் அந்த ருத்ரன் தனது வில்லை ஊன்றிக் கொண்டு நிற்க, அந்த வில்லின் ஒரு முனை நிலத்திலும் மற்றொரு முனை விண்ணிலுமாயிற்று; அந்த நிலைமையை நோக்கின இந்திரன் (ருத்ரனுடைய செருக்கை அடக்குவதற்காக) செல்லு வடிவம் பூண்டு அந்த வில் நாணியை மென்று தின்றுவிட, உடனே நாணியற்ற அந்தவில் எழும்பி மேகமண்டலத்தில் பாயந்துவிட்டது. அப்படி அது எழும்பும்போது ருத்ரனுடைய தலையை அரிந்துகொண்டு போயிற்று. அந்த வில் நாளைக்கும் மேக மண்டலத்தில் நாணியில்லாததாகத் தென்படாநின்றது. இந்திரன் செல்லு வடிவினனாகி நாணியை மென்று எழுப்பின வில்லாதல்பற்றியே அது 'இந்திரதநுஸ்' என்று வ்யவஹரிக்கப்படுகிறது -- என்பதாகவும் உபாக்யானம் உள்ளது. இந்த உபாக்யானத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றியே ஈட்டில் மேற்குறித்த ஸ்ரீஸூக்திகள் அவதரித்தனவென்று பெரியோர் அருளிச்செய்வது. அப்போது ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு துணைசெய்யாமையால் தலையறுப்புண்டு போகும்படியாக நேர்ந்தது. த்ரிபுரஸம்ஹாரத்தில் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு துணைசெய்தமையால்தான் அப்படிப்பட்ட ஆபத்து ஒன்றுமின்றியே வெற்றிபெறலாயிற்று என்பது திருவுள்ளம். "குழல்நிறவண்ண! நின்கூறு கொண்ட தழல்நிறவண்ணன் நண்ணார் நகரம்விழ, நனிமலை சிலைவளைவுசெய்து அங்கு அழல்நிற அம்பதுவானவனே!" என்ற திருமங்கையாழ்வார் பாசுரமும் இங்கு அநுஸந்திக்கவுரியது. ஆக இவ்வகையாலே த்ரிபுரதஹனமாகிற செயல் எம்பெருமானாலேயே நிர்வஹிக்கப்பட்டதாகத் தேறினபடியால் புரமொரு மூன்றெரித்து என்றருளிச்செய்யப்பட்டதென்க.

அமரர்க்கும் அறிவியந்து = நான்முகன் தேவர்கட்கு ஞானமளித்ததாக ஒரு ப்ரஸித்தியுண்டு. அதனையும் நிரூபித்துப் பார்க்குமளவில், ச்வேதாச்வதர உபநிஷத்தில் "யோப்ரஹ்மாணம் விததாதிபூர்வம் யோவை வேதாம்ச்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை" என்று எம்பெருமானே நான்முகனைத் தனது திருநாபிக்கமலத்தில் தோற்றுவித்து அவனுக்கு வேதோபதேச முகத்தால் ஞானமூட்டினதாக ஓதிக் கிடக்கையாலே பிரமன் செய்த ஜ்ஞாந ப்ரதானமும் எம்பெருமானதீனமாகவே யிருக்குமாயிற்று. "ஏதௌத்வௌ விபுத ச்ரேஷ்டௌ

ப்ரஸாதக்ரோதஜௌ ஸ்ம்ருதௌ। ததாதர்பிதபந்தாநௌ ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரகாரகௌ" என்று மோக்ஷதர்மத்திற் சொல்லியுள்ளதும் இங்கு அநுஸந்தேயம். இதன் கருத்தாவது -- பிரமன் சிவனாகிற இரண்டு தேவர்களும் முறையே எம்பெருமானுடைய அநுக்ரஹத்தில் நின்றும் சீற்றத்தில் நின்றும் தோன்றினவர்கள். அப்பெருமான் காட்டின வழியின்படியே ஸ்ருஷ்டியும் ஸம்ஹாரமும் நடத்துகிறவர்கள் என்பதாம்.

சுரரறிவருநிலைவிண்முதல்முழுவதும் வரன்முதலாய் அவைமுழுதுண்ட பரபரன் அரனென புரமொரு மூன்றெரித்து உலகு அழித்து, அயனென அமரர்க்கு அறிவியந்து உலகு அமைத்துளன் -- என்று அந்வயமாயிற்று. ... ... (008)

உளனெனிலுளன் அவனுருவ மிவ்வுருவுகள் *
உளனலனெனில் அவனருவ மிவ்வருவுகள் *
உளனென விலனென இவை குணமுடைமையில் *
உளனிரு தகைமையொடு ஒழிவிலன் பரந்தே.

பதவுரை:-

உளன் எனில்	(வைதிகர்கள் சொல்லுகிறாப்போலே) ஈச்வரனுண்டென்று சொன்னாலும்
உளன் அலன் எனில்	(நாஸ்திகர்களின்படியே) ஈச்வரனில்லை யென்று சொன்னாலும்
உளன்	ஈச்வரனுண்டென்பதாகவே தேறும்.
உளன் என இலன் என-	உளனென்றும் இலனென்றுஞ் சொல்லப்படுகிற அஸ்தித்வ
இவை குணம்-	நாஸ்தித்வங்களைப்ரகாரமாகவுடையனாகுந்
உடைமையின்	தன்மையினாலே
இவ்வுருவுகள்	உருவ முடையனவாயும் உருவமில்லாதனவாயுமிருக்கின்ற
இவ்வருவுகள்	உலகப் பொருள்கள் யாவும்.
அவன் உருவம்	அப்பெருமானுக்கு ஸ்தூல சரீரங்களும்
அவன் அருவம்	ஸூக்ஷ்ம சரீரங்களும்.
இரு தன்மையோடு	இரண்டு தன்மையோடும் (அதாவது ரூபியும் அரூபியுமான ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம ப்ரபஞ்சங்களை வடிவாகக் கொண்டு)
ஒழிவு இலன்	எல்லாக்காலங்களிலும் எல்லா இடங்களிலுமுமள்ளவனாகவே
பரந்து உளன்	ஸித்திப்பன்.

***--- (**உளனெனிலுளன்**) இப்பாட்டால் ஸர்வ சூந்யவாதி நிரஸிக்கப்படுகிறான். ப்ரஹ்மஸூத்ரம் இரண்டாவது அத்யாயம் இரண்டாவது பாதத்தில் "ஸர்வதாநுபபத்தேம்ச" என்கிற ஸூத்ரத்தின் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் பாஷ்காரர் சூந்யவாதத்தைக் கண்டித்திருப்பது பெரும்பாலும் இப் பாசுரத்தின் நடையை உட்கொண்டேயாம். அங்கு ஸ்ரீபாஷ்யத்திலுள்ளதை இங்குச் சுருக்கமாக நிரூபித்துக் காட்டுவோம். -- 'ஸர்வம் சூந்யம்' என்று நீ ஸாதிக்க விரும்புவது ஒருபடியாலும் ஸம்பவிக்கமாட்டாது. ஸர்வசூந்ய வாதியான நீ என்னவென்று சொல்லுகிறாய்? 'எல்லாம் உள்ளது' என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுகிறாயா? அல்லது 'எல்லாம் இல்லது' என்று பிரதிஜ்ஞை பண்ணுகிறாயா? ஸர்வ சூந்யவாதியான நான் 'எல்லாம் உள்ளது' என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுவதற்கு ப்ரஸக்தி லேசமுமில்லாதிருக்க இப்படி விகல்பிக்கலாமோ என்கிறாயோ, இங்ஙனே நன்கு விகல்பிக்கலாம். 'எல்லா முள்ளது' என்று பிரதிஜ்ஞை பண்ணினால் என்ன தேறுமோ அதுவேதான் 'எல்லாம் இல்லது' என்கிற ப்ரதிஜ்ஞையாலும் தேறும் என்று நிரூபிப்பதேகாண் இங்ஙனே விகல்பிக்கின்ற எம்முடைய கருத்து. உலகத்தில்,

உண்மையென்றும் இல்லாமையென்றும் இரண்டுவகையான சப்தங்களும் ப்ரதீதிகளும் இருக்கின்றனவே. அவற்றின் விஷயம் என்னவென்று ஆராய்ந்தால், உள்ளதான வஸ்துவுக்கே நிலைமை வேறுபாடுகள் நேருவதே மேற்குறித்த ப்ரதீதிகளுக்கு விஷயமாகும். 'இங்கே துணியிருக்கின்றது' என்றால் பஞ்சினுடைய அல்லது நூலினுடைய நிலைமை வேறுபாடு தோன்றும். முன்பு பஞ்சாகவோ நூலாகவோ இருந்த பொருள் இப்போது துணியாகிய வேறொரு நிலைமையைப் பெற்றுள்ளது என்றபடியாகும். 'துணி அழிந்து போயிற்று' என்றால் துணியென்னும்படியான காரிய நிலைமையைவிட்டுக் காரணாவஸ்தையாக மாறிவிட்டது என்றபபடியாகும். இந்த விதமாகவே எந்த ப்ரதீதியாலும் அடியோடு சூந்யத்வமென்பது ஸித்திக்கவேமாட்டாது.

'முயற்கொம்பு இல்லை, மலடிமகன் இல்லை, ஆகாசத் தாமரை இல்லை' என்றால் மேற்குறித்த வஸ்துக்களின் அத்யந்த சூந்யத்வம் விளங்குகின்றதே. இவ்விடங்களில் அவஸ்தாந்தராபத்தி யென்பது சொல்லமுடியாதன்றோ என்னில்; இங்கும் அடியோடு சூந்யத்வம் என்பது ஒருநாளும் ஏற்படாது. முயற்கொம்பு இல்லையென்றால் முயல் இல்லையென்றும் கொம்பு இல்லையென்றும் ஏற்படுமோ? மலடி மகன் இல்லையென்றால் மலடியில்லையென்றும் மகன் இல்லையென்றும் ஏற்படுமோ? ஆகாசத் தாமரை இல்லையென்றால் ஆகாசமேயில்லை, தாமரையேயில்லை என்பதாக ஏற்படுமோ? மேற்குறித்த பொருள்கள் எல்லாம் உண்டென்பது மறைக்க முடியாது. ஆனால், 'முயலுக்கும் கொம்புக்கும் ஸம்பந்தமில்லை, மலடிக்கும் மகனுக்கும் ஸம்பந்தமில்லை, ஆகாசத்திற்கும் தாமரைக்கும் ஸம்பந்தமில்லை' என்று அந்தந்த வஸ்துக்களுக்குப் பரஸ்பர ஸம்பந்தமில்லை யென்பதாக ஸம்பந்தாபாவம் மாத்திரம் ஏற்படுமேயன்றி அந்த வஸ்துக்களே அடியோடு இல்லையென்பதாக ஒருபோதும் ஏற்படாது. ஆகவே ஸர்வசூந்யவாதம் ஒருவழியாலும் ஸித்திக்க வகையில்லை. மேலும் ஒரு ப்ரமாணத்தைக் கொண்டு ஸர்வசூந்யவாதத்தை ஸாதிக்கிறாயா? அல்லது ஒரு ப்ரமாணமுமின்றித் தாந்தோன்றியாக ஸாதிக்கிறாயா? என்று கேட்போம். ப்ரமாணத்தைக் கொண்டு ஸாதிக்கிறேனென்னில், அப்படிப்பட்ட ப்ரமாணம் ஒன்று ஸத்யம் என்பதாக ஏற்பட்டுவிடுமாதலால் ஸர்வம் சூந்யம் என்றவாதம் ஒழிந்ததாகிறது. ப்ரமாணமில்லாமே தாந்தோன்றியாக ஸாதிக்கிறேனென்னில், அப்போதும் அப்ரமாணமான பேச்சென்று ஒழிந்ததேயாகிறது.-- இத்யாதிகள் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் நிரூபித்தருளின விஷயங்கள். இவற்றை நெஞ்சில் தேக்கிக்கொண்டு இனி பாசுரத்தின் கருத்தை நோக்குமின்.

உளனெனில் உளன் ='ஈச்வரன் இல்லை' என்கிற நிரீச்வரவாதம் இப்பாட்டில் நிரஸிக்கப்படுகிறதாக விளங்குகின்றதேயன்றி ஸர்வசூந்யவாதம் நிரஸிக்கப் படுவதாக விளங்கவில்லையே என்று சிலர் சங்கிப்பார்கள். உண்மையில் ஸர்வ சூந்யவாதியே இப்பாட்டில் நிராகரிக்கப்படுகிறான். ஸர்வமும் சூந்யம் என்கிற வாதத்தில் ஈச்வரனுடைய சூந்யத்வமும் அடங்கினதாதலால் அதை நிரஸித்து 'ஈச்வரனுளன்' என்று ஸ்தாபிக்கப்பட்டுவிட்டால் ஈச்வரன் தானும் விபூதியுக்தனாகவே தேறுவானாதலால் அம்முகத்தாலே ஸகலமுமுள்ளதாக ஸ்தாபிக்கப்பட்டுவிடுகிறதென்பது ஆழ்வார் திருவுள்ளமாகக் காண்கிறது. ஒரு மனிதன் உளனாக ஏற்படும்போது செவி வாய் கண் மூக்குடல் முதலான உறுப்புகளோடு கூடியே ஏற்படுதல்போல எம்பெருமானுளனென்று ஏற்படுமிடத்தும் சேதநா சேதநங்களாகிற சரீரத்தோடு கூடியே ஏற்பட வேண்டுதலால் எம்பெருமானுடைய உண்மையை ஸாதிக்குமளவே ஸர்வசூந்யவாத கண்டனத்திற்குப் போதுமாயிற்று.

இல்லை என்று சொல்லுகிற வாதியைநோக்கி "**உளனெனிலுளன்**" என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்வது எப்படிக் கூடும்? உளன் என்கிற பேச்சு அந்த வாதியின் வாயில் இல்லாதிருக்க **உளனெனில்** என்கைக்கு என் ப்ரஸக்தி? என்று சங்கை பிறக்கலாம்.

கேண்மின்; 'ஈச்வரனுளன்' என்று சொன்னால் எப்படி ஈச்வரனுடைய உண்மை தேறுமோ அப்படியே 'ஈச்வரன் உளனலன்' என்றாலும் ஈச்வரனுடைய உண்மையே தேறும் என்று காட்டுதற்கே ஆழ்வார் இங்ஙனமருளிச்செய்தவாறு. வைதிகர்களான நாங்கள் உளன் என்கிற சொல்லாலே ஈச்வரனுடைய உண்மையை ஸாதிக்கிறோம், அந்த உண்மையையே **இலன்** என்கிற சொல்லாலே நீ ஸாதித்தாயாகிறாய் என்று நிரூபிக்கிறபடி.

சூந்யவாதியான உன்னைக் கேட்போம். ஈச்வரனில்லாமையை ஸாதிக்க நினைக்கிற நீ, ஸாதிக்கவேண்டிய அம்சத்தை ஒரு வாக்கியத்தாலே ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணிப் பின்பு ஒரு ஹேதுவாலே அதனை ஸாதிக்கவேணுமே. அப்படி நீ ஹேது சொல்லுவதற்கு முன்பே உன் ப்ரதிஜ்ஞையைக் கொண்டே ஈச்வரனுளனென்றதாக ஸாதிப்பேன். ஈச்வரனுடைய இல்லாமையை நீ ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுவது உளனென்கிற சொல்லாலேயோ? உளனலன் (**இலன்**) என்கிற சொல்லாலேயோ? இப்படி கேட்கைக்குக் கருத்து என்? என்கிறாயோ, உளனென்கிற சொல்லால் இல்லாமையைக் காட்ட முடியாதாப்போலவே இலனென்ற சொல்லாலும் நீ ஸாதிக்க நினைக்கிற இல்லாமை காட்டமுடியாதென்கை. அது எங்ஙனே என்னில்; உண்டு என்ற சொல்லாலும் இல்லை என்ற சொல்லாலும் உலகத்தில் யாதொரு பொருள் தேறக்காண்கிறோமோ அப்பொருள் தானே உன் சொற்களுக்கும் பொருளாகத் தேறவேணும். உலகிற் கண்டறியாத பொருளை இந்தச் சொற்கள் காட்டமாட்டாவே. உலகத்தில் 'குடம் உண்டு' என்றால் குடமென்று சொல்லப்படுகிற பொருள் உண்மையென்பதொரு தருமத்தையுடையதென்று தோற்றாநிற்கும். அவ்விடத்தில் குடமாவது மண்ணாலே பண்ணினதொன்று. அதின் உண்மையாவது -- மண்ணு முருளையுமன்றியே இரண்டுக்கும் நடுவில் நிலையாமையாய் வயிறும் வாயுமுடைத்தான மண்ணாயிருக்கை. இதுபோல, ஈச்வரனுளன் எனில், உளனாய்த் தேறும். இச் சொல்லால் அவனுடைய இல்லாமை காட்டவொண்ணாது. ஈச்வரனுளன் என்னவே ஐச்வரியத்தை யொழிய ஈச்வரன் உளனாகக் கூடாமையால் அவனுடைய விபூதியான (**ஐச்வர்யமான**) ஜகத்தும் உள்ளதாகத் தேறும். தேறுமிடத்து அவனுக்குச் சரீரமாகவே தேறும். (ஆக இவ்வளவும் முதலடியின் கருத்து).

(இனி இரண்டாமடியின் கருத்து.) ஈச்வரனிலன் என்ற சொல்லாலே அவனுடைய சூந்யத்வத்தைக்காட்ட நினைத்தாயாகில், இல்லையென்பதிலும் உலகத்திற்கண்ட பொருள் கொள்ளவேணும். உலகத்தில் 'குடமில்லை' என்றால் இங்கு இல்லை என்றோ, இப்போது இல்லை என்றோ, மண்ணுருளையாயிருந்தது குடமாய்ப் பிறந்ததில்லை யென்றோ, தளர்ந்து ஓடுகளாய்க் கிடந்ததென்றோ இவற்றிலொன்று பொருளாகக்கண்டோம். இப்படியல்லாமல் வெறுமனே குடமில்லை யென்னில். என்றைக்கும் எவ்விடத்தும் எப்படியும் குடமில்லையென்று சொல்லிற்றாகவேணும். அப்படியாகில் எப்படியும் குடமென்று ஒன்று அறிய உபாயமில்லையாகையால் குடமென்று சொல்லவுங்கூடாது, நினைக்கவுங்கூடாது, ஆதலால் ஒன்று இல்லை என்பவன் அது ஒருபடியாலன்றியே மற்றைப்படியாலிருப்பதாக இசையவேணும். ஆகவே, இங்கில்லை யென்றது அங்குண்டு என்றவாறு, இப்போதில்லை யென்றது மற்றொருபோதிலுண்டென்றவாறு. குடமில்லை யென்றது மண்ணுருளையாகவாதல் ஓடுகளாயாதல் இருந்ததென்றவாறு. ஆகவிப்படியால், இல்லாமை யென்பது மற்றொருபடியால் உண்மையென்பதாக முடிந்தது. இவ்விதமாகவே ஈச்வரனில்லை யென்றானுக்கும் அவன்றன்னையும் அவனது ஐச்வரியங்களையும் ஒருபடியாலுளவாகக் கொண்டு மற்றைப்படியால் இல்லையென்றாகவேண்டும். ஆதலால் உளன் என்ற சொல்லாலே அவனும் அவனைச்வரியமும் ஸித்திக்குமாப்போலே இலன் என்ற சொல்லாலும் அவன்றன்னுடைய வுண்மையும் அவனது ஐச்வரியத்தினுண்மையும் ஸித்தித்ததாயிற்று.

(உளனெனில் அவனுருவம் இவ்வுருகள்; உளனலனெனில் அவனருவமிவ்வருவுகள்.)

ஈச்வரனுக்கு உளனாயிருக்குந் தன்மையாவது ஸ்தூலரூபத்தோடுகூடிய சேதநா சேதநங்களைச் சரீரமாகவுடையனாயிருக்குந் தன்மையேயாம். இனி, இலனாயிருக்குந் தன்மையாவது ஸூக்ஷ்ம ரூபத்தோடு கூடிய சேதநா சேதநங்களைச் சரீரமாகவுடையனாய் இருக்கும் தன்மையேயாம். உபநிஷத்தில் "அஸத்வா இதமக்ர ஆஸீது" என்றும் "அஸதேவேதமக்ர ஆஸீது" என்றும் ஓதப்பட்டுள்ள இடங்களில் 'ஸூக்ஷ்மசிதசித் சரீரகத்வமே அஸத்துவம்' என்று நிர்ணயிக்கப்படுவதாகத் தேறுதலால் அதனை அடியொற்றி ஆழ்வார் **உளனலனெனில் அவனருவமிவ்வருவுகள்** என்றருளிச்செய்தாரென்க. 'ஈச்வரனுண்டு' என்றால் ஸ்தூலரூப ப்ரபஞ்ச விசிஷ்டத்வம் விவக்ஷிதம். 'ஈச்வரனில்லை' என்றால் ஸூக்ஷ்மரூப ப்ரபஞ்ச விசிஷ்டத்வம் விவக்ஷிதம். ஆக இவ்விரண்டு வகை தவிர **அடியோடு** சூந்யத்வமென்பது எவ்வழியாலும் ஏற்படாதென்றதாயிற்று.

பின்னடிகளின் கருத்தாவது -- உளன் என்ற ப்ரதிஜ்ஞையாலே உண்மை ஏற்படுகிறது. இலன் என்ற ப்ரதிஜ்ஞையாலே இன்மை ஏற்படுகிறது. உண்மையாவது அஸ்தித்வம். இன்மையாவது நாஸ்தித்வம். இவ்விரண்டு தருமங்களும் ஒரு பொருளை ஆச்ரயித்தேயிருக்க வேண்டுதலால் நாங்கள் சொல்லுகிற அஸ்தித்வத்திற்கு ஆச்ரயமாகவும் நீ சொல்லுகிற நாஸ்தித்வத்திற்கு ஆச்ரயமாகவும் ஒரு வஸ்து ஸித்தித்தே தீரவேண்டும். நாஸ்தி என்று இல்லை செய்யாநிற்க எங்ஙனே ஒரு வஸ்து தேறும்? என்று ஆக்ஷேபிக்க முடியாது. ஏதோ ஒரு வஸ்துவைச் சுட்டிதானே நாஸ்தி யென்னவேண்டும். அப்படி நாஸ்தி என்று நீ சொல்கிற வஸ்து எது? என்று கேட்டால் அப்போது அதனை நீ நிரூபித்தேயாகவேண்டும். ஆனதுபற்றியே நாஸ்தித்வத்திற்கு ஆச்ரயமாகவும் வஸ்துவினுண்மை ஸித்தித்தே தீருமென்கிறோம். அப்படி ஸித்திக்குமளவில் அதற்குள்ள ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களோடு கூடவே அந்த வஸ்து ஸித்திக்கு மாதலால் ஸர்வதேச ஸர்வகால வ்யாபியான எம்பெருமான் ஸவிபூதிகனாய் ஸித்தித்தானாயிற்று என்றதாம்.

இப்பாட்டின் கருத்தை இதற்கு மேற்படவும் பன்னியுரைக்க இயலாது. எவ்வளவு பன்னிப்பன்னி யுரைத்தாலும் வல்லார் வாய்க் கேட்டுணர்ந்தாலன்றித் தெளிவு பிறவாது. 9

பரந்ததண்பரவையுள் நீர்தொறும் பரந்துளன் *
பரந்தவண்டமிதென நிலவிசும்பொழிவற *
கரந்தசிலிடந்தொறும் இடந்திகழ் பொருள்தொறும் *
கரந்தெங்கும் பரந்துளன் இவையுண்ட கரனே. (10)

பதவுரை: -

பரந்த	எங்கும் வியாபித்த
தண் பரவையுள்	குளிர்ந்த கடலினுள்
நீர் தொறும்	ஜல பரமாணுதோறும்
பரந்த அண்டம் இது என	விஸ்தாரமான இவ்வண்த்திலிருக்குமாபோலே
பரந்து உளன்	நெருக்குண்ணாமல் இருப்பவனாய் (இப்படி)
நிலம்	பூமியிலும்
விசும்பு	மேலுலகங்களிலும்
ஒழிவு அற	ஒன்றொழியாமே (ஒன்றுவிடாமல்)
கரந்த சில்இடம்தொறும்	அதி ஸூக்ஷ்மமாய் அற்பமான இடங்கள் தோறும்
இடம்	அவ்வவ்விடங்களிலே
திகழ்	விளங்காநின்ற
பொருள் தொறும்	ஆத்மவஸ்துக்கள்தோறும்

கரந்து	(வ்யாப்ய வஸ்துக்களும் அறியாதபடி) மறைந்து
எங்கும் பரந்து உளன்	எல்லாவிடங்களிலும் வியபித்திராநின்றான் (யாவனெனில்)
இவை உண்ட கரன்	இவ்வஸ்துக்களை ஸம்ஹாரதசையிலும் தனக்குள்ளேயடக்கி தான் ஸ்திரமாயிருக்குமெம்பெருமான்.

***--- (**பரந்ததண்பரவையுள்.**) பரத்துவத்தைப் பேசுவதான இப்பதிகத்தில் ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே பரத்துவமுள்ளதாக ஸ்தாபித்தல் ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளத் திலுள்ளது. அந்த நாராயணத் திருநாமத்தை மேற் பதிகங்களிலே ஸ்பஷ்டமாகப் பேசியருளுகிற ஆழ்வார் இந்தப் பதிகத்திலே ஒருவாறு மறைத்தே காட்டினார். கீழ் ஏழாம் பாட்டில் '**சுடர்மிகு சுருதியுள் இவையுண்ட சுரனே**' என்றது முக்கியமாக நாராயணத் திருநாமத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றியேயாமென்பது ஸம்பிரதாயம். சுருதி யென்றால் வேதம். மிகுசுருதியென்றால் வேதாந்தமாகிய உபநிஷத்து. சுடர்மிகு சுருதியென்றால் நாராயணாநுவாகம். ஆகவே நாராயணாநுவாக ஸித்தனான எம்பெருமானுக்கே இப் பதிகத்தில் பரத்துவம் பேசப்பட்டதென்பது குறிக்கொள்ளத் தக்கது. ஸர்வவ்யாபகத்வமே நாராயண நாமத்தின் தேர்ந்த பொருளாதலால் அதனை இப்பாட்டில் அருளிச்செய்கிறார்.

பரந்து குளிர்ந்திருந்துள்ள கடலில் நீர்த்திவலைகள் தோறும் வியாபித்திரா நின்றான் என்று முதலடியில் கூறினார். சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் சாண்டில்ய வித்யையில் --- "ஏஷ ம ஆத்மா அந்தர்ஹ்ருதயே ஜ்யாயாநுப்ருதிவ்யா: ஜ்யாயாநந்தரிக்ஷாதுஜ்யாயாநு திவோஜ்யாயாநேப்யோ லோகேப்ய:" என்று மிகப் பெரிதாக ஓதப்பட்டுள்ள பரம்பொருள் நீர்த்திவலையிலே வியாபியா நின்றால் அவகாசம் அற்பமாகி நெருக்குப் பட்டிருக்குமோவென்ன, அப்படிப்பட்ட வருத்தமில்லையென்று வ்யாப்தியின் ஸௌகரியத்தை இரண்டாமடியாற் கூறுகின்றார். ஓர் அண்டத்தை ஸ்ருஷ்டித்து அதிலே ஏகாகியை வைத்தால் எப்படியிருக்குமோ அப்படி அஸங்குசிதமாகவே வ்யாப்தியுள்ள தென்றவாறு.

இப்படி ஜலபரமாணுக்களிலே வியாபித்துவிடு மிவ்வளவேயோவென்ன, நில விசும்பொழிவற என்று பூமியிலும் ஆகாசத்திலும் அப்படியே யென்கிறார். ஸகல பதார்த்தங்களிலும் வியாப்தியுண்டென்று சொன்னபடி. அதனையே பின்னடிகளில் விவரிக்கின்றார். (**கரந்தசிலிடந்தொறும் இத்யாதியால்.**) இமையோடு இமைபொருந்தும் போதைக் காற்றிலே முடியும்படியான ஸூக்ஷ்மமான அல்ப சரீரங்கள்தோறும், அந்தந்த சரீரங்களிலே ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமாய்க்கொண்டு விளங்காநின்ற ஆத்மாக்கள் தோறும் யார்க்கும் தெரியாதபடி வியாபித்திருக்கும்.

ஜீவாத்மாவானவன் சரீரத்திலே வியாபித்திருப்பது ஞானத்தினாலேயன்றி ஸ்வரூபத்தாலேயன்று. பரமாத்மா அங்ஙனன்றியே ஸ்வரூபத்தாலே எங்கும் வியாபித்திரா நின்றானென்க.

இப்படி சொல்லக்கூடுமோ? ஜீவஸ்வரூபமோ அணுவாக ஓதப்பட்டது. பரமாத்மா ஸ்வரூபமோ விபுவாக ஓதப்பட்டது. அணுவஸ்துவினுள்ளே விபுவான வஸ்து குறையற வியாபித்திருக்குமென்றால் இது எங்ஙனே ஸம்பாவிதம்? என்ன, **இவையுண்டகரனே** என்பது இதற்கு ஸமாதானம்போலுள்ளது. "சிறு வடிவைக்கொண்டு பெரியவற்றையெல்லாம் தன் வயிற்றிலே வைத்தால் "தாழ்குழலார் வைத்த தயிருண்ட பொன்வயிறு. இவ்வேழுலகமுண்டுமிடமுடைத்தால் என்கிறபடியே பின்னையும் அவ்வயிறே இடமுடைத்தாம்படி யிருக்கவல்ல ஸர்வசக்தி சிறியவற்றிலே குறைவற இருக்கமாட்டானோ என்கிறார்" என்பது நம்பிள்ளையீடு.

கரன் = கர: என்ற வடசொல் விகாரம். திடமாகவுள்ளவன் என்றபடி. திடமான பிரமாணமாகிய வேத வேதாந்தங்களில் ஸித்தன் என்றவாறு.

ஜாதியானது வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்ய வர்திக்குமாப்போலே எம்பெருமான் பதார்த்தங்கள்தோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திப்பன் என்பது "**பரந்தவண்டமிதெனப் பரந்துளன்**" என்றவிதில் அநுஸந்தேயம். பரிஸமாப்ய வர்த்தித்வமாவது 'ஒவ்வொரு வஸ்துவிலும் ஸ்வரூபம் ஸமாப்தமாயிற்று' என்னும்படியாக நிறைந்திருக்கை. "வ்யாப்தனுக்கு ப்ரதிவஸ்து பூர்ணத்துவமாவது ஓரொரு உபாத்யவச்சிந்நப்ரதேசமே ஸர்வத்தையும் நிர்வஹிக்கவல்ல சக்தியுடைத்தாயிருக்கை. அல்லது வஸ்துதோறும் ஸ்வரூப ஸமாப்தியன்று. இது கொள்ளில் பஹிர்வ்யாப்திக்கு விருத்தமாம். இத்தை அகடிதகடநா சக்தியாலே நிர்வஹிக்கில் விருத்தஸமுச்சயங்கொள்ளும் பரமதங்களிற்படியாம்" என்று சில ஆசார்யர்கள் திருவுள்ளம் பற்றுகிறார்கள். ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில் இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் முதற்பாதத்திலுள்ள க்ருத்ஸ்நப்ரஸக்த்யதிகரணத்தில் "ஶ்ருதேஸ்து ஶப்தமூலத்வாத்। " என்னும் ஸூத்ரத்தின் வியாக்கியானத்தில் (வேதாந்த ஸாரத்தில்) "யதா ஜாதிவாதிநாம் ஜாதே: கண்டமுண்டாதிஷு" என்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்தி நோக்கத்தக்கது. "**ஒன்றுந் தேவு**மென்கிற" திருவாய்மொழியின்(4-10-1) ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி ப்ரவேசத்தில் "ஜாதி வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்யவர்த்திக்குமென்றால் அசித் பதார்த்தத்துக்கு இது கூடும் என்றிருப்பார்கள். பரமசேதநனாயிருப்பானொருவன் பரிஸமாப்யவர்த்திக்குமென்றால் இது கூடாதென்று ஸம்ஶயியா நிற்பார்கள்" என்று நம்பிள்ளை அருளிச்செய்திருக்கையாலே 'ஈச்வரனுக்கு வஸ்துதோறும் ஸ்வரூபத: பரிஸமாப்யவர்த்தித்வம் கூடாதென்கிற' கொள்கை நம்பிள்ளைக்கு மிக முன்னமேயே சில ஆசார்யர்களின் கொள்கையாக இருந்ததென்று புலப்படாநின்றது. ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாதேசிகன் ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநத்தில் ஈச்வரபரிச்சேதத்தில் -- "திஸ்ருஷுச மூர்த்திஷு பரிபூர்ண்ஏவேஶ்வர:" என்று தொடங்கிப் பல விகல்ப தூஷணங்கள் பண்ணிக்கொண்டுபோய் "ஏதத்ஸர்வம் -- க்ருத்ஸ்நப்ரஸக்த்திர்நிரவயவத்வ ஶப்தகோபோவா இதி பரிசோத்ய -- ச்ருதேஸ்த்து ... இத்யாதிபி: பரிஹரநு ஸூத்ரகாரஏவ ப்ரதர்சிதவாநு. அதோயதாகமம் ஸர்வத்ர பூர்ணஏவ பகவாநு" என்றருளிச் செய்திருக்கையாலே ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திருவுள்ளத்தையே தேசிகனும் தழுவியருளினார் என்னப் பொருந்தும். ..(10)

> கரவிசும்பெரிவளி நீர்நிலமிவைமிசை *
> வரனவில்திறல்வலி அளிபொறையாய் நின்ற *
> பரனடிமேல் குருகூர்ச்சடகோபன்சொல் *
> நிரனிறையாயிரத்து இவைபத்தும் வீடே. (11)

பதவுரை:-

கரம்	திடமான
விசும்பு	ஆகாசமென்ன
எரி	அக்னியென்ன
வளி	வாயுவென்ன
நீர்	ஜலமென்ன
நிலம்	பூமியென்ன (ஆகிய)
இவை மிசை	இவற்றின்மீதுள்ள (இவற்றிற்கு ஸ்வபாவங்களாயுள்ள)
வரன்	சிறந்த
நவில்	சப்தமென்ன
திறல்	(கொளுத்தும்) சக்தியென்ன
வலி	(எதையும் தூக்கவல்ல) பலமென்ன
அளி	குளிர்ச்சியென்ன

பொறை	எதையும் பொறுத்துக்கொண்டிருப்பதாகிற க்ஷமையென்ன
ஆய் நின்ற	ஆகிய இத்தருமங்களெல்லாம் தன்வசமாயிருக்கப்பெற்ற
பரன்	ஸர்வேச்வரனுடைய
அடிமேல்	திருவடி விஷயமாக
குருகூர் சடகோபன் சொல்	- திருநகரியில் திருவவதரித்த நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த
நிரல் நிறை	சப்தபூர்த்தியும் அர்த்த பூர்த்தியுங்கொண்ட
ஆயிரத்து	ஆயிரம் பாசுரங்களிலே
இவை பத்தும்	இப்பத்துப் பாசுரமும்
வீடு	மோக்ஷப்ராபகம்

***--- (**கரவிசும்பெரிவளி**) இது திருநாமப்பாட்டு எனப்படும். இப் பதிகம் கற்பார்க்குப் பலன் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது இது. இவை பத்தும் வீடே யென்றது இப் பத்துப் பாசுரமும் வீடாகிய மோக்ஷ ஸாம்ராஜ்யத்தைத் தரவல்லது என்றபடி.

பரனடிமேல் குருகூர்ச் சடகோபன் சொன்ன ஆயிரத்தில் இப்பத்தும் வீடளிக்குமென்க. பரனுக்கு அடைமொழியாய் நிற்பன முன்னிரண்டடிகள். முதலடியில் ஐந்து பூதங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. இரண்டாம் அடியில் அந்த பூதங்களின் குணங்கள் முறையே சொல்லப்படுகின்றன.

(1)	விசும்பு	-	ஆகாசம்	: அதன் குணம் - நவில் - சப்தம்
(2)	எரி	-	அக்நி	: அதன் குணம் - திறல் - தஹநசக்தி
(3)	வளி	-	வாயு	: அதன் குணம் - வலி - மிடுக்கு
(4)	நீர்	-	ஜலம்	: அதன் குணம் - அளி - குளிர்ச்சி
(5)	நிலம்	-	பூமி	: அதன் குணம் - பொறை - க்ஷமை

என்று உணர்க.

இவையாய்நின்ற பரன் என்றது -- இப்படிப்பட்ட பூதங்களையும் அவற்றின் குணங்களையும் உண்டாக்கி அவையெல்லாம் தானிட்ட வழக்காம்படியிராநின்ற பரமபுருஷன் என்றபடி. பஞ்சபூதங்களையும் அவற்றின் குணங்களையும் சொன்னது மற்றுமுள்ள தத்துவங்களையுஞ் சொன்னபடியாய் லீலாவிபூதி முழுவதையுஞ் சொல்லிற்றாகி, நித்ய விபூதிக்கும் அது உபலக்ஷணமாகி, ஆக உபயவிபூதி நிர்வாஹகனாயிருக்கிற பரமபுருஷனென்றதாயிற்று. அவனது திருவடிகளின் மேலே குருகூர்ச் சடகோபன் சொன்னவாயிரமென்க. எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம் ரூபம், குணம் விபூதி முதலிய எல்லாவற்றையும் விஷயமாகக்கொண்டு அருளிச்செய்யப்பட்டதாயிருக்க அடிமேற் சொன்னதாக அருளிச்செய்ததென்? எனில்; இது உபசாரவழக்கு.

குருகூர்ச்சடகோபன் சொல் = "குருகா" என்னும் வடசொல் குருகையென ஐயீறாயிற்று. ஆழ்வார் திருநகரி வடமொழியில் "குருகாபுரீ" என வழங்கப்பட்டது. அதுவே தமிழில் குருகூரென வழங்கலாயிற்று. **சடகோபன்** = கர்ப்பத்திலிருக்கும்பொழுது ஞானமுடையனவாயிருக்கிற குழந்தைகளைப் பிறந்தவுடனே தனது ஸ்பர்சத்தால் அஜ்ஞாநத்துக்கு உள்ளாக்கி அழுதல் அரற்றுதல் முதலியன செய்யும்படி பண்ணிவிடுந் தன்மையான சடமென்னும் வாயு இவரையும் பிறந்தபொழுது தொடுவதற்குவர, அப்பொழுது இவர் அதனை உங்காரத்தால் ஒறுத்து ஓட்டியொழித்ததனால் இவர்க்குச் **சடகோபர்** என்று திருநாமமாயிற்று.

ஆழ்வார் தாமே "**குருகூர்ச் சடகோபன்சொன்ன**" என்று பிறர்போலக் கூறினது கவிஸம்ப்ரதாயம். பக்தி தலையெடுத்துத் திவ்யப் பிரபந்தங்களை அருளிச்செய்கிற ஆழ்வார்

தமது திருநாமத்தை நிர்தேசித்துக் கொள்வது -- பின்புள்ளார் ஆதரித்துப் பரிக்ரஹித்தற் பொருட்டாம். வேதத்தில் "யத்வைகிஞ்ச மநூரவதத்தத்பேஷஜம் -- ஸஹோவாச வ்யாஸ: பாராசர்ய: -- ப்ரஹ்மவாதிநோ வதந்தி " என்பனபோன்ற நிர்த்தேசங்கள் ஆப்திக்கு உடலாக அமைந்ததுபோலே இதுவும் அமைந்ததென்று கொள்க. ஸ்ரீராமாயணத்தில் பாலகாண்டத்தில் நான்காவது சர்கத்தில் "ப்ராப்தராஜ்யஸ்ய ராமஸ்ய வால்மீகிர்பகவாந்ருஷி: । சகார சரிதம் க்ருத்ஸ்நம் விசித்ரபதமாத்மவாநு" என்று வால்மீகி முனிவர் தாமே சொல்லிக் கொண்டிருப்பதும் இங்கு உணரத்தக்கது.

நிரனிறையாயிரத்து என்றவிடத்து ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி ஸ்ரீஸூக்திகள் காண்மின்: -- "நிரல்நிறை என்னுதல், நரன் நிறை என்னுதல். நிரல் நிறை என்றபோது சப்தங்களும் நிறைந்து அர்த்தங்களும் புஷ்கலமாயிருக்கை. நிரன் நிறை என்றபோது நேரே நிறுத்தப்படுகை. "ப்ரமாணைஸ்த்ரிபிரந்விதம் -- பாதபத்தோக்ஷர ஸமஸ்தம் த்ரீலய ஸமந்வித: " என்கிறபடியே லக்ஷணங்களிற் குறையாமே எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளுமந்தாதியும் க்ரமத்திலே நிறுத்தப்படுகை.

ஆயிரம் = ஆயிரம் பாசுரம் பாடவேணுமென்று ஆழ்வார் ஸங்கல்பஞ்செய்துகொண்டு அருளிச்செய்யப்புகவில்லை. மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்றவராகையாலே ஆயிரம் பாசுரங்கள் தம் திருவாக்கில் அவதரிக்குமென்றுணர்ந்து அருளிச்செய்தபடி. எம்பெருமான் விஷயத்திலே ஆயிரம் பாசுரம் பேசியல்லது தரிக்கமாட்டாத தம்முடைய நிலைமையைக் கொண்டு அருளிச்செய்தபடியாகவுமாம்.

எம்பெருமானுக்கு இங்ஙனே ஒரு ஆயிரம் பாடல் அமைந்த அதிசயத்தைப் பற்றிக் கம்பர் சடகோபரந்தாதியில் இட்ட செய்யுள் காண்மின் : -- "சோராதனவுளவோ பெருஞ் செல்வர்க்கு வேதஞ் செப்பும், பேராயிரந் திண்பெரும்புயமாயிரம் செய்துளவத், தாரார் முடியாயிரம் குருகூர்ச் சடகோபன் சொன்ன ஆராவமுதக் கவியாயிரமவ்வரியினுக்கே." (45) என்பதாம். இதன் கருத்தாவது : - ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு வேதங்களெடுத்துரைத்த திருநாமங்கள் ஆயிரம். வலிய பெரிய தோள்கள் ஆயிரம். திருத்துழாய்மாலை பொருந்திய திருமுடிகள் ஆயிரம். இப்படி எல்லாம் ஆயிரமாகவே அமையப்பெற்றுள்ள எம்பெருமானுக்கு நம்மாழ்வார் பாடிய அமுதம்போன்ற பாசுரங்கள் ஆயிரமும் அமைந்தன. பெருஞ் செல்வமுடையார்க்கு மற்றுஞ் சேராத பொருள்களுமுண்டோ? பெருஞ் செல்வமுடையார்க்கேயன்றோ மேன்மேலும் பெருஞ் செல்வம் வந்து சேருவது என்பதாம்.

இவைபத்தும் வீடு = இப்பத்துப் பாசுரங்களும் எம்பெருமானுடைய திருடிகளின்மேலே விடப்பட்டன - ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டன என்றும் பொருளுரைப்பர். (11).

முதல் திருவாய்மொழியுரை முற்றிற்று.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

அல்லும் பகலு மனுபவிப்பார் தங்களுக்குச்
சொல்லும் பொருளுந் தொகுத்துரைத்தான் -- நல்ல
மணவாள மாமுனிவன் மாறன் மறைக்குத்
தணவாநூற் றந்தாதி தான்.

அல்லும் பகலும்	இரவும் பகலுமாகிய எப்பொழுதும்
சொல்லும் பொருளும்	(இனிமையான) சொற்களையும் பொருள்களையும்
அனுபவிப்பார் தங்களுக்கு	(நெஞ்சு குளிரும்படி) அநுபவிக்கவிரும்புமவர்கட்காக,
நல்ல மணவாளமாமுனிவன்தான்	நன்மை பொருந்திய மணவாள மாமுனிகள்
மாறன் மறைக்கு	நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த தமிழ்வேதமான திருவாய்மொழிக்கு
தணவா நூற்றந்தாதி	மிகவும் பொருந்தின நூற்றந்தர்தியை
தொகுத்து உரைத்தான்	ஸங்கிரஹமாக அருளிச்செய்தார்.

***--- நம்மாழ்வாருடைய திருவாய்மொழியில் ஒவ்வொரு பதிகத்திற்கும் ஸாரஸங்கிரஹமாக மணவாள மாமுனிகள் ஒவ்வொரு வெண்பா அருளிச்செய்து, அது '**திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி**' என்று பிரஸித்தமாகவுள்ளது. சிலர் அழகிய சொல்தொடையமைந்த பிரபந்தங்களை அநுபவிக்க விரும்புவார்கள். சிலர் அழகிய பொருட் பொலிவு அமைந்த பிரபந்தங்களை அநுபவிக்க விரும்புவார்கள். சிலர் சொற்செறிவு, பொருட்பொலிவு என்ற இரண்டு அமைதியும் ஒருங்கே வாய்கப் பெற்ற பிரபந்தங்களைக்கொண்டு போதுபோக்க விரும்புவர். இந்தத் திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி சப்த ஸந்தர்ப்த்தின் காம்பீர்யத்தினாலும் அர்த்த ஸ்வாரஸ்யத்தினாலும் நெஞ்சைக் கவரவல்லதாதலால், அல்லும் பகலும் சொல்லும் பொருளுமனுபவிக்க ஆசைப்படுமவர்கட்கு எற்ற விருந்தாக அமைந்தது என்க.

ஒவ்வொரு திருவாய்மொழிக்கும் எது ஸாரமான பொருளோ அது இதில் ஒவ்வொரு பாசுரத்திலும் அமைந்துள்ளது. ஒவ்வொரு பாட்டிலும் நம்மாழ்வாருடைய திருநாமமும் அவருடைய துதியும் அமைந்துள்ளது. திருவாய்மொழியின் ஒவ்வொரு பததிகத்தின் தொடக்கச் சொல் இப்பாசுரங்கட்கும் தொடக்கச் சொல்லாக அமைந்துள்ளது. அவ்வளவு மாத்திரமன்றியே இப் பிரபந்தமும் அந்தாதித் தொடையிலே அமைக்கப்பட்டுள்ளது. ஆகவே இத்தனை ஸ்வாரஸ்யங்களோடுகூடின பிரபந்தம் இந்நிலவுலகத்தில் வேறொன்றில்லை யென்பது வெளிப்படை. மணவாளமாமுனிகளின் ஒப்புயர்வற்ற ஆராய்ச்சி திறமையும் இனிய எளிய சொற்களால் பாடுந்திறனும் இதிற் புலனாகும்.

மன்னுபுகழ்சேர் மணவாள மாமுனிவன்
தன்னருளா லுடபொருள்கள் தன்னுடனே -- சொன்ன
திருவாய் மொழிநூற்றந் தாதியாந் தேனை
ஒருவா தருந்துநெஞ்சே யுற்று.

நெஞ்சே	- மனமே
மன்னு புகழ்சேர்	- நிலைபெற்ற கீர்ததியையுடையரான
மணவாள மாமுனிவன்	-
தன் அருளால்	- தமது க்ருபையினாலே
உள் பொருள்கள் தன்னுடனே	- ஆழ்ந்த கருத்துக்கள் அமையும்படி
சொன்ன	- அருளிச்செய்த
திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி	- திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி
ஆம் தேனை	- ஆகிய தேனை
ஒருவாறு	- இடைவிடாமல்
உற்று	- ஊன்றி

அருந்து	- பருகக்கடவை.

∗∗∗ --- "பாலோடமுதன்னவாயிரம்" என்றும் "தொடர்க்கு அமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன்" என்றும் "கேட்டு ஆரார் வானவர்கள் செவிக்கினிய செஞ்சொல்லாலே" என்றும் சொல்லுகிறபடியே பரம மதுரமான திருவாய்மொழியின் ஸாரமாகிய இந்த நூற்றந்தாதிப் பிரபந்தம் அது தன்னிற்காட்டிலும் அத்யந்த மதுரமாகையாலே "திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி யாந்தேன்" எனப்பட்டது. உலகத்திலுள்ள தேனானது வாயினால் மாத்திரம் பருகத்தக்கது. இந்தத் தேன் வாயினாலும் நெஞ்சினாலும் பருகத்தக்கது. வாயினாற் பருகாவிடினும் நெஞ்சினாலாவது பருகினாற் போதுமென்பது தோன்ற "நெஞ்சே! திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதியாந் தேனை அருந்து" எனப்பட்டது. எப்போதும் இப் பிரபந்தத்தைத் தியானித்திருக்கவேணுமென்றபடி.

தனியன் உரை முற்றிற்று.

மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதியில்,
முதற்பத்து முதல் திருவாய்மொழிக்கான பாசுரம்.

உயர்வே பரன்படியை உள்ளதெல்லாந் தான்கண்டு∗
உயர்வேத நேர்கொண்டுரைத்து ∗-- மயர்வேதும்
வாராமல் மானிடரை வாழ்விக்கும் மாறன் சொல்∗
வேராகவே விளையும் வீடு.

பதவுரை:

உயர்வு ஏய்	- உயர்த்தி பொருந்திய
பரன்	- பரமபுருஷனுடைய
படி உள்ளதை எல்லாம்	- ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களாயிருப்பவற்றை யடங்கலும்
தான் கண்டு	- தாம் ஸாக்ஷாத்கரித்து
உயர் வேதம் நேர் கொண்டு	- உயர்ந்த ப்ரமாணமாகிய சுருதியின் சாயைபோல
உரைத்து	- அருளிச்செய்து
மயர்வு ஏதும் வராராமல்	- சிறிது அஜ்ஞானமும் தலைகாட்டாதபடி
மானிடரை	- மனிதர்களை
வாழ்விக்கும்	- உஜ்ஜீவிப்பித்தருளின
மாறன்	- நம்மாழ்வாருடைய
சொல் வேர் ஆக	- ஸ்ரீஸூக்தியடியாக
வீடு விளையும்	- மோக்ஷமுண்டாகும்.

∗∗∗--- முதல் திருவாய்மொழியில் எம்பெருமானுடைய பரத்துவம் பிரதிபாதிக்கப்பட்டது. "ஆமவை யாயவையாய் நின்றவர்" என்றும் "முழுதுண்ட பரபரன்" என்றும் "அளிபொறையாய் நின்ற பரன்" என்றும் பரத்வமேயாயிற்று இதிற்சொன்னது.

உள்ளதெல்லாம் தான் கண்டு = கல்யாணகுணயுக்தன், நித்யவிபூதி நாதன், விலக்ஷண விக்ரஹ விசிஷ்டன் என்பன முதற்பாட்டில். முதற்பாட்டில் சொன்ன கல்யாணகுணாதிகட்கு ஆச்ரயமான திவ்யாத்ம ஸ்வரூபம் சேதந அசேதந விலக்ஷண மென்பது இரண்டாம் பாட்டில். நித்ய விபூதியோடொக்கவே ததீயமென்கிற ஆகாரத்தாலே உத்தேச்யமாய்த் தோற்றுகிற லீலாவிபூதியோகம் மூன்றாம் பாட்டில். அந்த லீலாவிபூதியின் ஸ்வரூபம் எம்பெருமானுடைய அதீனமென்பது நாலாம் பாட்டில். அந்த லீலாவிபூதியின் ஸ்திதியும் அவனதீனமென்பது

ஐந்தாம் பாட்டில். அதன் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளும் அவனதீனமென்பது ஆறாம் பாட்டில். ஜகத்துக்கும் ஈச்வரனுக்குமுண்டான சரீராத்மபாவம் ஏழாம் பாட்டில். த்ரிமூர்த்தி ஸாம்யவாத நிரஸநம் எட்டாம் பாட்டில். சூந்யவாதி நிரஸநம் ஒன்பதாம் பாட்டில். வ்யாப்தி ஸௌகர்யம் பத்தாம் பாட்டில். ஆக இப்படி உள்ளதெல்லாவற்றையும் "திவ்யம் ததாமி தே சக்ஷு: பச்ய மே யோகமைச்வரம்." என்னுமாப்போலே "மயர்வறமதிநலமருளிப் பெறுகையாலே" அவன் நிர்ஹேதுக க்ருபையினாலே காட்டக்கண்டு.

உயர்வேத நேர்கொண்டு உரைத்து = எம்பெருமானுடைய பரத்வம் மேல் இரண்டாம் பத்தில் "திண்ணன்வீடு முதல் முழுதுமாய்" என்கிற இரண்டாந் திருவாய்மொழியிலும் அருளிச்செய்யப்பட்டிருந்தாலும் அங்கு இதிஹாஸ புராண ப்ரக்ரியையாலே அருளிச்செய்யப் படுகிறதென்றும், இங்கு ச்ருதிச் சாயையாலே அருளிச் செய்யப்படுகிறதென்றும் வாசியுண்டாகையாலே அது தெரியுமாறு "வேத நேர்கொண்டுரைத்து" எனப்பட்டது. "உளன் சுடர்மிகு சுருதியுள் இவையுண்ட சுரனே" என்று ஆழ்வாராலும் இது வாய்விட்டுரைக்கப்பட்டதாயிற்று. ஆழ்வார் "சுடர்மிகு சுருதி" என்றதனால் இவர் "உயர் வேதம்" என்றார்.

மயர்வு ஏதும் வாராமல் = ஆழ்வர்ருடைய மயர்வை எம்பெருமான் போக்கினான். ஸம்ஸாரிகளுடைய மயர்வை ஆழ்வார் போக்கினார் என்க. அடியோடு ஞானமே இல்லாமையம், ஒன்றை வேறொன்றாக அறிகையும், அதுவோ இதுவோவென்று ஸந்தேஹங் கொள்ளுதலும், தெரிந்ததை மறந்தொழிதலுமாகிற இவையெல்லாம் மயர்வு எனப்படும். அது மானிடர்க்கு வாராமல் ஸ்ரீஸூக்திகளைத் தந்தருளி ஆழ்வார் வாழ்வித்தாராயிற்று.

உரைத்து மானிடரை வாழ்விக்கும் = அநுவ்ருத்தி ப்ரஸந்நாசார்யரென்றும் க்ருபாமாத்ர ப்ரஸந்நாச்சார்யரென்றும் ஆசார்யர்கள் இருவகைப்படுவர். திருக்கோட்டியூர் நம்பி போல்வாரைப் போலே பலகால் துவளவைத்து வருந்தி உபதேசிக்கும் ஆசார்யர்கள் அநுவ்ருத்தி ப்ரஸந்நாச்சார்யரெனப்படுவர். "முலைக் கடுப்பாலே தரையிலே பீச்சுவாரைப்போலே", "பயனன்றாகிலும் பாங்கலராகிலும் செயல் நன்றாகத் திருத்திப் பணிகொண்டு" தம்பேறாக சிஷ்யர்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்கும் ஆசாரியர் க்ருபாமாத்ர ப்ரஸந்நாசார்ய ரெனப்படுவர். அறிவிலிகளான ஸம்ஸாரிகளுக்கு உபதேசிக்கிறவளவில் ஸம்ஸாரத்தில் விரக்தராய் ஆத்மகுணங்கள் நிரம்பியவராய் நன்கு உபஸத்தி பண்ணினவர்களான சீடர்களுக்கு உபதேசிக்கவேண்டும் அர்த்த விசேஷங்களை பகலத்விமுகராய்ப் பிரயோஜநாந்தரபரராய் அநுவர்த்தந ஹீநரானவர்களுக்கும் வலியப்பிடித்து உபதேசிப்பது பரமகிருபையாலன்றோ. "ஞாலத்தார் தமக்கும் வானத்தவர்க்கும் பெருமான்" என்று நித்ய விபூதியிலுள்ளாரோடொக்க லீலாவிபூதியிலுள்ளார்க்கும் எம்பெருமானோடு ஸம்பந்தம் ஒத்திருக்க இவர்கள் அவனை இழந்துகிடக்க வொண்ணாதென்கிற ஸம்பந்த ஜ்ஞானமும் "கண்டு ஆற்றேனுலகியற்கை" என்று இவர்கள் ஸம்ஸாரத்தில் படுகிற அநர்த்தங்கண்டு பொறுக்கமாட்டாத கரைபுரண்ட காருண்யத்தைக் கிளப்பியே தீரும். அப்படிப்பட்ட காருண்யத்தினால் ஸம்ஸாரிகளுக்கு அரிய பெரிய ஆழ்பொருள்களை ஸ்வாநுபவ வ்யாஜத்தாலும் உபதேசரூபமாகவும் வெளியிட்டு வாழ்ச்சியை உண்டுபண்ணினார் ஆழ்வார்.

மாறன் சொல்வேராகவே விளையும் வீடு = வேர் இன்றி விருக்ஷம் கிளம்பாத வாறுபோல, ஆழ்வாரருளிச்செயலின்றி மோக்ஷம் விளையாதென்று காட்டினபடி.

ஸ்ரீகாஞ்சி அழகியமணவாளச்சீயர் அருளிய த்ரமிடோபநிஷத் ஸங்கதி ச்லோகம்.

தத்ராதிமே து மதகே தசகே ததாத்யே ஸம்யக்குணாக்ருதிவிபூதிஸமேதமீமம்|

அத்யக்ஷயநு பரமநுக்ரஹதஸ்ததீயாது தத்தாஸ்யயோஜி தமநாம்ஸம்ஜித் பூவ॥

இதன்கருத்து:- திருவாய்மொழி முதற்பத்தின் முதற்பதிகத்தில், திருக்கல்யாண குணங்களோடும் திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தோடும் விபூதியோடும் கூடிய எம்பெருமானை அவன்றன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையினாலே நன்றாக ஸாக்ஷாத்கரிக்கப் பெற்ற நம்மாழ்வாரர் "தொழுதெழன் மனனே!" என்று அப்படிப்பட்ட எம்பெருமானுடைய திருவடிகளைத் தொழுகையாலே ஒருப்பட்ட நெஞ்சையுடையராயினர் -- என்றவாறு.

முதற்பத்து இரண்டாந் திருவாய்மொழி - வீடுமின் முற்றவும்.

அவதாரிகை.

முமுக்ஷுக்கள் உபஜீவிக்கவேண்டியதான மோக்ஷசாஸ்த்ரம் முக்கியமாக இரண்டு விஷயங்களை நோக்கியிருக்கும். அவையாவன :- தத்துவமும், உபாஸநமும். இன்னது தத்துவமென்றும், அதன் ஸ்வரூபகுண விபூதிகள் இப்படிப்பட்டவையென்றும் விவரிப்பதான சாஸ்திரம் தத்வபர சாஸ்த்ரமெனப்படும். அந்தத் தத்துவத்தைக் கிட்டுவதற்கான வழிகளை (-**உபாயங்களை**) வெளியிடுகின்ற சாஸ்த்ரம் உபாஸநபர சாஸ்த்ரமெனப்படும். வேதாந்த சாஸ்த்ரங்களில் தலையான ப்ரஹ்மஸூத்ரம் நான்கு அத்யாயங்களைக் கொண்டதென்பது ப்ரஸித்தம். அந்த நான்கு அத்யாயங்கள் **பூர்வத்விகம்** என்றும் **உத்தரத்விகம்** என்றும் இரண்டு பகுதியாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. ஸமந்வயாத்யாயம், அவிரோதாத்யாயம், ஸாதநாத்யாயம், பலாத்யாயம் என்று பெயிடப்பெற்றிராநின்ற அந்த நான்கு அத்யாயங்களுள் முன்னிரண்டு அத்யாயங்கள் தத்வபரமென்றும் பின்னிரண்டு அத்யாயங்கள் உபாயபரமென்றும் ஆசார்யர்களால் நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது இங்கு உணரத்தக்கது. பலத்தைச் சொல்லுவதான நான்காவது அத்யாயத்தையும் மூன்றாவது அத்யாயத்தோடொக்க உபாயபரமாகச் சொல்லிவிடலாமோ வென்னில்; பலன் உபாயஸாத்யமாகையாலே சொல்லக் குறையில்லையென்று ஆசார்யர்களின் திருவுள்ளம்.

அப்படிப்பட்ட ஸம்ஸ்க்ருத வேதாந்த சாஸ்த்ரமே திருவாய்மொழியாகிய த்ராவிட வேதாந்த சாஸ்த்ரமாக வடிவெடுத்திருப்பதால் அந்த சாஸ்த்ரத்தின் விஷயங்களே இந்த சாஸ்திரத்திலும் அருளிச்செய்யப் பட்டுள்ளனவென்றும், முதலிரண்டு திருவாய்மொழிகள் ஸ்பஷ்டமாகவே தத்வபரமாகவும் உபாஸந பரமாகவும் அவதரித்துள்ளனவென்றும் நம் ஆசார்யர்கள் அழகாக நிர்வஹித்தருள்வர்கள். ஸ்ரீகாஞ்சி அழகியமணவாளச் சீயர் அருளிச்செய்த "மாரீரக த்ரமிடோபநிஷத்தைககண்ட்யம்" என்கிற விரிவான ஸ்ரீகோசத்தில் இவ்விஷயம் பரக்க நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளமை காணத்தக்கது. ஸ்ரீமந் வேதாந்த தேசிகனும் த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளியில் "ஆதௌ சாரீரகார்த க்ரமமிஹவிசதம் விம்சதிர்வக்தி ஸாக்ரா" என்றும், த்ரமிடோபநிஷத் ஸாரத்தில் "த்விகாப்யாம் த்வ்யஷ்டாம்ச்ரிர்துரதிகமநீதிஸ்தபுடிதா யதந்த்யா மீமாம்ஸா ம்ருதிமிகர தத்வம் வ்யவ்ருணுத| ததாதௌ காதாபிர்முநிரதிகவிம்மாபிரிஹ ந: க்ருதீ ஸாரக்ராஹம் வ்யதரிதிஹ ஸம்க்ருஹ்ய க்ருபயா ॥ " என்றும் அருளிச்செய்துள்ளார்.

இப்படிப்பட்ட - நிர்வாஹ ப்ரக்ரியையிலே முதல் திருவாய்மொழியானது தத்வபரமென்றும் இந்த இரண்டாந் திருவாய்மொழியானது உபாயபரமென்றும் விளங்காநின்றது. ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில் ஸமந்வயாத்யாயமென்று சொல்லப்படுகிற முதலத்யாயமானது ஸகல வேதாந்த வாக்யங்களும் பரப்ரஹ்மத்தினிடத்திலே நன்றாகப் பொருந்துமென்பதையும், அவிரோதாத்யாயமென்று சொல்லப்படுகிற இரண்டாவது அத்யாயமானது அப்படி நிர்ணயிக்கப்பட்ட வஸ்துவுக்கு பாஹ்ய குத்ருஷ்டிகளால் ஒரு பாதையுமில்லையென்பதும்

நிரூபிக்கப்படுவதுபோல, கீழ்த் திருவாய்மொழியில் ஸமந்வயாத்யாயத்தின் அர்த்தம் மூதலிக்கப்பட்டது. மேல் சுரரறிவருநிலை, உளனெனிலுளன் என்கிற இரண்டு பாட்டாலும் பாஹ்ய குத்ருஷ்டிகளால் வரும் பாதையில்லாமை சொல்லுமுகத்தாலே அவிரோதாத்யாயத்தின் அர்த்தம் மூதலிக்கப்பட்டது. ஆனதுபற்றியே "தத்வபரமாகச் சொல்லவேண்டுவதெல்லாம் சொல்லிற்று கீழிற்றிருவாய்மொழியிலே" என்று ஈடு முப்பத்தாறாயிரத்தி லருளிச்செய்யப்பட்டது.

இனி உபாயவிஷயமாகச் சொல்லவேண்டுவதைச் சொல்லுகிற இந்த இரண்டாந் திருவாய்மொழி, தேசிகன் நியாஸதிலகத்தில் "நாநா ஸப்தாதி பேதாது ப்ரபதநபஜநே ஸூசிதே ஸூத்ரகாரை:" என்று அருளிச்செய்தபடியே வேதாந்த ஸித்தமான உபாயம் பக்தி யென்றும் ப்ரபத்தியென்றும் இரண்டுவகைப்பட்டதாதலால் அவற்றுள் எந்த உபாயத்தை இந்தத் திருவாய்மொழி தெரிவிக்கின்றதென்னில்; எம்பெருமானார்க்கு முன்புள்ள முதலிகள் ப்ரபத்தியே இந்தத் திருவாய்மொழிக்கு நோக்கு என்று நிர்வஹித்துப் போந்தார்கள். எம்பெருமானார் தாமும் அப்படியே நிர்வஹித்து வந்து ஸ்ரீபாஷ்யமருளிச் செய்தபின்பு பக்திபரமாக நிர்வஹித்தருளினாராம். ஏனென்னில் ஸ்ரீபாஷ்யத்துக்கு மூலமான ப்ரஹ்மஸூத்ரமும் திருவாய்மொழியும் ஐககண்டியம் பொருந்தியதாக அமையவேண்டுதலால் ஸ்ரீபாஷ்யத்திற்கு பக்தி பரத்வமும் இதற்கு ப்ரபத்தி பரத்வமுமானால் ஐககண்டியம் குன்றியதாகுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி உபயவேதாந்தத்திற்கும் ஒரே நோக்கு என்று நிர்வஹிப்பாரானார் -- என்க.

ஆனால் திருவாய்மொழியில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற பக்தி ஸாதந பக்தி என்று நினைக்கவேண்டா. பின்னை என்னென்னில்; ஸாத்யபக்தி என்பதாம். அதாவது பலபக்தி எனப்படும். புருஷார்த்தரூபமாக ப்ரார்த்திக்கப்படுகிற பக்தி பலபக்தி எனப்படும். ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ர ரத்நத்தில் "பகவந்நு பக்திமபி ப்ரயச்ச மே" என்று பிரார்த்திக்கின்றாரே, அந்த பக்தி ஸாதந பக்தியன்றே. ஸாத்யபக்தியேயன்றோ. போஜனத்திற்கு முன் பசிபோலும் நிலைமையதாம் இது. இப்படிப்பட்ட பக்தியே ஆழ்வார்க்கு உள்ளதாதலால் இது தன்னையே பிறர்க்கு உபதேசித்தருளுகிறார்.

கீழ்த்திருவாய்மொழியிலே ஆழ்வார்க்கு நிகழ்ந்த பரத்வாநுபவம் ஒரு பெரிய திருநாள்போலேயிருந்தது. இவர் இப்போது நெஞ்சொழிந்திருந்து பிறர்க்கு உபதேசிக்கத் தொடங்கிவிட்டாரே, இது எங்ஙனே? கீழே தாம் அநுபவித்த விஷயத்தை எல்லைகண்டுவிட்டாரோ? அல்லது, தாம் அநுபவித்தது போதுமென்று விரக்தியடைந்துவிட்டாரோ? என்னில்; இரண்டுஞ் சொல்லமுடியாது. *தனக்குந் தன் தன்மையறிவரியான் *என்கிறபடியே எம்பெருமான் தன்னாலும் எல்லைகாண முடியாததான அவ்விஷயம் இவர்தமக்கு எல்லை கண்டதாக எங்ஙனே ஆகும்? * கொள்ளமாளாவின்பவெள்ளம் *என்று கொள்ளக் கொள்ள மாளாத இன்பவெள்ளமாயன்றோ அவ்விஷயமிருப்பது. ஆழ்வாருடைய ஆசையைப் பார்த்தாலோ *காதல் கடலின் மிகப்பெரிதால் * மண்திணி ஞாலமுமேழ்கடலும் நீள்விசும்புங் கழியப்பெரிதால் * சூழ்ந்து அதனிற் பெரிய என்னவா * என்று தாமே சொல்லிக்கொண்டபடியே மிகவும் பெருகியிராநின்றது. ஆகவே அநுபவிக்கப்படும் விஷயமாகிய பகவத் விஷயமும் சுருங்கமாட்டாததாய், அநுபிக்கிறவராகிய தம்முடைய காதலும் அளவுபட மாட்டாததாய் இருக்கையாலே அநுபவத்தில் நின்றும் இவர் மீள்வதற்கு வழியில்லை.

ஒரு விஷயத்தை சிறிதுகாலம் அநுபவித்தால் அதே விஷயத்தில் மற்றொருகால் விரக்தியுண்டாகக் காணாநின்றோம். அப்படியே ஆழ்வார் தமக்கும் சிறிது பகவத் விஷயாநுபவத்தில் விரக்தி பிறந்துவிட்டதோ என்னில்; *எப்பொழுதும் நாள் திங்கள் ஆண்டூழிதொறும். அப்பொழுதைக்கப்பொழுது என்னாரவமுதமே * என்னும்படி தெவிட்டாத

அமுதமாயிருக்குமே ஆழ்வார்க்கு பகவத்விஷயம். அப்படியிருக்க அநுபவத்தில் நின்றும் கையொழிந்து உபதேசத்திலே எங்ஙனே கைவைத்தார்? தாம் உபதேச முகத்தாலே ஆசார்ய பதவியை நிர்வஹிக்கவேணுமென விரும்பினார் என்னவும் போகாது; *நீசனேன் நிறையொன்றுமிலேன் *என்றும் *தொண்டர் தொண்டர் தொண்டர் தொண்டன் சடகோபன் * என்றும் தம்மை மிகத்தாழ்வாக அநுஸந்தித்துக் கொள்ளுமியல்வினரான ஆழ்வார்க்கு அப்படிப்பட்ட விருப்பம் உண்டாக ப்ரஸக்தியில்லையே. ஆகில் அநுபவத்தைவிட்டு உபதேசத்திலே இப்போது இவர் ஊன்றினது ஏன் என்னில்; அநுபவத்தின் முதிர்ச்சி இருந்தபடி.

அதாவது என்னென்னில்; தாம் அநுபவிக்கும் பகவத் விஷயம் தனியே அநுபவிக்கக்கூடியது அல்லாமையாலே "மச்சித்தா மத்கதப்ராணா போதயந்த: பரஸ்பரம்" என்று கீதாச்சார்யன் பணித்தபடியே பிறரோடு உசாவியே போதுபோக்கித் தரிக்கவேண்டியவரான தாம் அப்படிப்பட்ட அதிகாரிகளைப் பெறுவதற்காக நாற்புறமும் கண் வைத்துப்பார்த்தார்; எல்லாரும் ஸம்ஸாரிகளாயிருந்தனர். தாம் பகவத் விஷயத்திலே ஊன்றி யிருக்கிறாப்போலே அவர்கள் விஷயாந்தரங்களிலே ஊன்றியிருக்கக் கண்டார் ஆழ்வார். அன்னவர்களுடைய அநர்த்தத்தைத் தவிர்க்காமல் நிற்கமாட்டிற்றிலர். அவர்களை எப்படி மீட்கலாமென்று பார்த்தார். 'இவர்களோ சேதநராயிருந்தார்கள்; விஷயாந்தரங்களிலே வாசியறிந்து தீயவற்றைக் கழித்து நல்லவற்றைக் கைக்கொள்பவராயிராநின்றார்கள்; காய்கறி முதலானவற்றிலும் நன்மை தீமைகளை ஆராய்ந்து நல்லவற்றைப் பரிக்ரஹிக்கவும் தீயவற்றைப் பரிஹரிக்கவும் வல்லவரான இவர்கள் இன்னமும் சிறிது ஆராய்ச்சியைச் செலுத்தமாட்டாதே யிராநின்றார்கள். பகவத் விஷயத்தின் நன்மையையும் விஷயாந்தரங்களின் தீமையையும் நாம் எடுத்துக்காட்டினால் உண்மையை ஆராய்ந்து பார்த்து ஹேயவிஷயங்களைவிட்டு உபாதேய விஷயத்தைப் பற்றக் கூடுமே; ஆதலால் அதை உபதேசித்துப் பார்ப்போம்' என்று திருவுள்ளம்பற்றி, எம்பெருமானுடைய நன்மையையும், ஸம்ஸாரிகள் பற்றிக்கிடக்கிற விஷயாந்தரங்களின் அற்பத்தன்மை அநித்தியத்தன்மை முதலியவற்றையும் அருளிச் செய்யா நின்றுகொண்டு விஷயாந்தரங்களில் நசையற்று பகவத் பக்தியைப் பண்ணுங்கோள் என்று உபதேசிக்க இழிகிறார்.

வீடுமின்முற்றவும் வீடுசெய்து *உம்முயிர்
வீடுடையானிடை* வீடுசெய்மினே.

முற்றவும்	- (பஜந விரோதியான ஸாத்ய ஸாதனங்கள்) எல்லாவற்றையும்
விடுமின்	- விட்டுவிடுங்கள்;
வீடு செய்து	- அப்படி விட்டு,
உம் உயிர்	- உங்களுடைய ஆத்ம வஸ்துவை
வீடு உடையான் இடை	- மோக்ஷ நிர்வாஹகனான ஸ்வாமியிடத்திலே
வீடு செய்மின்	- ஸமர்ப்பியுங்கள்.

(**வீடுமின்**) எம்பெருமானைத் தவிர்ந்த மற்றெல்லா விஷயங்களையும் விட்டு எம்பெருமானது திருவடிகளிலே ஆத்மாவை ஸமர்ப்பியுங்கோளென்கிறார். "முற்றவும் வீடுமின்" என்று அடைவே சொல்லலாயிருக்க, அப்படிச் சொல்லாமல், தொடங்கும்போதே வீடுமின் என்பானென்னென்னில்; ஒரு சிறு குழந்தை கையிலே ஒரு பாம்பைப் பிடித்துக்கொண்டு கிடந்தால் "போடு,போடு" என்று சொல்லி, பிறகு "பாம்பு" என்னுமாபோலேயும், ஒருவன் வீட்டினுள்ளே கிடந்து உறங்காநிற்க வெளியிலே நெருப்புப்பற்றி எரியாநின்றால் 'புறப்படு,

புறப்படு' என்று கோஷித்துவிட்டுப் பிறகு 'நெருப்பு' என்னுமாப்போலேயும் முந்துற, விடுங்கோளென்கிறார்.

ஒருவன் ஞானபக்தி விரக்தியோடே வந்து 'ஆழ்வீர்! அடியேனுக்கு உபதேசிக்கவேணும்' என்று விநயத்தோடே கேட்க உபதேசிக்கிறாரல்லரே ஆழ்வார்; ஸம்ஸாரதாபம் எல்லார்க்கும் ஒத்திருக்கையாலே ருசிபிறந்தபோது யாரேனுமொருவர்க்குப் பலிக்கட்டுமென்று எல்லார்க்குமாக உபதேசித்து வைக்கிறாரென்பது '**வீடுமின்**' என்ற பன்மையாற் போதரும்.

எதைவிடுவதென்ன, முற்றவும் என்கிறார். அஹங்கார மமகாரங்களாலே தூஷிக்கப்பட்டவற்றிலே சிலவற்றை வைத்துக்கொண்டு சிலவற்றை விடுவதென்பது கூடாதே; முழுவதையும் விடவேண்டுமாதலால் முற்றவும் என்கிறார்.

வீடுசெய்து = இந்தப்பதம் இல்லாமலே இருக்கலாம்; "வீடுமின் முற்றவும் உம்முயிர் வீடுடையானிடை வீடு செய்மினே" என்றால் அந்வயம் பொருந்தி விடுமே; இடையே 'வீடுசெய்து' என்ற வினையெச்சம் ஏதுக்கு? என்று சிலர் சங்கிக்கிலாம். தகாதவற்றை விடுதல், தகுந்ததைப் பற்றுதல் என்கிற இரண்டு காரியங்களுள் தகுந்ததைப் பற்றுதலென்கிற இரண்டாவது காரியம் ஸித்தியாமற் போனாலும் தகாதவற்றை விடுதலென்கிற ஒன்று மாத்திரமாவது ஸித்தித்தாலும் சாலும் என்ற கருத்தைக் காட்டுதற்கே வீடுசெய்து என்று மீண்டும் அநுவதிக்கப்பட்டதென்க. முடிசூடி மகிழ்ந்திருக்கவேண்டியவனான ராஜகுமாரன் சிறையிலே கிடந்தானாகில், அவன் சிறைநீங்கி முடிசூடி ராஜ்யம் பண்ணுவதிற்காட்டிலும் சிறைநீங்குகைதனே பேறாயிருக்குமாபோலே பகவத்விஷயத்தைப் பற்றிக் களிப்பதிற்காட்டிலும் விஷயாந்தர ஸங்கத்தைவிட்டுத் துயர் தீருகைதானே சிறப்பாயிருக்குமன்றொ?

உம்உயிர் வீடுடையானிடை = இதற்குப் பலபடியாகவும் பொருளுரைக்கலாம். உங்களுடைய உயிரையும் அதற்கு வீடாகிய சரீரத்தையும் தனக்குச் சரீரமாகவுடையனான பகவானிடத்தில் என்னலாம். உங்களுடைய உயிரை வீடாகவுடையனான எம்பெருமானிடத்தில் என்னலாம். உம்உயிர் - உங்களாத்மாவை, வீடு- விடுமிடத்தில், **உடையானிடை** - ஸ்வாமியிடத்தே, வீடுசெய்மின்--, என்னலாம். வீடுடையானிடை - வீடாகிய பரமபதத்தை உடையவனான எம்பெருமானிடத்தில், உம்முயிர் வீடு செய்மின் என்னலாம்.

'அநித்யமான சரீரத்திற்கு ஒரு நன்மை தேடிக்கொள்ளச் சொல்லுகிறேனல்லேன், நித்யமான ஆத்மவஸ்துவுக்கன்றோ நானொரு நன்மை தேடிக்கொள்ளச் சொல்லுகிறது' என்ற கருத்தும், என் உயிர்க்கா நான் நன்மை தேடச் சொல்லுகிறேன், உங்கள் உயிர்க்கன்றோ' என்ற கருத்தும் 'உம்முயிர்' என்பதில் தோன்றும்.

வைசம்பாயநர் ஜநமேஜயனை விளித்து 'முற்றமுடிய பாரத கதையைச் சொல்லுகிறேன் கேள்' என்ன, 'அது கேட்க எனக்கு அவகாசமில்லை' என்று ஜநமேஜயன் சொல்ல, அப்படியானால் ஒரு அத்யாயமாவது கேள் என்ன, அதற்கும் அவகாசம் இல்லையென்ன, ஒரு ச்லோகமாவது சொல்லிப்போகிறேன் கேள் என்ன; ஆனால் சொல்வீர் என்ன; "த்வாவிமௌ புருஷௌ மூடௌ துர்யோதந தமாநநௌ| கோக்ரஹம் வநபங்கஞ்ச த்ருஷ்ட்வா யுத்தம் புந:புந:" என்று மேன்மேலும் ஆகாஸ்க்ஷை பிறக்கும்படியாகச் சொல்லிவைக்க, அதிலே ருசிபிறந்து, 'கோக்ரஹணமாவது என்ன? வநபங்கமாவது என்ன?' என்று கேட்க, பிறகு அடிதொடங்கிப் பாரதகதையெல்லாம் பகர்ந்தார் வைசம்பாயநர் -- என்று சொல்லிப் போருவதுண்டு. அதுபோலே ஆழ்வாரும் பொதுவாக உடையான் என்று சொல்லிவைக்கிறார். அந்த உடையான் (ஸ்வாமி) யாவன்? என்னில்; *வண் புகழ் நாரணன் என்று மேலே சொல்லுவாராக.

'**வீடு செய்மினே**' என்றும் '**வீடு இசைமினே**' என்றும் இரண்டு பாடங்களும் வியாக்கியானங்களில் பரிக்ரஹிக்கப்பட்டுள்ளன. "வீடு இசைமினே" என்றது -- விட

இசையுங்கோள் என்றபடி. விடவேண்டியவற்றை விடாமற் போனாலும் விடவேணுமென்கிற அபேக்ஷையாவது நெஞ்சிற் கொள்ளுங்கோள் என்றவாறு. 'பிள்ளாய்! பள்ளிக்கூடஞ்சென்று படி' என்று தந்தை நியமித்தால், அந்த நியமனத்தைச் சிரமேற்கொண்டு உடனே பிள்ளை பள்ளிக்கூடஞ்சென்று படிக்காவிடினும், 'பள்ளிக்கூடம் போகமாட்டேன்' என்று மறுத்துச் சொல்லிவிடாமல் 'படிக்கிறேன்' என்று இசைவுதோற்ற வாயாற் சொன்னாலும் போதுமன்றோ. அதுபோலவே, ஆபிமுக்யம் காட்டுகிறவளவிலேயே பரம ஸந்தோஷமடையு மியல்வினனான எம்பெருமானுக்கு இந்த சேதநன் விஷயாந்தரங்களை அற விடுவதற் காட்டிலும் விட இசைவது தானும் மகிழ்ச்சிக்குறுப்பாகும் என்க.

மநுஸ்மிருதியில் (8-92) "யமோ வைவஸ்வதோ ராஜா யஸ்தவைஷ ஹ்ருதி ஸ்தித: - தேநசேத் அவிவாதஸ்தே மா கங்காம் மா குரூந் கம:" என்று சொல்லிற்று. இதன் கருத்தாவது :- ஸர்வநியாமகனாயும் தண்டதரானாயும் (அல்லது ஸூர்யவம்சத்திற் பிறந்தவனாயும், அல்லது, ஆதித்யமண்டலவாஸியாயும்) எல்லார்க்கும் இனியனாயுமிருக்கிற எம்பெருமான் உனது உள்ளத்தினுள்ளேயுளன். அவனோடு விவாதம் நெடுநாளாக அநுவர்த்தித்துக்கொண்டு வருகிறது. அதாவது --இந்த ஆத்மவஸ்துவை அவன் தன்னுடையதாக அபிமாநித்தால் அதற்கு இசையாதே 'இது என்னுடையதுதான்' என்று செருக்கியிருப்பதுவே விவாதம். இந்த விவாதம் தொலைந்தொழியுமாகில் கங்கை முதலிய புண்ய தீர்த்தங்களில் குடைந்தாடப் போகவும்வேண்டா. குருக்ஷேத்ரம் முதலிய புண்ய க்ஷேத்ரங்களை ஸேவிக்கப் போகவும் வேண்டா. அஹங்கார மமகாரங்களை உள்ளே வைத்துக் கொண்டு பிராயச்சித்தம் பண்ணுகையாவது ஒரு பாத்திரத்தினுள்ளே அமேத்யத்தை யிட்டுவைத்து மேலே பளபளவென்று சுத்தி செய்வதுபோலாதலால் உள்ளே எம்பெருமானோடு விவாதத்தை வைத்துக்கொண்டே க்ஷேத்ர தீர்த்தத்தையும் ஸஞ்சாரம் செய்வது ஏதுக்கு? அந்த விவாதம் தீர்ந்துவிட்டால் இருந்த இடத்திலேயே பரமசுத்தியுண்டாதலால் ஒரு க்ஷேத்திரத்தையும் ஒரு தீர்த்தத்தையும் தேடிப் போகவேண்டா என்றபடி. ஆகவே விவாதம் நீங்குமளவே வேண்டியதாதலால் வீடு இசைமினே என்கிறார்.

மின்னின்னிலையில * மன்னுயிராக்கைகள் *
என்னுமிடத்து *இறை யுன்னுமின் நீரே.

உயிர் மன்னு	- ஆத்மா பொருந்தி வர்த்திக்கிற
ஆக்கைகள்	- சரீரங்கள்
மின்னின்	- மின்னலைக்காட்டிலும்
நிலையில	- நிலையுடையவையல்ல;
என்னும் இடத்து	- என்று சொல்லுமளவில்
நீரே	- நீங்களே
இறை	- சிறிது
உன்னுமின்	- ஆராய்ச்சி பண்ணிப் பாருங்கள்.

(**மின்னின்நிலையில**) எம்பெருமானைத் தவிர்ந்த மற்ற விஷயங்களைவிட்டு அவன் பக்கலிலே ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணப் பாருங்கோள் என்றார் கீழ்ப் பாட்டில். அது கேட்டவர்கள் 'இது எங்ஙனே ஸாத்யமாகும்? நெடுநாளாக வாஸநைபண்ணித் தொடர்ந்துவருகிற விஷயங்களை விடமுடியுமோ?' என்ன அவற்றின் குற்றங் குறைகளைக் காணவே நன்கு விடலாமென்கிறார் இப்பாட்டில்.

'உயிர் மன்னு ஆக்கைகள் மின்னின்னிலையில' என்றும் அந்வயிக்கலாம், 'மன்உயிர்

ஆக்கைகள் மின்னின்னிலையில' என்றும் அந்வயிக்கலாம். ஆத்மாக்கள் விஷயபோகங்களுக்கு ஆயதநமாகப் பற்றியிருக்கிற சரீரங்களானவை மின்னல் போலவுங்கூட நிலைத்திருக்காதவை; என்றும், நித்யர்களான ஆத்மாக்கள் கொண்ட சரீரங்களானவை - - என்றும் முறையே உரைத்துக்கொள்க. "ஸம்பத: ஸ்வப்நஸங்காசா: யௌவநம் குஸுமோபமம் தடிச்சஞ்சலமாயுச் ச கஸ்யஸ்யாத் ஜாநதோ த்ருதி:" = செல்வம் கனாப்போல் தோற்றிமாயும்படியானது; யௌவனபருவம் பூப்போலச் சிலகாலம் அழகாயிருந்து தளரும்படியானது; ஆயுள் மின்னல்போலே நிலையில்லாதது, என்பதைத் தெரிந்துகொண்டால் எவன்றான் தைரியத்தோடிருக்க முடியும் என்றபடி. இந்த ச்லோகத்தில் தடிச்சஞ்சலமாயு: என்றதன் மொழிபெயர்ப்புப்போலேயுள்ளன முன்னடிகள். **தடிச்சஞ்சலம்** என்பதற்கு தடிதிவ சஞ்சலம், தடிதோபி சஞ்சலம் என்று இரண்டுவகையான விக்ரஹமும் கொள்ளக்கூடுமாதலால், மின்னல்போல் நிலையில்லாதது மின்னலைக் காட்டிலும் நிலையில்லாதது என்கிற இரண்டு பொருளுமுண்டு. அவ்விரண்டு பொருளும் கிடைக்கும்படியாகவே ஆழ்வாருமருளிச்செய்கின்றார் - **மின்னின்** =மின்னல்போல; மின்னலைக் காட்டிலும்.

என்னுமிடத்து இறையுன்னுமின்நீரே = இந்த விஷயத்தை நீங்களே ஆராய்ந்து பார்க்கலாமே; இதற்காக ஒரு ஆசார்யோபதேசம் வேணுமோ? என்றவாறு. தோஷம் ப்ரத்யக்ஷமாதலால் உங்களுக்கே தெரியுமே.

பன்னீராயிர உரையின்படிக்குப் பின்னடிகளின் கருத்தாவது -- மின்னின்னிலையில மன்னுயிராக்கைகள் என்று சொல்லும்படியாதலால் நீங்கள் இறை -- ஸ்வாமியை, **உன்னுமின்** -- மநநம் பண்ணுங்கோள் என்பதாம்.

நீர்நுமதென்றிவை∗ வேர்முதல் மாய்த்து ∗இறை
சேர்மினுயிர்க்கு ∗அதன் நேர்நிறையில்லே.

நீர் நுமது என்ற இவை	- அஹங்கார மமகாரங்களாகிற இவற்றை
வேர் முதல் மாய்த்து	- (ருசி வாஸநைகளாகிற) பக்கவேரோடே முதலறுத்து
இறை	- ஸ்வாமியை
சேர்மின்	- அடையுங்கள்;
உயிர்க்கு	- ஆத்மாவுக்கு
அதன் நேர்	- அதனோடு ஒத்த
நிறை இல்	- பூர்த்தி இல்லை.

(**நீர்நுமது**) விடவேண்டிய வஸ்துக்கள் பலபல கிடப்பதால் அவற்றை எல்லாம் தனித்தனியே எடுத்துரைத்தால் பெரும்பாடாகுமாதலால் விடவேண்டியவற்றைச் சுருங்க அருளிச்செய்கிறாரிதில். ∗அநாத்மந்யாத்மபுத்திர் யா அஸ்வே ஸ்வமிதி யா மதி: - அவித்யா தருஸம்பூதி பீஜமேதத் த்விதா ஸ்திதம் ∗ என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் சொல்லப்பட்டது. ஆத்மாவல்லாததிலே ஆத்மா என்கிற புத்தியைப் பண்ணுதலாகிற மமகாரமும் அவித்யையாகிற விருக்ஷம் முளைப்பதற்கான இரண்டுவகை விதைகளாம் என்றபடி. இதைத் திருவுள்ளம் பற்றியே ஆழ்வார் "நீர்நுமதென்றிவை வேர்முதல்" என்றார். இங்கு 'நான் எனதென்றிவை' என்றோ 'நாம் நமதென்றிவை' என்றோ இருக்கவேண்டும்; அப்படியிருந்திருந்தால்தான் அஹங்கார மமகாரங்களுக்குப் பர்யாயமாகும். ஆழ்வார் அப்படி யருளிச்செய்யாது நீர்நுமது என்றது - அநுவாதரீதியாலுங்கூட அஹங்கார மமகார ஸ்பர்சம் தமக்குக்கூடாதென்ற கருத்தினாலென்க. இங்கே ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தி காண்மின் -- "நான்

எனது என்று தம்வாக்காலே சொல்ல மாட்டாரே, நாக்கு வேம் என்று.''

இறை சேர்மின் = ஸ்வரூபத்திற்குச் சேராத விஷயங்களைவிட்டு ஸ்வரூபாநு ரூபமான விஷயத்தைப் பற்றப் பாருங்கள். உயிர்க்கு அதன் நேர்நிறை யில்லே = நேர் என்பதை நிறைக்கு அடைமொழியாக்கி யுரைத்தல், நேரும் நிறையுமென உம்மைத் தொகையாக்கி யுரைத்தல் என்ற இரண்டு வழிகளுமுள்ளன. அஹங்கார மமகாரங்களைவிட்டு எம்பெருமானைச் சென்று சேர்வதற்கு ஸமானமான சிறப்பு ஆத்மாவுக்கு வேறொன்று இல்லை. (அல்லது) எம்பெருமானைச் சென்று சேர்வதற்கு ஸமானமானதும் அதிற்காட்டிலும் மேற்பட்டதும் வேறொன்றுமில்லை என்க. ஸ்ரீவிஷ்ணு தர்மத்தில் -- ''ஸம்ஸாரார்ணவமக்நாநாம் விஷயாக்ராந்த சேதஸாம் - விஷ்ணுபோதம் விநா நாந்யத் கிஞ்சிதஸ்தி பராயணம்.'' என்றது இங்கே அநுஸந்திக்கவுரியது. இதன் கருத்து -- ஸம்ஸாரமாகிற கடலிலே மூழ்கி விஷயாந்தரங்களில் நெஞ்சு பறியுண்டு பரிதபிக்கின்றவர்களுக்கு எம்பெருமானாகிற ஓடமொன்று தவிர வேறொன்றும் புகலாகமாட்டாதென்க.

இல்லதுமுள்ளதும் * அல்லதவனுரு*
எல்லையிலந்நலம் *புல்குபற்றற்றே.

அவன் உரு	- அந்த எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபமானது,
இல்லதும் அல்லது	- விகாராஸ்பதமாகையாலே அஸத்து எனப்படுமதான அசேதநத்தின் படியை யுடையது மன்று;
உள்ளதும் அல்லது	- ஸத்து என்னப்படுபவனான ஜீவாத்மாவின் படியையுடையதுமன்று;
எல்லை இல்	- எல்லையில்லாத
அ நலம்	- அப்படிப்பட்ட ஆநந்தஸ்வரூபியாயிருக்கும்; (ஆதலால்)
பற்று அற்று	- ஹேய விஷய ஸங்கத்தை விட்டு
புல்கு	- (அப்பெருமானை) ஆச்ரயிக்க.

(**இல்லதுமுள்ளதும்**) விடவேண்டிய விஷயத்தின் தோஷமிகுதியை இரண்டாம் பாட்டிலருளிச்செய்தார். பற்றவேண்டிய பகவத் விஷயத்தின் நன்மை மிகுதியை இப்பாட்டிலருளிச் செய்கிறார். **அவனுரு உள்ளதுமல்லது இல்லது மல்லது** = நம்முடைய ஸித்தாந்தத்தில் எல்லாம் உள்ள வஸ்துக்களேயன்றி இல்லாத வஸ்து ஒன்றுமேயில்லையே; அப்படியிருக்க இல்லது என்பதேன்? எனில்; கேண்மின்: இங்கே இல்லது என்றதற்கு 'அடியோடு இல்லாதது' என்றாவது 'பொய்யானது' என்றாவது பொருளில்லை 'அழியுந்தன்மையுடையது' என்று பொருள். உள்ளது என்றது அழியாத பொருள் என்றபடி. அசித்தையும் சித்தையும் சொன்னபடி. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் இரண்டாவது அம்சத்தில் பன்னிரண்டாவது அத்யாயத்தில் -- ''ஜ்யோதீம்ஷி விஷ்ணுர் புவநாநி விஷ்ணு: வநாநி விஷ்ணு: கிரயோ திசச்ச - நத்யஸ் ஸமுத்ராச் ச ஸ ஏவ ஸர்வம் யதஸ்தி யந்நாஸ்தி ச விப்ரவர்ய!'' என்றுள்ள ச்லோகத்தில் அஸ்தி சப்தத்தாலே சித்தையும் நாஸ்தி சப்தத்தாலே அசித்தையும் சொல்லியிருக்கையாலும், தைத்ரீய உபநிஷத்தில் ''ஸத்யஞ்சாந்ருதஞ்ச ஸத்யமபவது'' என்றவிடத்து ஸத்ய சப்தத்தால் சித்தையும் அந்ருத சப்தத்தால் அசித்தையும் சொல்லியிருக்கையாலும் அவற்றை அடியொற்றி ஆழ்வாரும் உள்ளது இல்லது என்ற சப்தங்களினால் சித்தையும் அசித்தையும் குறித்தனரென்ப.

இனி, **உள்ளது** - உள்ளேயிருப்பது (சரீரத்தினுள்ளேயிருப்பது) என்று பொருளாய்

ஆத்மாவைச் சொல்லிற்றாகி, இல்லது -- (இல்-வீடு) வீடாகவுள்ளது, (ஆத்மாவுக்கு இருப்பிடமாகவுள்ளது) என்று பொருளாய் உடலைச் சொல்லிற்றாகி ஆக இவ்வழியாலே சித்தையும் அசித்தையும் சொல்லிற்றாகவுங் கொள்ளலாமென்பர். -- பரமாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபம் சேதந அசேதந விலக்ஷணம் என்றதாயிற்று.

ஆனால் பரமாத்ம ஸ்வரூபம் எங்ஙனே யிருக்குமென்ன, **எல்லையிலந்நலம்** என்கிறது. எல்லையில்லாத ஆநந்தமாயிருக்குமென்றவாறு. அப்படிப்பட்ட பரம்பொருளை, **பற்றற்றே புல்கு** = விஷயாந்தரங்களில் நசையையும் கூடவே வைத்துக்கொண்டு பற்றினால் பயனில்லையாம் : "மாற்பால் மனஞ் சுழிப்ப மங்கையர் தோள் கைவிட்டு" என்கிறபடியே * புறம்புண்டான பற்றுக்களையடைய வாஸநையோடே விட்டே பற்றவேணும்.

புல்கு என்னும் ஏவலொருமை வினைமுற்றுக்குச் சேர விளி வருவித்துக்கொள்க. நாட்டை நோக்கிச் சொல்வதாகக் கூறுப.

அற்றது பற்றெனில் * உற்றது வீடுயிர் *
செற்றது மன்னுறில் * அற்றிறைபற்றே.

பற்று அற்றது எனில்	- விஷயாந்தரஸங்கம் அற்றொழிந்தது என்னுமளவிலேயே
உயிர்	- ஆத்துமா
வீடு உற்றது	- மோக்ஷத்தைப்பெற்றானாவன்; (கைவல்யமோக்ஷமுண்டாகும்)
அது	- அந்தக் கைவல்ய மோக்ஷத்தை
செற்று	- வெறுத்து
மன்ன உறில்	- நிலைநிற்கும்படி பகவத்விஷயத்தைக் கிட்டப்பார்க்கில்
அற்று	- (ஆச்ரயிக்கும்போதே) எம்பெருமானுக்கென்றே அற்றுத் தீர்ந்து
இறை	- அந்த எம்பெருமானை பற்றுக.

(**அற்றதுபற்றெனில்**) எம்பெருமானைப் பற்றுதற்கு இடையூறாகக் கைவல்ய மோக்ஷத்தில் நசையுண்டாகக் கூடியதாதலால் அந்த இடையூறுதன்னை விலக்கிக்கொள்ளுமாறு உபதேசித் தருளுகிறாரிப்பாட்டில்.

உலகத்தில் அவரவர்களது ருசியின்படி விருப்பங்கள் பலவகைப்படும். இஹலோகத்துப் பரிபூர்ண ஐச்வரியத்தையே சிலர் விரும்புவர். தேவேந்திர பட்டத்தில் விருப்பமுள்ளவர்கள் இவ்வுலகச் செல்வங்களிற் கண்வையார். நான்முகக் கடவுளது பதவியை விரும்புமவர் இந்திர பதவியிற் கண்வையார். ஆத்மாநுபவமாகிற கைவல்ய மோக்ஷத்தில் விருப்பமுடையார் கீழ்ச்சொன்னவற்றிற் கண்வையார். *உயர்வறவுயர்நலமுடையனாய் * அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய் * திவ்யமங்கள விக்ரஹ விசிஷ்டனான எம்பெருமானிடத்திலே பற்றுடையார் இவை யித்தனையிலும் கண்வையார். ஆகவே கைவல்ய மோக்ஷத்தில் கண்வைக்க வேண்டாவென்று நியமிக்கிறது இதில்.

பற்று அற்றதெனில் = ப்ரக்ருதியிலும் ப்ராக்ருதங்களிலுமுண்டான பற்று ஒழிந்த மாத்திரத்திலே என்றபடி. **உயிர்வீடு உற்றது** = ஆத்மாநுபவமாகிற மோக்ஷம் வந்து புகுந்ததாயிடும் -- கைவல்ய மோக்ஷத்திலே இச்சை பிறக்கும் என்றவாறு. 'மறுபடியும் பிறத்தல் இறத்தலாகிற துன்பங்கள் உண்டாகாதபடி யிருந்தால் போதுமானது' என்கிற இவ்வளவையே ஆசைப்பட்டு அதற்காகக் கைவல்ய மோக்ஷத்தளவிலே த்ருப்திபெறுதலாகிற ஒரு நிலைமை நேரும் என்றபடி. விலக்ஷணமான ஞானத்தையும் ஸ்வரூபத்தையும் உடைத்தான ஜீவாத்மாவாகிற வஸ்துவுக்கு அசித் ஸம்பந்தமேயன்றோ மறைவை உண்டுபண்ணிக்

கொண்டிருந்தது; அப்படிப்பட்ட அசித் ஸம்ஸர்க்கம் கழிந்தவாறே ஆத்மஸ்வரூபம் பிரகாசிக்கும். அதுதான் நித்யமாயும் ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபியாயுமிருக்கையாலே 'இத்தகைத்தான ஆத்மவஸ்துவையே அநுபவித்துக்கொண்டிருக்கலாமே' என்று ஆசை பிறக்கும்படி நேர்ந்துவிடுமென்க. **அது செற்று** = அதில் விருப்பமற்று என்றபடி. **மன்னுறில்** = மன்ன+ உறில், மன்னவுறில் என்று புணரவேண்டுமிடத்து 'மன்னுறில்' என்றானது தொகுத்தல். 'அதற்குமேலும் ஒரு புருஷார்த்தமுண்டு' என்று ஆசைப்பட்டு அப்பால் போகவேண்டியது ஒன்றில்லாதபடி ஒப்புயர்வற்ற புருஷார்த்தமாகிய பகவத்ப்ராப்தி லக்ஷண மோக்ஷத்தைப் பெறவேண்டியிருக்கில் என்றபடி.

அற்று =ஆச்ரயிக்கும்போதே எம்பெருமானுக்கேயாக அற்றுத் தீர்ந்து என்றபடி.

அற்று என்பதிலுள்ள வினையெச்ச விகுதியைப் பிரித்தெடுத்து பற்று என்பதனோடுகூட்டி, பற்று என்பதிலுள்ள ஏவல்விகுதியைப் பிரித்தெடுத்து அற்று என்பதில் கூட்டி, "**பற்றி அறு**" என்றாக்கி, இறையைப் பற்றிக் கைவல்ய மோக்ஷ ருசியை அறு என்பதாகவுமுரைப்பர்.

இப்பாட்டுக்குப் பரகாலஸ்வாமி பணித்த பதினெண்ணாயிரப்படி வியாக்கியானத்திலே "**கைவல்ய நித்ய பக்ஷநிராஸாய மன்னுறிலென்று அருளிச்செய்தார்**" என்றெழுதப்பட்டுள்ளது. 'கைவல்ய மோக்ஷத்தைப் பற்றினால் அதுவும் அஸ்திரமான புருஷார்த்தமாகையாலே நிலைநின்று அநுபவிக்க முடியாது; அங்ஙனன்றியே சாச்வதமாக அநுபவிக்கவேண்டில் எம்பெருமானை அநுபவிக்கப் பார்க்கவேணும்' என்பதாக உரைத்தல் இவரது கருத்து. திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் ஆறாயிரப்படியில் "**பகவத்சேஷதைக ரஸமான உன்னுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பெற்று நிலைநிற்கவேண்டில்**" என்று பொருளருளிச் செய்திருக்கையாலே அதனோடு முரண்படுமிது. ஆகவே நாம் கீழே உரைத்த பொருளே பொருந்தும்.

ஆத்மாநுபவம் மோக்ஷமன்றென்றும் மீட்சியுண்டென்றும் ஆகவே இது அநித்ய புருஷார்த்தமென்றும் சில ஆசார்யர்கள் திருவுள்ளம். ஆத்மாநுபவமென்பது மீட்சியற்ற மோக்ஷமேயென்பது பல ஆசார்யர்களின் திருவுள்ளம். ஸ்ரீமந்நிகமாந்தமஹாதேசிகன் ஸ்ரீ ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநத்திலே இவ்விஷயமாக அருளிச்செய்துகொண்டு போம்போது ஸ்ரீபாஷ்ய ஸூக்திக்கும் கீதாபாஷ்ய ஸூக்திக்கும் சிறிது முரண்பாடு இருப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி * ஏகக்ரந்த சகலாஸ்வாரஸ்யம் பஹுக்ரந்தஸ்வாரஸ்யாய க்ராஹ்யம் *என்றவொரு வாக்கியத்தினால் கீதாபாஷ்ய ஸூக்திக்கு அஸ்வாரஸ்யம் திருவுள்ளம்பற்றும்படியாயிற்று. ஸ்ரீபாஷ்ய ஸூக்திகளையும் கீதாபாஷ்ய ஸூக்திகளையும் ஒன்றோடொன்று வாசியற ஸமரஸமாக நிர்வஹிப்பது அஸாத்யமாகையாலே இரண்டத்தொன்றுக்கு அஸ்வாரஸ்யம் அவச்யம் கல்பிக்கவேண்டிற்றாயிற்றென்பர்.

எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாஷ்ய கீதாபாஷ்யங்களில் அருளிச்செய்திருப்பவை அஸ்வாரஸ்ய லவலேசமின்றிக்கே நன்கு பொருந்தத் தடையில்லையென்று கற்றுணர்ந்த பெரியோர் பலர் நிரூபித்தருளுகிறார்கள். எங்ஙனேயென்னில் : -

கீதாபாஷ்யத்தில் பஞ்சாக்நி வித்யாநிஷ்டனான கேவலனுக்கு ப்ரஹ்மாத்மக ப்ரக்ருதி வியுக்தாத்ம ஸ்வரூபோபாஸநத்தையும் ப்ரக்ருதிவியுக்த்தாத்ம ஸ்வரூபாவாப்தி ரூபபலத்தையும் அர்சிராதிகத்யா பரமபதப்ராப்தியையும் அருளிச்செய்துளர். ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் "அப்ரதீகாலம்பநாந்நயதீதி பாதராயண:" என்ற ஸூத்ரத்தின் விவரணத்தில் "பஞ்சாக்நி விதோபி அர்சிராதிநாகதஸ்ய ப்ரஹ்மப்ராப்த்யபுநராவ்ருத்திம்ரவணாச்ச । அதஏவ தத்க்ரதுந்யாயாது ப்ரக்ருதிவிநிர்முக்த ப்ரஹ்மாத்மக ஸ்வாத்மாநுஸந்தாநம் ஸித்தம்." என்றருளிச் செய்திருக்கையாலே கேவலனுக்கு ப்ரஹ்ம ப்ராப்தியாகிற பலன் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் அருளிச்செய்யப்பட்டதாகத் தேறுகின்றது. ஆகவே, கீதாபாஷ்ய ஸூக்தியும் ஸ்ரீபாஷ்ய

ஸூக்தியும் பரஸ்பர விருத்தம்போல் தோன்றும். இந்த விரோதத்தை விலக்கமுயன்ற தேசிகன் மதுவித்யா ந்யாயத்தைத் திருவுள்ளத்திலேகொண்டு ப்ரக்ருதிவியுக்தாதாநுபவத்தை அவாந்தர பலனாகவும் ப்ரஹ்மாநுபவத்தைப் பிரதான பலனாகவும் கல்பித்து நிர்வஹித்தருளினார். இப்படி நிர்வஹிக்குமளவில் கீதாபாஷ்ய ஸ்ரீஸூக்தியில் அஸ்வாரஸ்யம் ஏறுகின்றது. அவ்வளவேயன்று. அவாந்தரபலனைக் கல்பிக்கவல்ல ப்ரமாணமும் துர்லபம். மதுவித்யா ந்யாயம் இங்கே அப்ரஸக்தமாகவுமுள்ளது. ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தில் "முக்தாநாம் பரமாகதி:" என்றவிடத்தில் "பரமேதி விசேஷணேந முக்தாநாமேவ கேஷாஞ்சிது அர்வா சீநாகதிர்கம்யதே" என்று பட்டர் அருளிச் செய்ததும், ஸ்ரீவேதார்த்த ஸங்க்ரஹ தாத்பர்யதீபிகையில் -- "பரம: ஸ்வராத்திதி முக்தாத்மோச்யதே. அத்ர பரம ஶப்தேந கைவல்யமோக்ஷவ்யாவ்ருத்தி:" (பக்கம் - 256) என்று ச்ருதப்ரகாசிகாபட்டர் அருளிச்செய்ததும் பழுதாம். ஒரு விரோதமும் வராதபடி நிர்வகிக்கும்வழி ஏதென்னில்; கேண்மின்.

ப்ரக்ருதிவியுக்தாத்மாநுபவமே கேவலனுக்கு ப்ரதான பலன். இங்ஙனாகில் ப்ரஹ்மப்ராப்தியை ப்ரதிபாதியாநின்ற ஸ்ரீபாஷ்ய ஸூக்தி எங்ஙனே சேரும்? "ப்ரஹ்மப்ராப்த்ய புநராவ்ருத்தி ச்ரவணாம்ச" என்று ஸ்ரீபாஷ்ய பங்க்தியன்றோ? என்னில்; ஆம் அங்கு அடுத்தபடியாகவே "அதஏவ தத்க்ரதுந்யாது ப்ரக்ருதிவிநிர்முக்த ப்ரஹ்மாத்மக ஸ்வாத்மாநுஸந்தாநம் ஸித்தம்" என்கையாலே, தத்க்ரது ந்யாயப்படியே ப்ரஹ்மாத்மகஸ்வாத்ம ப்ராப்திதான் ப்ரஹ்மாத்மகஸ்வாத்மோ பாஸநாநுரூப பலமாகத் தகும். ஆகவே விசேஷணதயா ப்ரஹ்மண: ப்ராப்யத்வம் தேறுகையாலே ப்ரஹ்ம ப்ராப்தி சொன்னது பொருந்தும்.

இப்படி ப்ரஹ்மப்ராப்தியு முண்டாகில் 1."இறுகலிறப்பென்னும் ஞானிக்கு மப்பயனில்லையேல்" என்றும், 2."ஆத்மாநுபூதிரிதி யாகில முக்திருக்தா| ஸர்வம் ததூஷஜலஜோஷமஹம் ஜுஷேய." என்றும் இத்யாதி ப்ரமாணங்களாலும் ப்ரக்ருதமான பாசுரத்தினாலும் கைவல்ய மோக்ஷத்திற்கு ஹேயத்வம் விளங்குகிறது எங்ஙனே சேருமென்னில்; ப்ரஹ்மாநுபவம் அப்ரதாநமாகவும் ஆத்மாநுபவம் ப்ரதாநமாகவு முள்ளமையாலே ஹேயமென்கிறதத்தனை.

இனித்தான் ஸர்வகர்ம விநிர்மோக முண்டான பின்பு பரமாத்மாநுபவம் ப்ரதாநமாக ப்ராப்தமாயிருக்க இங்ஙனே சொல்லுகைக்கு நியாமகமேதென்னில்; தத்க்ரது ந்யாயமேயாய்த்து இதற்கு நியாமகம். ஸர்வ கர்ம விநிர்மோக முண்டானாலும் தத்க்ரது ந்யாயத்தாலே ப்ரஹ்மாத்மக ஸ்வாத்மோபாஸநத்துக்குப் பலனாக ப்ரஹ்மாத்மகஸ்வாத்மாநுபவத்தைத் தந்தருள்வதாக பகவத் ஸங்கல்பமாகையாலே, அந்த ஸங்கல்பமானது ப்ராதாந்யேந நேரும் ப்ரஹ்மாநுபவத்தைக் குலைக்கும். பகவதநுபவப்ராதாந்யத்துக்குப் பிரதிபந்தகமான அந்த பகவத் ஸங்கல்பத்துக்கும் ஸர்வகர்ம விநிர்மோகத்தோடு கூடவே விநிர்மோகம் உண்டாகாதோவென்னில்; பர்யங்காரோஹண ஸமயத்தில்தான் தாத்ருஶ ஸங்கல்பம் நசிக்கிறதென்று ஸ்வாமி தாமே அருளிச்செய்து வைத்திருக்கையாலும் விரஜாநதியைக் கடந்தவுடனே கைவல்ய மோக்ஷம் க$_4$டி$_2$க்கையாலும், அப்போது அந்த ஸங்கல்பம் உள்ளமையாலும் அப்ரதாந ப்ரஹ்மாநுபவமும் ப்ரதாந ஆத்மாநுபவமும் கூடாநின்றது.

இப்படி நிர்வஹிக்கில் ஸர்வம் ஸமஞ்ஜஸமாகிறது. இங்ஙனன்றிக்கே ப்ரக்ருதி வியுக்தாத்மாநுபவத்தை அவாந்தர பலனாகவும் ப்ரஹ்மாநுபவத்தை முக்கிய பலனாகவும் கல்பிப்பது நிர்மூல மென்னுமளவேயல்ல; கீதாபாஷ்யனுக்கு மூர்தந்யநாட்யாநிஷ்க்ரமணமும் அவ்யவதாநேந பலபாக்த்வமும் ச்ருதப்ரகாசிகோக்தம். ஜாபகோடாக்யாநத்தில் வ்யவதாநேந பலப்ராப்தியானதை இங்கு நிதர்சிக்கவொண்ணாது. ஜாகனுக்கு நேர்ந்த ப்ரஹ்மகாய நிஷேவண ரூபமான வ்யவதாநம் ஜிஹ்வாதோநிஷ்க்ரமண ப்ரயுக்த மென்று உணரக்கடவது.

இவ்விஷயத்தில் இவ்வள வெழுதுவதே ஸாரம். ஸாரக்ராஹிகளாயிருப்பார்

இவ்வளவில்தானே தெளியக்கடவர்கள். ஆகவே பூர்வாசார்ய வியாக்கியாந விருத்தமாகப் பரகாலஸ்வாமி பணித்தது அநாதரணீயமென்று உபேக்ஷிப்பது.

பற்றிலனீசனும் * முற்றவும் நின்றனன் *
பற்றிலையாய் * அவன் முற்றிலடங்கே.

ஈசனும்	- எம்பெருமானும்
பற்றிலன்	- ஆச்ரிதர்களோடு பொருந்தியிருப்பதையே இயல்பாகவுடையனாய்
முற்றவும்	- தாரகம் போஷகம் போக்யம் என்னும்படியான ஸகல வஸ்துவாகவும்
நின்றனன்	- இரா நின்றான்; (ஓலோகமே!)
பற்றிலையாய்	- எம்பெருமானோடு பொருந்தியிருப்பதையே இயல்வாகவுடைத்தாய்
அவன்	- அப்பெருமானுடைய
முற்றில்	- ஸகல கைங்கர்யங்களிலும்
அடங்கு	- அந்வயிப்பது.

(**பற்றிலனீசனும்**) 'ஆழ்வீர்! புறம்புள்ளவற்றைவிட்டுப் பரமபுருஷனைப் பற்றும்படி உபதேசிக்கிறீர்; அவன்தான் ஸர்வேச்வரனன்றோ? நமக்கு அவன் முகந்தருவானோ' என்று ஸம்ஸாரிகள் சங்கிப்பதாகக்கொண்டு, எம்பெருமானை அப்படி நினைக்கலாமோ? ஈச்வரத்வம் வந்தேறியென்னும்படி ஸௌசீல்யமே வடிவாயிருப்பவனன்றோ அவன் என்று ஸமாதானம் பண்ணுகிறாரிதில்.

ஈசனும் பற்றிலன் = 'எம்பெருமான் பற்றில்லாதவன்' என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்படியிருக்கும். ஆனால் பூருவாச்சாரியர்கள் அப்பொருளைக் கொண்டிலர். "ஸர்வேச்வரனேயாகிலும் ஆச்ரிதரெல்லார் பக்கலிலும் ஒக்க **ஸ்நேக ஸ்வபாவனாயிருக்கும்**" என்று ஆறாயிரப்படியிலே திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளானருளிச்செய்தது நோக்கத்தக்கது. பற்றிலானென்பது பற்றிலனென்று குறுகிக்கிடக்கிறதென்பர். பற்றோடுகூடி யுள்ளவனென்றபடி. ஆச்ரிதர்களுடன் புரையறக் கலந்து பழகுவதையே இயல்வாகவுடையவனென்கை.

ஈசனும் = ஈச்வரனாயிருக்குந் தன்மையாகிற மேன்மையும் கூட இல்லாவிடில் அந்தச் சீல குணம் நிறம்பெறமாட்டாதன்றோ. பரத்துவமுள்ளவிடத்தே காணப்படும் ஸௌலப்யமன்றோ போற்றத் தக்கதாகும். காஷ்ட லோஷ்டங்கள் மிகவும் எளியனவாயிருக்கின்றன வென்றால் யாது பயன்? ஒன்றுமில்லை. ஆகவே மேன்மைகிடக்குமிடத்தே உள்ள நீர்மையே பாராட்டுதற்குரியது. இதற்காகவே எம்பெருமானிடத்தில் மேன்மை குடிபுகுந்ததேயன்றி, அது கண்டு நாம் அஞ்சுவதற்காகவன்று.

முற்றவும் நின்றனன் = ஸகலவித பந்துவுமாகவும், தாரக போஷக போக்ய வஸ்துக்களெல்லாம், அறிவு ஒழுக்கம் ஜாதி முதலியவற்றால் ஏற்றத் தாழ்வு பெரிதுமுடைய எவ்வகுப்பினர்க்கும் ஒருங்கே ஆச்ரயணீயனாகவும் நின்றான் என்க.

பற்றிலையாய் = 'பற்றிலன்' என்பதன் முன்னிலையிது. அச் சொல்லுக்குக் கொண்ட பொருளே இச்சொல்லுக்குங் கொள்ளத்தக்கது. அவன் உன்னிடத்தில் பற்றுவைத்திருப்பது போலவே நீயும் அவனிடத்துப் பற்றுடையனாய் என்றபடி. **அவன் முற்றில் அடங்கு** = அவனுடையதான எல்லாவற்றிலும் அந்வயிக்கக்கடவை என்றபடி. "பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே - **அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி** ஜாக்ரத: ஸ்வபதச் ச தே" என்று இளையபெருமாள் பாரித்தாற்போலவும், "அசேஷதேசாகிலகாலயோகிநீஷு அஹம் த்வவஸ்தாஸ்வகிலா ஸ்வநந்யதீ: - அசேஷதாஸ்யைகரதிஸ் ததாசரந் கரீச வர்த்தேய ஸதா

த்வதந்திகே." என்று (வரதராஜஸ்தவத்தில்) கூரத்தாழ்வான் பாரித்தாற்போலவும் பாரித்து ஸகலவித கைங்கர்யங்களிலும் ஊன்றியிருக்கக் கடவை என்றதாயிற்று.

இப்பாசுரத்திற்கு பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி யொன்றுண்டு: அதாவது -- **ஈசனும்** - ஷாட்குண்ய பரிபூர்ணனாய் ஸ்ரீவைகுண்ட நிலயனான எம்பெருமானும், **பற்றிலன்** - அங்குள்ள நித்யமுக்தர்களிடத்தும் பற்று இல்லாதவனாய், **முற்றவும் நின்றனன்** - இன்று ஆச்ரயிக்கிற ஸம்ஸாரிகளிடத்திலேயே பரிபூர்ணமான காதல்கொண்டிராநின்றான். **பற்றிலையாய்** - ஹேய விஷயங்களிலே நீ வைத்திருக்கிற பற்றை விட்டவனாகி, **அவன்முற்றிலடங்கு** - அவனையே எல்லாமாகப் பற்றுவாயாக என்று.

இப்பாட்டிலும் அடங்கு என்ற ஏவலொருமை வினை முற்றுக்குச்சேர விளி வருவித்துக்கொள்க. உலகத்தை விளித்துச் சொல்லுகிறபடி.

அடங்கெழில்சம்பத்து * அடங்கக்கண்டு *ஈசன்
அடங்கெழிலஃதென்று * அடங்குக வுள்ளே.

அடங்க எழில்	- முற்றிலும் அழகியதான
சம்பத்து அடங்க	- (எம்பெருமானுடைய) விபூதியை எல்லாம்
கண்டு	- பார்த்து
அடங்க	- அதெல்லாம்
ஈசனஃது	- எம்பெருமானுடையதான
எழில் என்று	- ஸம்பத்து என்று துணிந்து
உள்ளே	- அந்த பகவத் விபூதிக்குள்ளேயே
அடங்குக	- சொருகிப்போவது.

(**அடங்கெழில்**) கீழ்ப்பாட்டில், எம்பெருமான் அடியார்களோடு புரையறக் கலந்து பழகுவதையே இயல்வாகவுடையவனென்றார். அவன் அப்படியிருந்தாலும், உண்மையில் அளவிடமுடியாத உபயவிபூதிச் செல்வத்தையுடையனாயிருக்கையாலும் நாம் மிகப் புல்லியராயிருக்கையாலும் அவனோடு நமக்குச் சேர்த்தி எளிதாயிராதே. கடலிலே புகுந்த ஒரு துரும்பானது அலைமேல் அலையாகத் தள்ளுண்டுவந்து கரையிலே சேருகிறாப்போலே அப்பெருமானது ஐச்வரிய அலைகள் நம்மைத் தள்ளிவிடமாட்டாவோ? "அம்மானாழிப்பிரா னவனெவ்விடத்தான் யானார்?" என்று பின்வாங்கப் பண்ணுமே! என்று ஒரு சங்கை யுண்டாக, அதற்குப் பரிஹார மருளுகிறார்போலும் இப் பாசுரத்தினால் எம்பெருமானது ஐச்வர்யம் அளவற்றதென்பது உண்மையே. அப்படிப்பட்ட ஐச்வரியமெல்லாம் நமது நாதனுடைய ஐச்வரியமன்றோ என்று அனுஸந்தித்து நாமும் அந்த ஐச்வரியத்தினுள் அந்தர்ப்பவிக்கவும் பெற்றால் பின்வாங்க ப்ரஸக்தியிராதென்கிறார். எம்பெருமானுக்கும் நமக்குமுள்ள உறவை உணரவே கூச்சம் குலையும் என்பது இப்பாட்டுக்குத் தோந்த கருத்தாம்.

ஸம்பந்தவுணர்ச்சி உண்டாகு மத்தனையே போதுமென்பதற்கு ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படியில் ஒரு கதை அருளிச்செய்யப் பட்டுள்ளது. அதனை விவரித்துரைப்போமிங்கு:-

ஒரு நகரத்தில் ஒரு வணிகர்தலைவன் இருந்தான். அவன் வெளி நாடுகளில் நீண்ட காலம் வஸித்து வர்த்தகஞ்செய்து விசேஷமாகப் பொருள் படைக்க விரும்பி த்வீபாந்தர யாத்திரைசெய்ய முயன்றான். அத்தருணம் அவனது மனைவி கர்ப்பிணியா யிருந்தாள்.

அப்போதே அவன் புறப்பட்டு த்வீபாந்தரம் போய்ச் சேர்ந்தான். பிறகு இரண்டொரு மாதங் கடந்தபின் அவனது மனைவி ஊரில் பிள்ளை பெற்றாள். அம்மகன் நாளொருமேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமகாச் சுக்கிலபக்ஷத்துச் சந்திரன் போன்று வளர்ந்து வருகின்றான். த்வீபாந்தரத்தில் வர்த்தகஞ்செய்து வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் அவ்வணிகனின் பிள்ளை பிறந்த செய்தியையறிந்து பேரானந்தமடைந்து விரைவிலேயே ஊர்வந்து சேர்வதற்குப் பெருமுயற்சி செய்தும் மேன்மேலும் வர்த்தகத்தில் மீதூர்ந்து சென்ற மிலைப்பினால் கடுக மீண்டு வரமுடியாமல் நெடுங்காலம் அங்கேயே தங்கிவிட்டான். மகனுக்கு உரிய வயது வாய்த்தவளவில் தானும் தனது குலத்தொழிலாகிய வர்த்தகத்தையே கைப்பற்றிவந்தான். இவனுக்குப் பலவயது சென்றவளவிலும் இவனது தகப்பன் த்வீபாந்தரத்திலேயே வாழ்கிறான், பின்பொருநாள் அவ்வணிகன்மகன் தொழில்முறையில் வெளிநாட்டுக்குச் சென்றிருந்து பலசரக்குகளுடன் கடல் வழியாய் ஊர்த்துறைமுகம் வந்துசேர்ந்தான். அவன் வந்த கப்பலிலேயே அவனது தந்தையும் த்வீபாந்தரத்திலிருந்து பல மூட்டைகளுடன் ஊர் வந்தனன். அந்தக் கப்பல் துறைமுகஞ் சேர்ந்தவுடனே குமாரன் தனது மூட்டைகளை இறக்குவதற்கு உத்தேசித்த ஓர் இடத்திலேயே தகப்பனும் தான் கொணர்ந்த மூட்டைகளை இறக்க நினைத்தனன். இவ்விருவரும் தங்களுக்குள்ள பித்ரு புத்ரபாவ ஸம்பந்தத்தை அறியாதவர்கள். 'இவன் நம் மகன்' என்று தந்தையறியான். 'இவர் தகப்பனார்' என்று மகனுமறியான். உண்மையில் இவர்கட்கு இவ்வுறவுமுறை தெரிவதற்கு ப்ரஸக்தியில்லையே. இக்குமாரன் பிறப்பதற்கு முன்னமேயன்றோ அவ்வணிகன் வெளிநாடு சென்றிட்டான். ஆகவே 'இவன் யாரோ ஒரு வெளிநாட்டு வர்த்தகன்' என்று பாவிக்கலானான், தந்தையும் மகனை அங்ஙனமே பாவித்தான். இறக்குமதியிடத்தைப் பற்றிய விவாதம் இவர்களுக்கு முற்றிவிட்டது. 'இவ்விடத்தை நானே முதலில் உத்தேசித்தேன்' என்று இருவரும் நெடும்போதாக வாதாடுகின்றனர். அப்போது, இவ்விருவருடையவும் உறவுமுறையை உணர்ந்திருப்பானொரு கிழவன் கண்டு 'அந்தோ! உறவறியாமல் இது என்ன விவாதம்!' என வருந்தி, 'இவன் உன் பிதா, நீ அவன் மகன்; இவன் உன்மகன், நீ இவனுடைய பிதா; ஆயிருக்க ஏதுக்கு இங்ஙனே வீண் விவாதம்?' என்று அறிவித்தனன். அதன் பிறகு அங்கு என்ன நடந்திருக்கவேணும். ஸம்பந்தவுணர்ச்சி யுண்டானவுடனே கீழிழந்த நாளைக்குச் சோகித்து இருவர் சரக்கும் ஒரு சரக்காய், தந்தை ரக்ஷகனாய் மகன் ரக்ஷ்யனாய் விவாதம் நீங்கிப் பரமரஸம் தலைப்பற்றி வாய்க்கொண்டவாறு பேச்சுக்கு நிலமாமோ?

அதுபோலவே நாமும் நிருபாதிக பிதாவாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய "உன்றன்னோடுறவேல் நமக்கு இங்கொழிக்க வொழியாது" என்னும்படியான உறவின் உறுதியை உற்றுநோக்கி, ஈச்வரன் "**த்வம்மே**" (நீ எனக்கு அடியன்) எனில், "அஹம்மே" (நான் எனக்கே உரியன்) என்னும் விவாதத்தை விட்டொழித்தால் அப்பெருமானது செல்வமிகுதியைக் கண்டு சிறிதும்கூச நேரிடாதென்க.

ராஜகுமாரன் ஒரு அழகிய தோட்டத்தைக் கண்டு உள்ளே புகநினைத்தும் கட்டுங்காவலுமாயிருந்தது கண்டு அஞ்சி நிற்குமளவில் 'இஃது உன் தகப்பனது தோட்டங்காண்' என்னவே நினைத்தபடி புகுந்து திளைத்துப் பரிமாறலாமன்றோ. அதுபோலவுங் கொள்க.

அடங்கெழில் சம்பத்து அடங்கக் கண்டு = முழுதும் நன்றான் செல்வத்தை யெல்லாங் கண்டு. அதாவது -- முற்றுமழகிய உபயவிபூதியையும் பார்த்து என்றபடி. நித்யவிபூதி யென்கிற திருநாடுதான் முற்றுமழகாயிருக்கும். *பொய்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்புமிந்நின்ற நீர்மையர் நிரம்பிய மாயவன் சேற்றள்ளல் பொய்நிலமாகிய இவ்விருள்தருமாஞாலம் முற்றவுமழகாயிராதே. அப்படியிருக்க அடங்கெழில் என்று

பொதுவிலே சொல்லலாமோ? என்னின்; இந்நிலத்தில் வெறுக்கத்தக்க விஷயங்கள் பலபல கிடந்தாலும் 'எம்பெருமானுடைய விபூதி இது' என்று அவனுடைய ஸம்பந்தத்தையிட்டு நோக்குமளவில் ஞானிகளுக்கு ஒருவகையான உவப்பு உண்டாகுமாதலால் அதுபற்றிச் சொல்லிற்றென்க. அடங்க + எழில்; தொகுத்தல் விகாரம், **சம்பத்து** - ஸம்பத் என்ற வடசொல் விகாரம்.

ஈசனடங்கெழிலஃதென்று -- 'அஃதடங்க ஈசனெழிலென்று' என அந்வயித்துக்கொள்ள வேணும். அஃதெல்லாம் நமது ஸ்வாமியானவனுடைய ஸம்பத்து என்று அநுஸந்தித்து என்றபடி.

உள்ளே அடங்குக = எம்பெருமானது விபூதியினுள்ளே தானு மொருவனாக அடங்கப் பார்க்கவேணும். அதற்கு வெளிப்பட்டால் விநாசமே பலிக்கும். அதனுட்பட்டுவிட்டால் கூசவேண்டிய அவசியமேயில்லை யென்க. இங்கே ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்திகள் காண்மின் :- "ஸ்வஸ்வாமி பாவ ஸம்பந்த ஜ்ஞாநமடியாகத் தானும் அவன் விபூதியிலே ஒருவனாய் அந்வயிக்கலாமிறே. ஸமுத்ரம் அபரிச்சிந்நமானாலும் அதினுள்ளில் ஸத்வங்களுக்கு வேண்டினபடி புகலாமிறே. அது போலே, ஸம்பந்த ஜ்ஞாநமடியாகக் கிட்டலாம். ஸம்பந்த ஜ்ஞாநமில்லாத த்ருணத்தையிறே கடல் கரையிலே யேறத்தள்ளுவது. ஸம்பந்த ஜ்ஞாநம் பிறப்பிக்கையிறே 'க$_4$ட$_2$கக்ருத்யம்'."

உள்ளமுரைசெயல் * உள்ளவிம்மூன்றையும் *
உள்ளிக்கெடுத்து * இறைவுள்ளிலொடுங்கே.

உள்ளம் - நெஞ்சு என்றும்
உரை - வாக்கு என்றும்
செயல் - உடல் என்றும்
உள்ள - ஏற்கனவே யுள்ள
இம் மூன்றையும் - இந்த மூன்று உறுப்புக்களையும்
உள்ளி - ஆராய்ந்து பார்த்து
கெடுத்து - அவற்றிற்குள்ள விஷயாந்தரப் பற்றைத் தவிர்த்து
இறை உள்ளில் - எம்பெருமான் பக்கலிலே
ஒடுங்கு - அந்வயிப்பது.

(உள்ளமுரைசெயல்) என்ன உபகரணங்களைக் கொண்டு எம்பெருமானுக்கு அடிமை செய்வது என்ன, புதிதாக ஸம்பாதிக்க வேண்டாமல் ஏற்கனவே அமைந்திருந்துள்ள, மனமொழி மெய்கள் மூன்றையும் 'இவை எம்பெருமானுக்கு அடிமை செய்வதற்கு உறுப்பாகவே கண்டவை' என்று அநுஸந்தித்து, புறம்புண்டான விஷயங்களில் நின்றும் மீட்டு எம்பெருமான் பக்கலிலே ஊன்றவைப்பததென்கிறாரிப்பாட்டில்.

*யத்தி மநஸாத்யாயதி தத்வாசா வததி தத்கர்மணா கரோதி * என்று வேதம் சொல்லிற்று. நெஞ்சு நினைப்பதை வாய் சொல்லுகிறது, வாய் சொன்னதை உடல் செய்கிறது என்பது மேற்குறித்த வேத வாக்கியத்தின் பொருள். எதையேனும் நினைப்பதற்கென்றே ஏற்பட்டிருக்கிற நெஞ்சை விஷயாந்தர சிந்தனையில் நின்றும் மீட்டு உள்ளே யடக்கினவாறே எம்பெருமானைச் சிந்திப்பதற்கு உறுப்பாகும். அந்தச் சிந்தனை முற்றி வெளியேவழிந்து "பொங்கேழ் புகழ்கள்வாயவாய்" என்கிறபடியே சொற்களாய்ப் புறப்படுகைக்கு உடலாகும் வாக்கு. வாக்கினால் துதிக்கத் துதிக்கத் தலைவணங்கித் திருவடிகளிலே விழுந்து ஸகல

கைங்கர்யங்களும் பண்ணுகைக்கு உடலாகும் உடம்பு. இவ்வுறுப்புக்களை இன்றாகப் புதிதாய்த் தேடவேண்டாதே முதலிலேயே எம்பெருமான் இவற்றை உண்டாக்கி வைத்தனனாதலால் "உள்ளவிம் மூன்றையும்" என்றார். இங்கு "நா வாயிலுண்டே நமோ நாரணாவென்று, ஓவாதுரைக்குமுரையுண்டே, மூவாத மாக்கதிக்கட்செல்லும் வகையுண்டே, என்னொருவர் தீக்கதிக்கட்செல்லுந்திறம்." என்ற பொய்கையார் பாசுரத்தையும், "தாமுளரே தம்முள்ள முள்ளுளதே, தாமரையின் பூவுளதே ஏத்தும் பொழுதுண்டே, வாமன் திருமருவு சென்னியரே செவ்வே, அருநரகஞ் சேர்வதரிது" என்ற பூதத்தார் பாசுரத்தையும் சேர்த்துக்கொள்வது.

இம்மூன்றையும் உள்ளி = மனமொழி மெய்கள் மூன்றையும் ஆராய்ந்து பார்க்வேணுமென்கிறார். அதாவது -- 'இவை எதற்காகப் படைக்கப்பட்டவை? இவை இப்போது என்ன உபயோகத்திலிருக்கின்றன?' என்று ஆராய்ந்து பார்க்கவேணுமென்கை. அங்ஙனம் ஆராய்ந்து பார்த்தவளவில் 'பகவத் விஷயத்தில் ஈடுபடுவதற்காகக் கண்டவிவை ஸ்வரூபத்திற்குத் தகாத விஷயங்களிலே பரந்து சென்று கிடக்கின்றன' என்பது அறியப்படும். உடனே (கெடுத்து) கெடுப்பதாவது அந்த ஸ்வபாவத்தை மாற்றுவது. விஷயாந்தரங்களில் நின்றும் மீட்பதாம். அப்படி மீட்டு, இறையுள்ளிலொடுங்கே = பாழிலும் மேட்டிலும் பாய்கிற நீரைப் பள்ளத்திலும் பயிரிலும் பாய்ச்சுவாரைப் போலே ப்ராப்த விஷயத்திலே யாக்கப்பார்ப்பது.

ஒடுங்கு என்பதைத் தன்வினையாகவும், பிறவினையில் வந்த தன்வினையாகவுங் கொள்வர். நீங்கள் ஒடுங்கவேணுமென்றும், உங்கள் உறுப்புக்களை ஒடுங்கச் செய்யவேணுமென்றும் முறையே பொருள்காண்க. ஒடுங்குதல் -- அந்வயித்தல்.

ஒடுங்க வவன் கண் * ஒடுங்கலுமெல்லாம் *
விடும் பின்னுமாக்கை * விடும்பொழுதெண்ணே.

அவன் கண்	- அந்த எம்பெருமான் பக்கலிலே
ஒடுங்க	- அந்வயிக்கவே
எல்லாம் ஒடுங்கலும்	- (ஆத்மாவை) ஒடுங்கப்பண்ணுவதான அவித்யை முதலனவையெல்லாம்.
விடும்	- விட்டு நீங்கும்;
பின்னும்	- அதற்குப் பிறகு
ஆக்கை விடும்பொழுது	- சரீரம் தொலையும் நாளை
எண்	- எதிர்பார்த்திருப்பது.

(**ஒடுங்கவவன்கண்**) எம்பெருமானோடு நமக்குள்ள உறவின் உணர்ச்சி யுண்டாகவே கூசாமல் அணுகலாமென்றார் ஏழாம் பாட்டில். அவன் தன் விஷயத்தில் உபயோகப்படுத்துவதற்காகவே தந்தருளின உறுப்புக்களை அவன் விஷயத்திலேயே உபயோகப் படுத்து மத்தனையே வேண்டுவது என்றார். எட்டாம் பாட்டில். இவற்றைக் கேட்ட உலகர்கள் 'ஆழ்வீர்! நாங்கள் ஸ்வாதந்திரியம் பாராட்டி அதனால் பகவத் விஷயத்தில் ஊற்றமற்றிருக்கின்றோ மல்லோம். எம்பெருமானுடைய போக்யதையை அறியாமலிருக்கிறோ மல்லோம். அப்ராப்தங்களான விஷயாந்தரங்களை விட்டு ப்ராப்தனான அவனையே பஜிக்கவேணுமென்னும் விருப்பம் மிகவுடையோமாயினும் பஜிக்கவொட்டாத விரோதிகள் கனக்க உண்டாயிருப்பதனாலன்றோ நாங்கள் பஜியாமலிருக்கிறோம்' என்ன; நீங்கள் அவனைக் கிட்டவே அந்த விரோதிகளெல்லாம் உடனே விட்டு நீங்குமென்கிறாரிப்பாட்டில்.

அவன்கண் ஒடுங்க = "நானே ஈச்வரன்" என்று இறுமாந்திருக்கும் இருப்புத் தவிர்ந்து எம்பெருமானுடைய ஆட்சியை இசைந்து அவனது அபிமானத்தினுள்ளே அடங்குங்கோள்

என்றபடி. அப்படி ஒடுங்கினால், எல்லாம் ஒடுங்கலும் விடும் = ஆத்மாவுக்கு ஸங்கோசத்தை விளைப்பவையான அவித்யா கர்மவாஸநா ருசிகள் யாவும் வாஸநையோடே விட்டுக்கழியும். நல்லதைச் செய்யவே தீயவை தன்னடையே விட்டுப்போமென்பது சொல்லவேணுமோ? இவ்வாழ்வார் தாம் பெரிய திருவந்தாதியில் "வானோ மறிகடலோ மாருதமோ தீயகமோ, காவோ வொருங்கிற்றுக் கண்டிலாமல் -- ஆனீன்ற கன்றுயரத் தாமெறிந்து காயுதிர்த்தார் தாள் பணிந்தோம், வன்துயரையாவாமருங்கு." என்று ஸ்வாநுபவஸித்த விஷயத்தை அருளிச்செய்தவராதலால் இங்ஙனே பிறர்க்கும் உபதேசிப்பது உசிதம். ஆத்மாவுக்கு ஒடுக்கத்தைப் பண்ணுமைவயான அவிஞ்சை முதலானவை ஒடுங்கல் என்ற சொல்லாற் குறிக்கப்பட்டன. வந்தேறியாய் ஒடுங்கிக்கிடப்பவை என்ற காரணத்தினால் அவை ஒடுங்கல் எனப்பட்டன என்றும் கூறுவர்.

அவித்யை முதலானவை கழிந்து போய்விட்டால் பின்பு இந்நிலத்திலே செய்யவேண்டிய காரியம் ஏதென்ன, பின்னும் ஆக்கை விடும்பொழுது எண் என்கிறார். முமுக்ஷுப்படியில் "பேறு தப்பாதென்று துணிந்திருக்கையும் பேற்றுக்குத் த்வரிக்கையும்" என்று அருளிச்செய்த கட்டளையிலே 'ப்ராப்யம் கைபுகுந்ததாவது எப்போதோ' என்று அதில் பதற்றங்கொண்டிருக்க வேணுமென்கை. காமிநியானவள் தன்னுடம்பி லழுக்குக் கழற்றிப் போகத்தில் அந்வயிக்கும் ஸமயம் எதிர்பார்த்திருப்பதுபோல, சரீரம் முடியும் நாளை எதிர்பார்த்திருத்தல் வேண்டும். "கொங்கைமேல் குங்குமத்தின் குழம்பழியப் புகுந்து ஒருநாள் தங்குமேல் என்னாடு தங்கும்" என்ற ஆண்டாளைப்போலே பதறி யிருக்க வேண்டுமென்ப.

"ப்ராயோஹ்ய க்ருதக்ருத்யத்வாத் ம்ருத்யோருத்விஜதே ஜந: - க்ருதக்ருத்யா: ப்ரதீக்ஷந்தே ம்ருத்யும் ப்ரியமிவாதிதிம்." என்கிற மஹாபாரத ச்லோகத்தைப் பின்னடிகட்கு ஸம்வாதமாக எடுத்துக்காட்டியருளினர் பூருவாசாரியர்கள். ராஜஸூயத்தில் தருமபுத்திரரை நோக்கிக் கண்ணபிரான் பணித்த ச்லோகம் இது. இதன் அருமையான கருத்து ஆய்ந்துணரத்தக்கது. இதனைச் சிறிது விவரிப்போமிங்கு.

இவ்வுலகில் பலவகையான துக்கங்களுள்ளன. அவற்றுள் மரண துக்கம் எல்லாவற்றிலும் பெரிது. மரணகாலத்தில் சரீரம் அஸ்வாதீனமாய்விடுகிறது. மனம் கலக்கமுறுகின்றது. புத்தி ஸ்வாதீனமற்றுப் போகின்றது. இந்திரியங்கள் நிலைகுலைகின்றன; என்றிவை முதலான காரணங்களினால் மரணத்தைப் பற்றி மஹத்தான துக்கமுண்டாகின்றது. இவ்வுலகத்தோடு அதுவரையிலிருந்த ஸம்பந்தமென்ன, பந்து மித்ர புத்ர களத்ராதிகளோடிருந்த ஸம்பந்தமென்ன, இன்னமும் தன்னுடையனவாகப் பாவித்த வீடு வாசல் முதலிய பல வகைப் பொருள்களோடு வைத்துக்கொண்டிருந்த ஸம்பந்தமென்ன ஆகிய இவற்றையெல்லாம் விடநேருகின்றது, தாம் செய்யவேண்டுமென்று நினைத்துக் கொண்டிருந்த பலவகைக் காரியங்கள் குறைபட்டு நிற்கின்றன. --இத்யாதி காரணங்களாலும் மரணமென்றால் யாருக்கும் ருசிப்பதில்லை. ஆகையால் மரணமென்றால் மனிதர் பெரும்பாலும் துக்கமடைவது இயல்பு.

பரலோக முண்டென்றும் பாப புண்யங்கட்குப் பலன் கிடைத்தே தீருமென்றும் ஸ்வர்க்க நரகங்கள் புண்ய பாப பலன்களாம் என்றும் நம்பிக்கையுள்ளவர்களுக்கு ஜீவித்திருந்த காலத்தில் தாம் செய்த பலவகைப் பாவங்களை நினைத்து அவற்றின் பலன்களை அநுபவிக்க நேரிடுமே என்கிற அச்சத்தினால் மிக்க துக்கம் உண்டாகக்கூடியது. ஜீவித்திருந்த காலத்திலோ வென்னில்; சிலர் உலக வியாபாரங்களில் மண்டிப் பரலோகத்தைப் பற்றி நினைக்க அவகாசமும் பெறாமல் விஷய சுகங்களுக்காகப் பாவஞ் செய்கிறார்கள். சிலர் பரலோகத்தையும் பாப புண்ணங்களையும் ஈச்வரனையும் இல்லை செய்து சரீர ஸுகத்திற்காக வேண்டிற்றெல்லாஞ் செய்யலாமென்று நினைத்துப் பாவஞ்செய்கிறார்கள். சிலர், தாம்

நீண்டகாலம் ஜீவித்திருக்கப்போவதாகவும், கடைசி காலத்தில் பரலோகத்திற்கு வேண்டியதைச் செய்துகொள்ளப் பார்க்கலாமென்றும் நினைத்து உள்ளவரையில் ஸம்ஸாரிக ஸுகத்திற்காகப் பாவச்செயலில் இழிந்து பிறகு மீளமுடியாமல் நிற்கின்றனர். மிருத்யுவோ நமது எண்ணங்களையும் காரியங்களையும் ஸமய ஸந்தர்பங்களையும் நோக்காமல் சடக்கென வந்துவிடுகின்றது. ஆகையால் பெரும்பாலும் எல்லோருமே மிருத்யுவுக்கு அஞ்சி வருந்துகின்றனர். ஆனால், உண்மையான பக்தர்களும் உலகத்தின் போக்கை நன்றாய்க் கண்டறிந்தவர்களும் எப்போதும் பகவத் பாகவதர்களைச் சிந்தை செய்துகொண்டு ஆத்மாந்தத்தில் ஆழ்நது கிடப்பவர்களும் மரணத்தைப் பற்றிச் சிறிதும் வருந்தமாட்டார்கள். மரணத்தை அவர்கள் ஓர் உத்ஸவமாகநினைத்துப் பெருமகிழ்ச்சியே கொள்வார்கள்.

ஸ்வதேசத்தையும் மாதாபிதாக்களையும் மற்றுமுள்ள உறவினரையும் விட்டுப் பரதேசம்போய் பொருளீட்டும் ஒரு சிறுவன் தன் முயற்சி கைகூடி மிக்க பொருள் திரட்டிக்கொண்டு தன்வீடு திரும்பும்போது சிறிதும் வருந்துவதில்லையன்றோ?. பந்துக்களையும் ஸ்வதேசத்தையும் விட்டு நீண்டகாலம் பரதேசத்தில் வஸித்த அச்சிறுவன் தன்னில்லம் திரும்பி ஸ்நேஹமயியான மாதாவையும் பந்துபாந்தவர்களையும் எப்பொழுது பார்க்கப்போகிறோமென்று ஆவலோடு காத்திருந்தவன் அச்சமயம் நெருங்கும்போது மஹத்தான ஸந்தோஷத்தையே அடைகிறான். ஸாத்யமானவளவும் விரைவில் தன்னில்லம் போய்ச்சேர நினைக்கிறான். மாதாபிதாக்களைக் கிட்டி அவர்களது அன்புக்கு நாம் எப்பொழுது இலக்காகப் போகிறோமென்று குதூகலிக்கிறான். ஏனென்றால், அவன் பரதேசத்தில் நீண்டகாலமிருந்தாலும் தன்முயற்சியில் ஸித்திபெற்று நிரம்பிய பொருளைத் திரட்டியிருப்பதால் ஒருவகையான ஆத்ம ஸந்தோஷத்தை அடைந்திருக்கிறான். இவ்விதமாகத்தான் திரும்பும்போது தகப்பனார் தன்னை மிகவும் பாராட்டப்போகிறாரென்கிற நம்பிக்கை அவனது மனத்தை உத்ஸாஹப்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றது. தன்முயற்சியில் ஸித்தியடைந்த புதல்வன், தன் தந்தையிடம் திரும்பிப்போகும்போது அடைகின்ற ஆனந்தம் விலக்ஷணமாயிருக்கும். அதுபோல் உண்மையாகத் தன் நிலைமையறிந்த பக்தனானவன் இவ்வுலகத்தில் தன் கடமைகளை ஒழுங்குபடச்செய்து எம்பெருமானது நியமனத்தால் ப்ராப்தபோகம் முடிந்து பிதாவான அவ்வீச்வரனது ஸந்நிதானத்திற்குப் போகுங்காலம் கிட்டும்போது (அதாவது) இவ்வுலகத்தின் துக்கமயமான நிலைமையிலிருந்து முடிவாக விடுபடும்போது மஹத்தான ஆனந்தத்தை அடைகின்றான். அவ்வானந்தத்தை எதனோடும் ஒப்பிடமுடியாது. ஆனதுபற்றியே ஆக்கைவிடும்பொழுதெண்ணே என்கிறார்.

எம்பார் ஒருருவிலே ஆக்கைவிடும்பொழுது எண்ணே என்பதற்கு, இனிச் சரீரம்விட்டுத் தொலையும் விஷயத்திலே ஒருகவலையுண்டோ? என்று பணித்தாரம். காரணங்கழிந்தால் காரியமும் தன்னடையே கழியுமென்பவாதலால் சரீரஸ்திதிக்குக் காரணமான அவித்யா கர்மவாஸநா ருசிகள் கழிந்தபோதே காரியமான சரீரமும் கழியக்கூடியதாதலால் அவ்விஷயத்தில் எண்ணே? -- விசாரமென்? என்றவாறு.

இனி, **ஆக்கைவிடும்பொழுதெண்ணே** என்பதற்கு "அந்திமஸ்ம்ருதி உண்டாகவேணும்" என்பதாகச் சிலர் பொருள்கூறுவது அஸம்பிரதாயம். அவசியமில்லாத அந்திமஸ்மிருதியை ஆழ்வார் விதிக்கமாட்டாரென்க.

* தஸ்யதாவதேவ சிரம் யாவந்நவிமோக்ஷ்யே அத ஸம்பத்ஸ்யே * என்கிற உபநிஷத்தின் பொருள் பின்னடிகளில் உறையுமென்றுணர்க.

எண்பெருக்கந்நலத்து * ஒண்பொருளீறில *
வண்புகழ் நாரணன் * திண்கழல் சேரே.

எண் பெருக்கு	- எண்ணிக்கை பெருக்கிக் கொண்டேயிருக்கும் படி அளவிறந்த
அந் நலத்து	- அப்படிப்பட்ட ஞானம் முதலிய குணங்களையுடைய
ஒண் பொருள்	- சிறந்த பொருளாகிய ஜீவாத்ம வர்கத்தையும்
ஈறு இல	- முடிவில்லாத
வண் புகழ்	- திருக்கல்யாண குணங்களையும் உடையனான
நாரணன்	- நாராயணனுடைய
திண் கழல்	- (அடியாரை ஒருநாளும்) கைவிடாத திருவடிகளை
சேர்	- ஆச்ரயிப்பது.

(எண்பெருக்கு) கீழே ஆழ்வார் உபதேசித்தபடிகளை எல்லாங்கேட்ட ஸம்ஸாரிகள் "ஆழ்வீர்! அப்படியே செய்வோம். எம்பெருமானை பஜிப்போம். பஜநத்திற்கு ஆலம்பனமாக ஒரு மந்த்ரம் வேணுமே, அது என்ன மந்த்ரம்?" என்ன, அந்த மந்த்ரம் இன்னதென்று தெரிவித்தருளுகிறார் இப்பாட்டில். நாராயண திருநாமத்தின் பொருளை அனுஸந்தானஞ் செய்துகொண்டே அத்திருநாமத்தை வெளியிட்டருளுகின்றார் காண்மின். மற்றையோர் இந்தத் திருநாமத்தை ஜபம் ஹோமம் முதலியவற்றில் உபயோகப்படுத்திக் காரியங்கொள்வார்கள். நம் ஆசார்யர்களோவென்னில், இதன் அர்த்தத்தை அனுஸந்தானஞ் செய்வதே உற்றது என்றுகொண்டு தாங்களும் அப்படியே அநுஸந்தித்துத் தம்மைக் கிட்டினார்க்கும் அப்படியே உபதேசித்துப் போருவார்கள்.

இப்பாசுரம் திருமந்த்தரார்த்தம் என்னுமிடம் ஆழ்வானுடைய இதிஹாஸத்தினால் விளங்கும். அது வருமாறு :- அழகிய மணவாளனுடைய அநுக்ரஹத்தினால் ஆழ்வானுக்கு இரண்டு திருக்குமாரர்கள் திருவவதரிக்க, ஆழ்வான் அக்குமாரர்கட்கு நாமகரணம் முதலியன செய்வித்ததற்கு உடையவர் கடவரென்று எண்ணித் தாம் ஒன்றுஞ் செய்யாதிருக்க, நம்பெருமாள் திருவருளால் ஆழ்வானுக்கு உபயகுமாரர்கள் உதித்ததாகப் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டிருந்த ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அக்குழந்தைகள் பிறந்த பதினோரா நாளிலே சிஷ்யவர்க்கத்துடன் ஆழ்வான் திருமாளிகைக் கெழுந்தருளித் தமது பிரதான சிஷ்யர்களில் ஒருவரான எம்பாரை நோக்கிக் 'குழந்தைகளை எடுத்துக்கொண்டு வாரும்' என்ன, அவர் அங்ஙனமே பிரபன்ன குலக்கொழுந்தான அக்குழந்தைகளை யெடுத்து வரும்போது த்ருஷ்டிதோஷாதிகள் தாங்காதபடி ரக்ஷையாக த்வயமென்னும் மந்த்ர ரத்னத்தை அநுஸந்தித்து வாழ்த்திக்கொண்டே வந்து குழந்தைகளை எம்பெருமானாருக்குக் காட்டினார். அவர் மிக்க களிப்புடனே ஆனந்தக் கண்ணீர் துளிக்கத் தம் திருக்கண்களாற் குளிரக் கடாக்ஷிக்கும்போது அத் தெய்விக சிசுக்களின் தேஜோவிசேஷத்தைக்க கண்டு வியப்புக்கொண்டு 'எம்பாரே! இக்குழந்தைகளிடம் த்வயம் பரிமளிக்கின்றதே, இங்ஙனம் ஆகுமாறு என் செய்தீர்?' என்று வினாவ, எம்பார் 'குழந்தைகட்குக் காப்பாக த்வயாநுஸந்தாநஞ் செய்துகொண்டு வந்தேன்' என்று சொல்ல, உடையவர் அப்படி எம்பார் காப்பிட்டதற்கு உகந்து அவரைப் பார்த்து 'இக்குழந்தைகள் உய்யும்வகையை நாடிச்செய்தற்கு முற்பட்டீராதலால் இவர்கட்கு நீரே ஆசார்யராகக் கடவீர்' என்று நியமித்துவிட்டார். இக்குமாரரிருவருக்கும் கூரத்தாழ்வான் திருவாய்மொழிப் பொருள் சொல்லிவரும்போது * எண்பெருக்கந்நலத்து இத்யாதியான இந்தப் பாசுரம் வந்தவளவிலே இது திருமந்திரார்த்தத்தை விவரிக்கிறதாதலாலும் மந்த்ரார்த்தம் ஆசார்யரிடத்திலேயே கேட்டறியவேண்டியதாதலாலும் அதனை அவர்கட்குச் சொல்லாது நிறுத்தி 'இதனை உங்கள் ஆசாரியர் பக்கலிலே கேட்டுக் கொள்ளுங்கள்' என்று சொல்ல, அதனை விரைவில் அறிந்துகொள்ள வேணுமென்னும்

அவாவினால் உடனே அவர்கள் எழுந்து தங்கள் ஆச்சார்யரான எம்பார் எழுந்தருளி யிருக்குமிடத்தைக் குறித்துப் போகப் புக்கவளவில், ஆழ்வான் யாக்கை நிலையாமையைத் திருவுள்ளத்திற் கொண்டு அவர்களை யழைத்து 'இன்னபோது இன்னாரிருப்பார் இன்னார் போவாரென்று தெரியாது, ஆதலால் இருந்து கேளுங்கள்' என்று திருமந்திரத்தைச் சொல்லி இப்பாட்டின் பொருளையும் விவரித்து 'இப்பாசுரத்தைத் திருமந்திரத்தின் அர்த்தமாக நினைத்திருங்கள்' என்று பணித்தருளினார் -- என்பதாம்.

எண்பெருக்கந்நலத்தொண்பொருள் = இவ்வளவாலும் ஜீவாத்மாக்களைச் சொன்னபடி. இப்படிப்பட்ட ஜீவாத்மாக்களையுடையவன் என்று நாராயணனுக்கு விசேஷணமாயிருக்கின்றது. எண்ணமுடியாதவர்களாய் ஞானம் ஆனந்தம் என்ற சிறந்த குணங்களை உடையவர்களாய் நித்யமாய் விலக்ஷணமான ஸ்வரூபத்தை உடையவர்களான ஸகல ஆத்மாக்களையும் உடையவன் நாராயணன் என்க. எண்பெருக்கென்றது ஜீவர்கள் அனந்தகோடிக் கணக்காக உள்ளவர்கள் என்றவாறு.

ஈறில என்பது மத்யமதீபந்யாயத்தாலே கீழும் மேலும் அந்வயிக்கக் கடவது. ஈறு இல்லாமையாவது நித்தியமாயிருத்தலாம். கீழோடே அந்வயித்த போது ஜீவாத்மாக்களின் நித்யத்வம் சொல்லப்படும். ஈறிலவான ஆத்மாக்களையும், ஈறிலவான கல்யாண குணங்களையும் உடையனாகையாயிற்று நாராயணனாகையாவது. அப்படிப்பட்ட நாராயணனுடைய, திண்கழல்சேர் = அடியவர்களை ஒருநாளுங் கைவிடமாட்டாத திருவடிகளைச் சேருங்கள் என்றவாறு. இப்பாட்டிலும் விளி வருவித்துக்கொள்வது.

சேர்த்தடத் *தென்குருகூர் சடகோபன் சொல்
சீர்தொடையாயிரத்து *ஓர்த்தவிப்பத்தே.

சேர் தடம்	- செறிந்த தடாகங்களை உடைய
தென் குருகூர்	- திருநகரியில் அவதரித்த
சடகோபன் சொல்	- நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த
சீர் தொடை	- கவியுறுப்புக்களெல்லாம் நன்கு அமையப் பெற்ற
ஆயிரத்து	- ஆயிரத்தினுள்ளே
இப் பத்து	- இப்பத்துப் பாசுரம்
ஓர்த்த	- ஆராய்ந்து சொல்லப்பட்டது.

***(**சேர்த்தடம்**) இத்திருவாய்மொழி வாய்வந்தபடி சொல்லிற்றன்று, சேதநருடைய ஹிதத்துக்கீடாக ஆராய்ந்து சொல்லப்பட்டதென்று நிகமனஞ் செய்கிற பாசுரம் இது.

சேர்த்தடத்தென்குருகூர்ச்சடகோபன்சொல் = இங்கு ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படியில் "சேர்த்தடம் என்கிற வித்தைச் சேர்தடமாக்கி" என்றருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது. இலக்கணப்படிக்குச் சேர்தடமென்று இயல்பாகவே யிருக்கவேண்டுமல்லது சேர்த்தடமென்று தகரவொற்று மிகவேண்டிய அவசியமில்லை. ஆனாலும், மற்ற மூன்றடிகளிலும் இதேஸ்தானத்தில் வல்லொற்றுமிக்கிருப்பதனால் அதற்கிணங்க முதலடியிலும் மிக்கது : சொற்செறிவு அங்ஙனமிருந்தாலும் பொருட்சேர்த்திக்கு ஏற்பத் தகரவொற்று இன்றியே கொள்க என்கிறார் நம்பிள்ளை.

பொய்கைகளோடு பொய்கைகள் சேர்ந்திருக்கும்படியான தென்குருகூர் என்றபடி. இதனால் திருநகரியின் நீர்வளம் சொல்லிற்றாகிறது. வரிசையாகப் பொய்கைகளே எங்கும் நிறைந்திருக்குமென்க. 'தடம் சேர் தென்குருகூர்' என்று அந்வயித்து, 'பொய்கைகளோடு கூடியிருக்கின்ற திருநகரி' என்னவுமாம். ஆக இப்படிப்பட்ட திருநகரியில் அவதரித்தருளின

ஆழ்வார் அருளியவார்த்தை.

சீர்த்தொடையாயிரத்து = கவியுறுப்பான சீருந்தொடையும் நிரம்பினவாயிரமென்க. இனி, சீர் என்று எம்பெருமானது திருக்குணங்களைச் சொல்லிற்றாய், பகவத் குணங்களைத் தொடுத்து அமைக்கப்பட்ட ஆயிரம் என்னவுமாம். இப்படிப்பட்ட ஆயிரத்திலே, **இப்பத்து ஓர்த்த** = சேதநருடைய ஹிதத்தை மிகவுமாராய்ந்து சொன்னது இந்தத் திருவாய்மொழியென்க.

பாட்டின் முதலிலுள்ள சேர் என்பதை வினைமுற்றாகவுங் கொள்ளலாம். இப்பத்தே சேர் -- இப்பத்துப் பாட்டையும் சேருங்கள், (அதாவது) அனுஸந்தானஞ் செய்யுங்கள் என்றபடி. முதற் பாட்டில் வீடுமின் என்ற பன்மைக்குச் சேர இங்கும் பன்மையாகவே பொருள் கொள்ளவுரியது.

இரண்டாந் திருவாய்மொழி உரை முற்றியது.

இரண்டாம் பத்து பத்தாந் திருவாய்மொழி - கிளரொளியிளமை.

அவதாரிகை :- கீழ்த்திருவாய்மொழியில் நிஷ்கரிஷிக்கப்பட்ட பேற்றைப் பெறுதற்கு திருமாலிருஞ் சோலை மலையை ஆச்ரயிக்கிறார் என்று எம்பெருமானார்க்கு முன்புள்ள முதலிகள் அருளிச்செய்யும்படி : எம்பெருமானார் அதை இன்னமும் இனிமைப் படுத்தி அருளிச் செய்வர். அதாவது -- கீழ்த் திருவாய்மொழியில் 'ஒல்லை, ஒல்லை' என்றும் 'காலக்கழிவு செய்யேல்' என்றும் பகவத் கைங்கர்யத்திலே தமக்குண்டான பதற்றத்தை ஆழ்வார் வெளியிட, அதுகண்ட எம்பெருமான் 'ஆழ்வார் இப்படிப் பதறுவது இந்த சரீரத்தோடேயே கைங்கர்யம் செய்யவேணுமென்கிற விருப்பத்தாலே போலும்' என்றெண்ணி, இவருக்கு நாம் நினைத்தபடி பரிமாறுகைக்கு ஏகாந்தமான ஸ்தலம் ஏதோவென்று இந்நிலவுலகத்தில் கடாக்ஷித்துவருகையில் * வளரிளம்பொழில்சூழ் மாலிருஞ்சோலையைக் கண்டு இது சாலவும் பாங்கான இடமாயிராநின்றது என்று திருவுள்ளம் பற்றி அங்கே ஸந்நிதி பண்ணியருளி, 'ஆழ்வீர்! நாம் உமக்கு முகந்தருகைக்காக வந்து நின்றோம்; நீர் இங்கே வந்து நினைத்தபடியெல்லாம் பரிமாறி அநுபவிக்கலாம்' என்று தெற்குத்திருமலையிலே தானிருக்கிறபடியைக் காட்டிக் கொடுக்க, ஆழ்வாரும் அதை அநுஸந்தித்து 'எம்பெருமான் நமக்கு உபேயனானால் அவன் எழுந்தருளியிருக்குமிடமும் நமக்கு உபேயந்தானே; ஆகவே, திருமலையோடு அதனோடு சேர்ந்ததொரு மலையோடு திருப்பதியோடு போம்வழியோடு, போவோமென்கிற அத்யவஸாயத்தோடு வாசியற எல்லாம் நமக்கு ப்ராப்யமே' என்று கொண்டு அநுபவித்து இனியராகிறார் -- என்பதாக.

கிளரொளியிளமை கெடுவதன் முன்னம் *
வளரொளிமாயோன் மருவிய கோயில் *
வளரிளம் பொழில்சூழ் மாலிருஞ்சோலை *
தளர்விலராகிச் சார்வது சதிரே.

கிளர் ஒளி - மேன்மேலும் கொழுந்து விட்டுக் கிளர்கின்ற ஞானவொளியையுடைய
இளமை - இளம்பிராயம்

கெடுவதன் முன்னம்	- அழிவதற்குள்ளே
வளர் ஒளி	- குன்றாத தேஜஸ்ஸை யுடையனான
மாயோன்	- எம்பெருமான்
மருவிய	- நித்யஸந்நிதானம் பண்ணியிருக்கிற
கோயில்	- ஆலயமாய்,
வளர் இள பொழில்	- வளர்கின்ற இளஞ்சோலைகளால்
சூழ்	- சூழப்பட்டதான
மாலிருஞ் சோலை	- திருமாலிருஞ் சோலை மலையை
தளர்வு இலர் ஆகி	- தளர்ச்சி யில்லாதவராகி
சார்வதே	- அடைவதுதான்
சதிர்	- ஸ்வரூபாநுரூபம்.

*** -- திருமாலிருஞ் சோலைமலையைச் சென்று சேர்வதே இவ்வாத்மாவுக்குப் பரம புருஷார்த்தமென்கிறார். "தஸ்மாத் பால்யே விவேகாத்மா யதேத ச்ரேயஸே ஸதா." என்று -- நன்மைகளைப் பெறுவதற்கு இளம் பிராயத்திலேயே முயலவேண்டுமென்று சாஸ்த்ரங்கள் சொல்லுகையாலே இளமை கெடுவதற்கு முன்னமே நன்மையைச் சம்பாதித்துக்கொள்ளப் பாருங்கள் என்கிறார். "வாள்களாகி நாள்கள் செல்ல நோய்மைகுன்றி மூப்பெய்தி மாளும் நாள்" என்று திருமழிசைப்பிரான் அருளிச் செய்கிறபடி. அந்தகாலம் வந்துவிட்டால் திருமலையை நினைக்கவும் நேராதாதலால், கிளரொளியிளமை கெடுவதன்முன்னம் திருமாலிருஞ்சோலையைச் சார்வது சதிர் என்கிறார்.

புத்தி கொழுந்துவிட்டு செல்லுவது இளம் பிராயத்திலேயாதலால் கிளரொளியிளமை எனப்பட்டது. விஷயாந்தர ப்ராவண்யம் விளைவதற்கு முன்னே என்றவாறு.

வளரொளி மாயோன் = எம்பெருமானுடைய ஒளி மழுங்குதலும் வளர்தலுமின்றியே எப்போதும் ஒருபடிப்பட்டே யிருக்குமன்றோ. இங்கு வளரொளி என்றது ஏன்? வளர்தல் உண்டானால் குறைதலும் ஒரு காலத்தில் உண்டாகித் தீருமே என்று சிலர் சங்கிப்பர். அதுவேண்டா; எம்பெருமான் *ஸதா ஏகரூப ரூபன் என்பதில் தட்டில்லை. அப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் திருமலையிலே நித்ய ஸந்நிதி பண்ணியிருக்கு மிருப்பிலே அந்த திவ்ய தேசத்தின் வாய்ப்பினால் ஒளி மேன்மேலும் வளரப் பெறுகின்றானென்று சொல்லுகிறவிது திருமலைக்கு அதிசயோக்தி யென்பர்.

வளரிளம்பொழில் சூழ்மாலிருஞ்சோலை யென்பதைக் கூரத்தாழ்வான் ஸுந்தரபாஹு ஸ்தவத்தில் அப்படியே மொழிபெயர்த்தருளியிருக்கின்றார். -- "வர்த்திஷ்ணு பாலத்ருமஷண்டமண்டிதம் வநாசலம்" என்று. **திருமாலிருஞ்சோலை** -- நூற்றெட்டுத் திருப்பதிகளுள் பாண்டிநாட்டுத் திருப்பதி பதினெட்டில் ஒன்றும். வநகிரி என்று வட மொழியிற் கூறப்படுவதும், "கோயில் திருமலை பெருமாள் கோயில் அழகர் திருமலை" என்று சிறப்பாக எடுத்துக் கூறப்படுகிற நான்கு திருப்பதிகளுள் ஒன்றும், "இருப்பிடம் வைகுந்தம் வேங்கடம் மாலிருஞ்சோலை யென்னும் பொருப்பிடம் மாயனுக்கென்பர் நல்லோர்" என்றபடி ஆன்றோர் கொண்டாடப் பெற்ற மஹிமை யுடையதுமானதொரு திவ்ய தேசம், "ஆயிரம் பூம்பொழிலுமுடை மாலிருஞ்சோலையதே" என்றபடி மிகப் பெரிய பல சோலைகளையுடைய மலையாதலால் 'மாலிருஞ்சோலைமலை' என்று திருநாமமாயிற்று. **மால்-** -பெருமை; **இருமை**-- பெருமை. இவ்விரண்டும் தொடர்ந்து ஒரு பொருட் பன்மொழியாய் நின்றன. மால் என்று உயர்ச்சியாய், இருமை என்று பரப்பைச் சொல்லிற்றாய், உயர்ந்து பரந்த சோலைகளையுடைய மலை யென்றலுமுண்டு.

சதிரிளமடவார் தாழ்ச்சியை மதியாது *
அதிர்குரல் சங்கத்து அழகர்தம்கோயில் *
மதிதவழ் குடுமி மாலிருஞ்சோலை *
பதியதுவேத்தி எழுவதுபயனே.

சதிர்	- அழகு பொருந்திய
இள மடவார்	- இளம் பருவத்துப் பெண்களிடத்து
தாழ்ச்சியை	- ஆழங்காற்படுவதை
மதியாது	- ஒரு பொருளாக நினையாமல்,
அதிர் குரல் சங்கத்து	- முழங்குகின்ற ஓசையை யுடைய சங்கு ஒலிக்கப்பெற்ற.
அழகர் தம் கோயில்	- அழகருடைய ஆலயமாய்,
மதி தவழ் குடுமி	- சந்திரன் உலாவப்பெற்ற சிகரத்தை உடைத்தான
	- மாலிருஞ்சோலை --(என்கிற)
பதி அது	- அந்தத் திருப்பதியை
ஏத்தி	- துதித்து
எழுவதே	- உய்வதே
பயன்	- புருஷார்த்தம்.

**-- நமக்கு ப்ராப்யபூதன் எம்பெருமான் எனினும், அவனோடு ஸாக்ஷாத்தாகவோ பரம்பரையாகவோ ஸம்பந்தமுடைய பொருள்களையும் ப்ராப்யங்களாகவே கொள்வதுண்டு, மோக்ஷத்திற்கு எம்பெருமானொருவனே உபாயம் என்று ஸித்தாந்தமாயிருக்கச் செய்தேயும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஆசாரியர்கள் பிராட்டி முதலானாரிடத்திலும், தேசவாஸம் திருநாம ஸங்கீர்த்தனம் முதலான செயல்களிடத்திலும் உபாயத்வ வ்யவஹாரம் பண்ணுகிறாப்போலே, திருமலை முதலானவற்றிலும் உபேயத்வ வ்யவஹாரம் பண்ணக் குறையில்லை; ஆதலால் எம்பெருமானைவிட்டு அவனுடைய திருப்பதியாகிய திருமலையே உபேயம் என்று இத்திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் அருளிச் செய்வது கூடுமென்க.

சதிரிளமடவார் தாழ்ச்சியை என்றதற்கு இருவகையாகப் பொருள். மடவார்கள் உங்களிடத்தில் செய்கிற தாழ்ச்சியை என்றும், மடவார் திறத்தில் நீங்கள் செய்கிற தாழ்ச்சியை என்றும் கொள்க. தாழ்ச்சியாவது தாழ்வான செயல்கள். அதிர்குரல் சங்கத்து என்பது அழகர்க்கு விசேஷணமாகவே ஸகல வியாக்கியானங்களிலுமுள்ளது. ஆனால், ஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்தில் ஆழ்வான் "பிதுரிதஸப்தலோகஸுவிம்ருங்கலமங்கரவம் -- வநகரிம்" என்று அருளிச் செய்திருப்பதை நோக்குங்கால், 'அதிர்குரல் சங்கத்து' என்பது அழகர் கோயிலுக்கு விசேஷணமாகக் கொள்ளப்பட்டதாகத் தோன்றுகிறது. சங்கின் ஒலி அதிர்கின்ற திருமலை என்றபடி. மேற்குறித்த ஆழ்வான் ஸ்ரீஸூக்தியை வநகிரிக்கு விசேஷணமாக்காமல் அதற்குப்பிறகு உள்ள ஹரிம் என்பதற்கே விசேஷணமாக்கிவிடலாம் என்பாருமுளர்.

மதிதவழ் குடுமி என்றதையும் ஆழ்வான் அந்த ச்லோகத்திலேயே "மமதரரிங்கணாட்யசிகம்" என்று மொழி பெயர்த்திருக்கின்றமை காண்க.

மாலிருஞ் சோலைப்பதி = மாலிருஞ்சோலையாகிற பதி என்றும், மாலிருஞ்சோலையிலுள்ள பகவந்மந்திரம் என்றும் கொள்ளலாம்.

பயனல்லசெய்து பயனில்லைநெஞ்சே *
புயல்மழைவண்ணர் புரிந்துறைகோயில் *
மயல்மிகு பொழில்சூழ் மாலிருஞ்சோலை *
அயல்மலையடைவது அதுகருமமே.

நெஞ்சே	- மனமே!,
புயல் மழை வண்ணர்	- வர்ஷாகாலத்து மேகம் போன்ற திருநிறத்தை யுடையபெருமான்
புரிந்து	- விரும்பி
உறை	- நித்யவாஸம் செய்கின்ற
கோயில்	- ஸந்நிதியாய்,
மயல் மிகு	- (கண்டவர்களை) மயக்குகிற சக்திமிகுந்த
பொழில் சூழ்	- சோலைகளால் சூழப்பட்ட
மாலிருஞ் சோலை	- திருமாலிருஞ் சோலையினுடைய
அயல்	- அருகிலுள்ள
மலை	- மலையை
அடைவது அது	- அடைவதும்
கருமமே	- உத்தேச்யந்தான்!
பயன் அல்ல செய்து	- நிஷ்பலமான காரியங்களைச் செய்வதனால்
பயன் இல்லை	- லாபமில்லை.

* -- திருமலையைத் தொழவேணுமென்பதுகூட அவசியமன்று; திருமலையோடு ஸம்பந்தமுள்ள (அதன் அருகிலுள்ளதான) ஒரு மலையைத் தொழுதாலும் போதும் என்கிறது இப்பாட்டு.

பரமபதத்திலிருக்கிற இருப்பையும் மற்றுமுள்ள அவதாரங்களையும் சிந்திப்பதனால் பயனொன்றுமில்லையென்பது முதலடியின் உட்கருத்து. பயனல்ல என்பது இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகை. நிஷ்பலமானவற்றை என்றபடி. சுவர்க்கம் முதலிய பலன்களை விரும்பி அவற்றிற்கு ஸாதகமாகச் சில யஜ்ஞயாகங்களைச் செய்துகொண்டு பொழுதுபோக்குவது நிஷ்ப்பலமாதலால் அது வேண்டா என்கிறது முதலடியால் - என்னவுமாம்.

புயல்மழை வண்ணர் = கார்காலத்து காளமேகம்போலே தன் வடிவழகை ஸர்வஸ்வதானஞ் செய்து கொண்டு எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கிற ஸந்நிதியையும், அதற்கு ஆச்ரயமாயிருக்கிற திருமலையையும்விட்டு, அம்மலையோடு ஸம்பந்தத்தையே நிரூபமகாக் கொண்டிருக்கிற பக்கத்து மலையை அடையப் பெற்றாலும் போதுமே நமக்கு என்றாராயிற்று.

மயல்மிகுபொழில்சூழ் = என்றதை ஆழ்வான் ஸுந்தரபாஹு ஸ்தவத்தில் "திமிரநிபப்ப்ரபூத தருஷண்ட மயம் ப்ரமதம்" என மொழிபெயர்த்தருளினார்.

கருமவன்பாசம் கழித்துழன்றுய்யவே *
பெருமலையெடுத்தான் பீடுறைகோயில் *
வருமழைதவழும் மாலிருஞ்சோலை *
திருமலையதுவே அடைவது திறமே.

கருமம் - கருமங்களாகிற

வன் பாசம் - வலிய பாசங்களை
கழித்து - கழற்றி
உழன்று - அடிமை செய்து திரிந்து
உய்யவே - உஜ்ஜீவிக்கும் பொருட்டே
பெரு மலை எடுத்தான் - கோவர்த்தன உத்தாரணம் செய்தருளியவனான எம்பெருமான்
பீடு உறை - தனது பெருமையெல்லாம்விளங்க நித்யவாஸம் பண்ணுமிடமான
கோயில் - ஸந்நிதியாய்,
வரு மழை தவழும் - மழை பெய்ய வருகிற மேகங்கள் தவழ்கின்ற
மாலிருஞ்சோலை திருமலை அதுவே --;
அடைவது - சேர்வது
திறம் - உசிதம்.

* -- ஒருவர்க்கும் எளிதில் கழித்துக்கொள்ள முடியாத கரும பந்தங்களைக் கழிப்பதற்கும், அவை கழிந்து அடிமை செய்து வாழுகைக்குமாகவே எம்பெருமான் ஸந்நிதி பண்ணியிருக்கிற திருமலையை யடைவதே தகுதியென்கிறார். முதலடியில் உய்ய என்கிற வினையெச்சம் (இரண்டாமடியில்) உறை என்ற வினையைக் கொண்டு முடியும்.

பெருமலை யெடுத்த வரலாறு:- திருவாய்பாடியில் ஆயர்கள் வழக்கப்படி இந்திர பூஜைக்கென்று சமைத்த சோறு முதலியவற்றை யடங்கலும் கண்ணபிரான் அவ்விந்திரனுக்கு இடவொட்டாமல் கோவர்த்தன மலைக்கு இடுவித்துப் பின்பு தானே ஒரு தேவதாரூபங்கொண்டு அவற்றையெல்லாம் அமுதுசெய்துவிட, பிறகு இந்திரன் பசிக் கேபாத்தினால் மேகங்களை ஏவி ஏழுநாள் விடாமழை பெய்விக்க, கண்ணபிரான் அக் கோவர்த்தன கிரியைக் குடையாகத் தூக்கிக் கோக்களையம் கோவலரையும் காத்தருளினன் என்பதாம்.

பீடுறை = பீடு தோற்ற உறையுமிடம்; பீடுடனே உறையுமிடம் என விரிக்க; பீடு - பெருமேன்மை.

வருமழைதவழும் = இங்கு 'மழை தவழும்' என்பதே போதுமாயிருக்க வரு என்று அடைமொழி கொடுத்த ஸ்வாரஸ்யத்தை நம்பிள்ளை காட்டியருளுகிறார் காண்மின் :- "ஊருக்கு இரண்டாயிற்று மழை; நின்றவிடத்திலே நின்று வர்ஷிப்பதொரு மேகமும், போவது வருவதாயிருப்பதொரு மேகமும்" என்பது ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தி.

திறமுடைவலத்தால் தீவினைபெருக்காது *
அறமுயலாழிப் படையவன் கோயில் *
மறுவில்வண்சுனைசூழ் மாலிருஞ்சோலை *
புறமலைசாரப் போவதுகிறியே.

திறம் உடை - பலவகைப்பட்ட
வலத்தால் - வலிமையைக் கொண்டு
தீ வினை - பாவங்களை
பெருக்காது - மிகையாகச் செய்யாமல்,
அறம் முயல் ஆழி - ஆச்ரித ரக்ஷண தருமத்திலே முயல்கின்ற திருவாழியை
படையவன் கோயில் - ஆயுதமாகவுடைய பெருமானது கோயிலாய்,
மறு இல் - அழுக்கற்ற
வண் சுனை சூழ் - வளமான சுனைகளால் சூழப்பட்ட

மாலிருஞ் சோலை	- திருமாலிருஞ் சோலையினுடைய
புறம் மலை	- பக்கத்திலுள்ள தொரு மலையை
சார	- கிட்டுமாறு
போவது	- போவதானது
கிறி	- நல்ல உபாயம்.

*-- கீழ் மூன்றாம் பாட்டில் "மாலிருஞ்சோலை யயன்மலை யடைவது அது கருமமே" என்று திருமலையோடு ஸம்பந்தமுடைய பிறிதொரு மலையை அடைந்தாலும் போதுமென்றார். அடைய வேணுமென்கிற அவ்வளவும் வேண்டா; அந்தப் புறமலைதன்னை அடைய வேணுமென்று எண்ணங்கொண்டு யாத்திரை புறப்படுவதுதானே போதும் என்கிறாரிதில். -- நமக்குள்ள தேஹ பலத்தைக் கொண்டு மேன்மேலும் பாவங்களைக் கூடுபூரித்துக் கொள்வது தகுதியன்று; திருமலை யாத்திரையிலே அந்த தேஹ பலத்தை உபயோகப்படுத்துவது நன்று என்பது இப்பாட்டின் முழுநோக்கு.

அறமுயலாழிப்படையவன் = அறம் முயல் என்றும், அற முயல் என்றும் பிரிக்கலாம். அறமாவது தருமம். எம்பெருமானுடைய தருமமாவது சரணாகத ரக்ஷணமே யென்பது ஸ்ரீராமாயணாதிகளில் ப்ரஸித்தம் : "விதிதஸ் ஸ ஹி தர்மஜ்ஞ: சரணாகத வத்ஸல: " இத்யாதிகள் காண்க. "பாது ப்ரணத ரக்ஷாயாம் விலம்ப மஸஹந்நிவ - ஸதா பஞ்சாயுதீம் பிப்ரத் ஸ ந: ஸ்ரீரங்கநாயக: " என்ற பட்டர் ஸ்ரீஸூக்தி இங்கு அநுஸந்திக்கவுரியது. அற என்று பிரிக்கும்போது மிகவும் என்றபடி. ஆச்ரித ரக்ஷணத்தில் என்பது இப்போது அர்த்தாத் ஸித்தமாகவேணும்.

மறுவில்வண்சுனைசூழ் = பாசி சேறு முதலிய களங்கமில்லாத சுனைகள் என்றபடி. கிறி =சிறந்த உபாயம்.

கிறியெனநினைமின் கீழ்மைசெய்யாதே *
உறியமர்வெண்ணெய் உண்டவன் கோயில் *
மறியொடுபிணைசேர் மாலிருஞ்சோலை *
நெறிபடவதுவே நினைவதுநலமே.

கீழ்மை செய்யாதே	- இழிவான செயல்களைச் செய்யாமல்
கிறி என	- (இப்போது நான் சொல்லுகிறதை) நல்லவுபாயமென்று
நினைமின்	- நினையுங்கோள் :
	(அது யாதெனில்)
உறி அமர்	- உறிகளிலே அமைத்து வைத்த
வெண்ணெய்	- வெண்ணெயை
உண்டவன்	- அமுது செய்த கண்ணபிரானுடைய
கோயில்	- ஆலயமாய்
மறியொடு பிணை சேர்	- தம் குட்டிகளோடு மான் பேடைகள் சேர்ந்து வாழப்பெற்ற
மாலிருஞ்சோலை	- திருமலையினுடைய
நெறி பட	- வழியிலே செல்லவேணுமென்கிற
அதுவே	- அந்த நினைவு ஒன்றையே
நினைவது	- நினைப்பது
நலமே	- நல்லது.

* -- திருமலைக்குப் போகிற மார்க்கமுண்டே, அதனைச் சிந்திப்பது தானும் போதுமென்கிறார். ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாகத் திருவவதரித்துத் தன்னுடைய ஸௌலப்ய ஸௌசீல்யாதி குணாதிசயங்களைக் காட்டியருளின பெருமான்தானே பிற்பட்டவர்களும் இழவாமைக்காக இப்போது திருமலையில் நித்யஸந்நிதி பண்ணியிரா நின்றாரென்பது இரண்டாமடியின் கருத்து.

விஷயாந்தர ப்ராவண்யத்திலே நெஞ்சைச் செலுத்தாமல் திருமாலிருஞ் சோலை யாத்திரை வழியிலே நெஞ்சைச் செலுத்துங்கோள் என்றாராயிற்று.

திருமலைக்கு **மறியொடு பிணைசேர்** என்ற அடைமொழி கொடுத்தது ஸாபிப்ராயம்; அங்குக் குட்டியுந் தாயும் பிரியாதிருத்தல் போல, நாமும் *தாயுந் தந்தையுமாய் இவ்வுலகினில் வாயுமீசனைப் பிரியாதிருத்தல் நன்று என்று காட்டியவாறு.

ஈற்றடியில் நெறிபட என்பதை ஒரு முழுச் சொல்லாகக் கொண்டு 'நன்றாக' என்றும் கொள்வர் : திருமாலிருஞ் சோலையை நன்றாகச் சிந்திப்பது நலம் என்றவாறு.

நலமெனநினைமின் நரகழுந்தாதே *
நிலமுனமிடந்தான் நீடுறைகோயில் *
மலமறுமதிசேர் மாலிருஞ்சோலை *
வலமுறையெய்தி மருவுதல்வலமே.

நரகு அழுந்தாதே	- நரகத்தில் அழுந்த நினையாமல்
நல் என நினைமின்	- (இவ்வுபதேசத்தை) நன்மையென்று நெஞ்சிற் கொள்ளுங்கள்; (அதாவது)
முனம்	- முற்காலத்தில்
நிலம்	- பூமியை
இடந்தான்	- வராஹ ரூபியாகி இடந்தெடுத்துவந்த பெருமான்
நீடு உறை கோயில்	- நித்யவாஸம் பண்ணுகின்ற ஸந்நிதியாய்,
மலம் அறு மதி சேர்	- களங்கமற்ற சந்திரன் சேருமிடமான
மாலிருஞ்சோலை	- திருமலையை
வலம் முறை எய்தி	- அநுகூலமான முறையிலே கிட்டி
மருவுதலே	- பொருந்துவதே
வலம்	- உறுதியானது.

*-- இதில் "நரகழுந்தாதே" என்றது திருமாலிருஞ் சோலையை ஸேவிக்காவிடில் நரகலோகம் வந்துவிடும் எனப் பொருள்படுவதன்று. இராமபிரான் காட்டுக்குப் புறம்படும்போது தன்னையும் உடனழைத்துச் செல்லவேணும் என்று பிரார்திக்கின்ற இளையபெருமாள் "யஸ் த்வயா ஸஹ ஸ ஸ்வர்க்கோ நிரயோ யஸ் த்வயா விநா" என்றார். எம்பெருமானனோடு கூடியிருப்பது சுவர்க்கம்; அவனைப் பிரிந்திருப்பது நரகம் என்பது பக்தர்களின் ஸித்தாந்தமாதலால் இங்கு நரகழுந்தாதே என்றது எம்பெருமானைப் பிரிந்திருக்கையன்றிக்கே என்றபடி.

நிலமிடந்த வரலாறு :- ஹிரண்யகசிபுவின் உடன் பிறந்தவனான ஹிரண்யாக்ஷன் என்னும் கொடிய அஸுரராஜன் தன் வலிமையாற் பூமியைப் பாயாகச் சுருட்டி எடுத்துக்கொண்டு கடலில் மூழ்கிச் சென்றபோது தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளினால் திருமால் மஹா வராஹ ரூபமாகத் திருவவதரித்துக் கடலினுட்புக்கு அவ்வசுரனை நாடிக் கண்டு பொருது கொன்று பாதாள லோகத்தைச் சார்ந்திருந்த பூமியைக்

கோட்டினாற் குத்தி அங்குநின்று எடுத்துக்கொண்டு வந்து பழையபடி விரித்தருளினனென்பதாம்.

மலமறுமதிசேர் என்றதற்கு இரண்டு வகையான நிர்வாஹமுண்டு : *மதிதவழ் குடுமி மாலிருஞ்சோலை யாகையாலே திருமலை சந்திரமண்டலத்தளவும் ஓங்கியிருக்கையாலே சந்திரன் போகும்போது சிகரங்களிலே தேய்ப்புண்டு சாணையிட்டாற்போலே களங்கமற்றிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறதென்று ஒரு நிர்வாஹம். (மதி - சந்திரன்.) இனி, வட மொழியாகக் கொண்டால் மதி யென்று புத்திக்குப் பெயர்; நிர்மலமான புத்தியை (பக்தர்கட்கு)ச் சேர்விக்கின்ற திருமலை என்பது பிள்ளானுடைய நிர்வாஹம். புத்திக்கு மலமாவது -- ஸந்தேஹம், ப்ரமம், மறப்பு முதலியனவாம். திருமலையைத் தொழுவார்க்கு மயர்வற்ற மதியுண்டாகும் என்றபடி.

மலமறுமதிசேர் என்பதற்கு மற்றொரு வகையாகவும் பொருள் கூறலாம். ஆழ்வான் ஸுந்தரபாஹு ஸ்தவத்தில் -- "யதீயமிகராகதாம் மமிகலாம் து சாகாம்ருகா: நிரீக்ஷ்ய ஹரசேகரீபவநம் ஆம்ருசந்தஸ் தத:, ஸ்ப்ருசந்தி ந ஹி தேவதாந்தர ஸமாச்ரிதே ஸ்புடம்" என்கிறார். திருமலையினுச்சியில் உள்ள குரங்குகள் அங்கே சந்திரன் கையால் எட்டிப்பிடிக்கக் கூடியவனாக இருந்தும் அவன் ருத்ரசிரஸ் ஸம்பந்தமாகிற தோஷம் படைத்தவன் என்பது பற்றி அவனைத் தொடுவதுமில்லை என்று ஒரு அதிசயோக்தி கூறினாராகிறார். அப்படிப் பட்ட தோஷத்தைச் சந்திரன் போக்கிக் கொள்வதற்காக வந்து சேருமிடமான திருமலை -- என்னலாம்.

வலமுறையெய்தி = "அநுகூலமான முறையிலே கிட்டி " என்பது ஈடு. முறை வலம் எய்தி என மாற்றி, "சேஷசேஷிபாவமாகிற முறைப்பாடுள்ள ஆநுகூல்யத்தைப் பெற்று" என்றுரைத்தார் வாதிகேஸரி.

வலம் -- பலம் என்ற வடசொல் திரிபு. வரம் என்ற வடசொல் திரிபு என்னவுமாம்.

வலஞ்செய்துவைகல் வலம்கழியாதே *
வலஞ்செய்யும்ஆய மாயவன்கோயில் *
வலஞ்செய்யும்வானோர் மாலிருஞ்சோலை *
வலஞ்செய்துநாளும் மருவுதல் வழக்கே.

வலம் செய்து	- (கரணங்களுக்கு) வலிமை உண்டாக்கிக் கொண்டு
வைகல்	- எப்போதும்
வலம் கழியாதே	- அந்த வலிமையை வீணாகப் பாழ்படுத்தாமல்,
வலம் செய்யும்	- (நமக்கு) நன்மையையே செய்தருளாநின்ற
ஆயன்	- கோபாலக்ருஷ்ணனான
மாயவன்	- மாயவனுடைய
கோயில்	- கோயிலாகி
வானோர் வலம் செய்யும்	- நித்யஸூரிகளும் வந்து ப்ரதக்ஷிணம் செய்யுமிடமான
மாலிருஞ்சோலை	- திருமலை விஷயத்தில்
வலம் செய்து	- பிரதக்ஷிணம் முதலிய அநுகூல வ்ருத்திகளைச் செய்து
நாளும்	- நாடோறும்
மருவுதல்	- பொதிந்தியிருப்பது
வழக்கு	- யுக்தம்.

* -- திருமலையை நித்யம் பிரதக்ஷிணஞ் செய்வது தகுதி யென்கிறார். கண்டவற்றையும் தின்று தேஹத்திற்கு வலிமையை ஸம்பாதித்துக் கொண்டிருக்கிற ஜனங்களே! அந்த வலிமையை ஸ்வரூபத்திற்குத் தகாத விஷயங்களிலே செலுத்திப் பாழ்படுத்தாமல் திருமலையைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்வதாகிற நற்செயலிலே உபயோகித்து வாழுங்கோள் என்கிறார்.

ஆயன் + மாயவன் = ஆயமாயவன். "சில விகாரமாமுயர்திணை" என்பது நன்னூல். எம்பெருமானுக்கு வலஞ்செய்யும் என்று அடைமொழி கொடுத்து "ய ஆத்மதாபலதா:" என்கிற ச்ருதியை அடியொற்றியதாகும். தன்னையுங் கொடுத்து தன்னை அநுபவிக்கைக் கீடான வலிமையையுங் கொடுப்பவன் எம்பெருமான் என்றுணர்க. இதற்கு வேறு வகையாகவும் பொருள் கூறுவர். "திருச்சித்ரகூட பரிஸரத்திலே பிராட்டியையுங்கூடக் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு உலாவினாப்போலே, பிராட்டி கையைப் பிடித்துக்கொண்டு அழகர் ஆதரத்தோடே ஸஞ்சரிக்கிற தேசம்" என்பது நம்பிள்ளையின் ஈடு. "அழகர் பிராட்டிமாரோடேகூட வலஞ்செய்கிற" என்றார் பெரியவாச்சான்பிள்ளையும். இப்பொருளில், ஆயமாயவன் வலஞ் செய்யுங் கோயில் என்று அந்வயிப்பது.

வலஞ்செய்யும் வானோர் = பெருமாள் காட்டுக்கு எழுந்தருளுகிறபோது திருவயோத்தியில் உள்ளாரடங்கலும் பின் தொடர்ந்தாப்போலே பராத்பரன் இங்கே எழுந்தருள, நித்ய முக்தர்களும் கூடவந்து வலஞ்செய்வர்களாயிற்று.

ஈற்றடியில் ஒரு ஐதிஹ்யம் அருளிச் செய்வர். "பிள்ளை திருநறையூரரையரும் பட்டரும் ப்ரதக்ஷிணம் பண்ணாநிற்கப் பின்னே ஸேவித்துக் கொண்டு போனேன். அல்லாதார் கடுங்குதிரைபோலே வாராநிற்க, இவர்கள் திருக்கோபுரங்களையும் திருமாளிகைகளையும் கண்ணாலே பருகுவாரைப்போலே பார்த்துக்கொண்டு வந்தார்களென்று நஞ்சீயர் அருளிச் செய்வர்." என்று. "விஷ்ணோராயதனம் நித்யம் ஸாயம் ப்ராதர் திநே திநே -- ப்ரதக்ஷிண த்வயம் குர்யாத் அச்வமேத பலம் பவேத்." என்று சாஸ்திரங்களில் சொல்லியுள்ளது. எம்பெருமான் ஸந்நிதியை நாடோறும் காலைமாலை வலஞ்செய்தால் அபரிமிதமான பலன் கிடைக்குமென்று, வலஞ்செய்வதானது உபாய கோடியில் பேசப்பட்டிருக்கிறது. உபாயாந்தரங்களில் அந்வயம் பொறாத ப்ரபந்நர்கள் ப்ரதக்ஷிணஞ் செய்யலாகுமோ? என்கிற சங்கைக்குப் பரிஹாரமாக இந்த ஐதிஹ்யமுள்ளது. உபாஸகர்கட்கு உபாயமானவிதுவே விலக்ஷணர்களுக்கு ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாயிருக்குமென்று காட்டியவாறு. வழக்கு = நியாயம்.

வழக்கெனநினைமின் வல்வினைமூழ்காது *
அழக்கொடியட்டான் அமர்பெருங்கோயில் *
மழக்களிற்றினம்சேர் மாலிருஞ்சோலை *
தொழக்கருதுவதே துணிவதுசூதே.

வல் வினை	- கொடிய பாவங்களிலே
மூழ்காது	- அழுந்தாமல்
வழக்கு என நினைமின்	- (இவ்வுபதேசத்தை) நியாயமென்று கொள்ளுங்கள்;
அழம் கொடி	- பேய்ச்சியாகிற பெண்ணை (பூதனையை)
அட்டான்	- முடித்தருளின பெருமான்
அமர்	- எழுந்தருளியிருக்கிற
பெரு கோயில்	- பெரிய ஸந்நிதியாய்,
மழ களிறு இனம் சேர்	- இளமைதங்கிய யானைக் கூட்டங்கள் சேருகிற

மாலிருஞ் சோலை	- திருமலையை
தொழ கருதுவது	- வணங்கவேண்டுமென்று எண்ணுவதில்
துணிவதே	- திடமான அத்யவஸாயங் கொள்வதே
சூது	- சிறந்த உபாயம்.

* - திருமலையைத் தொழவேணுமென்கிற திண்ணிய அத்யவஸாயங் கொள்ளுமத்தனையே போதுமென்கிறார். அழக் கொடியட்டான் = அழமென்று பேய்க்குப் பெயர். கொடி யென்பது மாதர்க்கு உவமையாகு பெயர். பெண்ணுருவங் கொண்டுவந்த பேய் என்றபடி. திருவாய்பாடியில் நந்தகோபர் திருமாளிகையில் ஒளித்து வளர்கின்ற கண்ணபிரானைக் கொல்லும் பொருட்டு கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட அசுரர்களில் ஒருத்தியான பூதனை என்னும் ராக்ஷஸி நல்ல பெண்ணுருவத்தோடு இரவில் திருவாய்ப்பாடிக்கு வந்து அங்குத் தூங்கிக்கொண்டிருந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ண சிசுவை யெடுத்துத் தனது நஞ்சு தீற்றிய முலையைக் கொடுத்து கொல்ல முயல, பகவானான குழந்தை அவ்வரக்கியின் தனங்களைக் கைகளால் இறுகப் பிடித்துப் பாலுண்ணுகிற பாவனையிலே அவளுயிரையும் உறிஞ்சி அவள் பேரிரைச்சலிட்டுக் கதறி உடம்பு நரம்புகளின் கட்டெல்லாம் நீங்கி விழுந்து இறக்கும்படி செய்தனன் என்ற பூதநாஸம்ஹார வரலாறு இங்கு உணரத்தக்கது. (அழம் என்று பிணமாய், அத்தாலே பேய் என்றபடி என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தியும் காண்க.)

மழக்களிற்றினஞ்சேர் என்றவிடத்து ஒரு ரஸோக்தி அருளிச்செய்வர் நம்பிள்ளை; -- "லக்ஷணோபேதமாயிருப்பதொரு ஆனை நின்றவிடத்தே ஆயிரமானைகள் வந்து சேராநிற்கும். அங்கு நிற்கிறதோ சோலைமழகளிறு." என்று. திருமங்கையாழ்வார் அழகரை "சோலைமழகளிறே!" என விளித்தார். தென்னானாய்! என்று தெற்குத் திருமலையில் நிற்கிற யானையே! என்றும் விளித்தார். அப்படிப்பட்ட யானையினருகே மழக்களிற்றினம் சேர்வது வியப்பன்று என்று காட்டியவாறு.

சூதென்றுகளவும் சூதும்செய்யாதே *
வேதமுன்விரித்தான் விரும்பியகோயில் *
மாதுறுமயில்சேர் மாலிருஞ்சோலை *
போதவிழ்மலையே புகுவதுபொருளே.

சூது என்று	- உபாயமென்றெண்ணி
களவும்	- களவையும்
சூதும்	- சூதையும்
செய்யாதே	- செய்ய நினைக்காமல், -
முன்	- முற்காலத்தில்
வேதம்	- வேதங்களை
விரித்தான்	- (கீதை முதலியவற்றால்) விவரித்தருளின பெருமான்
விரும்பிய	- விரும்பி எழுந்தருளியிருக்குமிடமான
கோயில்	- கோயிலாய்
மாது உறு மயில் சேர்	- பேடையோடு கூடின ஆண்மயில்கள் சேர்ந்து வாழப்பெற்ற
மாலிருஞ்சோலை	- மாலிருஞ்சோலை யென்கிற
போது அவிழ் மலை	- புஷ்பங்கள் விகஸிக்கிற திருமலையில்
புகுவதே	- சென்று சேர்வதே

பொருள் - புருஷார்த்தம்.

* -- முதலடிக்கு இரண்டுவகையான அர்த்த நிர்வாஹமுண்டு. அற நூற்களில் சூதும் களவும் கூடாதென்று நிஷேதித்திருக்கையாலே அதனையடியொற்றி ஆழ்வாரும் அருளிச் செய்கிறார். சூது களவு முதலிய தீயசெயல்களாலே வீண்போது போக்காமல் திருமலையிலே சென்று புகுங்கோள் -- என்பதாக ஒரு நிர்வாஹம்.

இனி, களவாவது -- "கிம் தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேணாத்மாபஹாரிணா" என்றும் "பண்டேயுன் தொண்டாம் பழவுயிரை என்னதென்று கொண்டேனைக் கள்வனென்று கூறாதே" என்றும் சொல்லுகிறபடியே எம்பெருமானுக்கு சேஷப்பட்டதான ஆத்ம வஸ்துவைத் தன்னதென்றிருக்கை. அதாவது -- விவேகியாருப்பானொருவன் 'ஈச்வரசேஷமான ஆத்மாவுண்டு, ஸர்வசேஷியான ஈச்வரனுண்டு, புண்யபாப வகுப்புஉண்டு, பரலோகமுண்டு என்றிப்படி நூற்பொருள்களை எடுத்துரைத்தால் மாயச் சொற்களாலே 'இவையொன்றுமில்லை' என்று அவன்தானே கையெழுத்திடும்படி அவனை மயக்கி மிக்க நாஸ்திகனாக்கித் தன் வகுப்பில் இணக்கிக்கொள்ளுகை. ஆகிய இவ்விரண்டையும் செய்து கெட்டுப் போகாமல் ..... என்பது மற்றொரு நிர்வாஹம். இதை நிர்வாஹ பேதமாகக் கொள்ளாமல் ஸ்வாபதேசப் பொருளாகவுங் கொள்ளலாம்.

வேதம் முன் விரித்தான் =வேதம் உரைத்தவனும் தானே, வேதம் விரித்தவனும் தானே. கண்ணுக்குத் தோற்றாதபடி நின்று வேதங்களை யுரைத்தான். தேர்த்தட்டிலே அழகிய திருக்கோலத்தோடிருந்து கீதோபநிஷந் முகத்தாலே வேதங்களை விரித்தானென்க. கீதை என்பது வேதங்களுக்கு வியாக்கியானம் போன்றது என்றவாறு.

விரும்பிய கோயில் = உபதேசத்தால் திருந்தாதவர்களை வடிவழகைக் காட்டி ஆட்படுத்திக் கொள்ளுதற்கு எழுந்தருளியிருக்குமிடமென்க.

மாதுரு மயில் = மாது என்பது 'மாதர்' என்பதன் சிதைவாய், பேடையைச் சொல்லும். மாது என்று ஸுகுமாரத் தன்மைக்கும் பெயர். அழகிய மயில்கள் என்றுமாம்.

பொருளென்றிவ்வுலகம் படைத்தவன் புகழ்மேல் *
மருளில்வண்குருகூர் வண்சடகோபன் *
தெருள்கொள்ளச் சொன்ன ஓராயிரத்துளிப்பத்து *
அருளுடையவன்தாள் அணைவிக்கும் முடித்தே.

பொருள் என்று - (ஒருநாளாகிலும்) பிரயோஜனப்படுமென்று கருதி
இ உலகம் - இவ்வுலகங்களை
படைத்தவன் - ஸ்ருஷ்டித்த பெருமானுடைய
புகழ் மேல் - திருக்கல்யாண குணங்களில்
மருள் இல் - அஜ்ஞான மில்லாத
வண்குருகூர் வண் சடகோபன் --;
தெருள் கொள்ள - (சேதநர்க்குத்) தெளிந்த ஞானமுண்டாகுமாறு
சொன்ன - அருளிச்செய்த
ஓர் ஆயிரத்துள் - ஆயிரம் பாசுரங்களுள்
இ பத்து - இப்பதிகம்
முடித்து - ஸம்ஸார பந்தத்தைப் போக்கி
அருள் உடையவன் தாள் - பரமதயாளுவான எம்பெருமானது திருவடிகளில்

அணைவிக்கும் - சேர்விக்கும்.

* - இத்திருவாய்மொழி கற்பார்க்குப் பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டுகிறது. இப் பதிகந்தானே ஸம்ஸார பந்தத்தை யறுத்துப் பரமகாருணிகனான எம்பெருமானது திருவடிகளிலே கொண்டு சேர்க்குமென்று பயனுரைத்தவாறு. இப்பதிகத்தை அநுஸந்திப்பவர்களை எம்பெருமான் திருவுள்ளமுவந்து கைக்கொள்வான் என்பது தேர்ந்த கருத்து. இஃதறியாமல் சிலர் இந்த அசேதநமான பத்துப் பாசுரம் எங்ஙனே மோக்ஷோபாயமாகும்? என்று ஆக்ஷேபிப்பார்கள். இது உபசார வழக்கு என்றுணர்க.

பொருளென்றிவ்வுலகம் படைத்தவன் = எம்பெருமான் ஜகத் ஸ்ருஷ்டி பண்ணுவதாவது இறகொடிந்த பறவைபோலே கரணகளேபரங்களை இழந்திருந்த ஆன்மாக்களுக்கு அவற்றைக் கொடுக்கை. அப்படி எத்தனை தடவை ஸ்ருஷ்டித்தாலும் பயன்படாதொழிந்தாலும், என்றேனுமொருநாள் பயன்படுமென்று கருதி மேன்மேலும் ஸ்ருஷ்டிகளைச் செய்து போருவன் என்கிறது. "சோம்பாது இப்பல்லுருவை யெல்லாம் படர்வித்த வித்தா!" என்றார் பெரிய திருவந்தாதியிலும்.

புகழ்மேல் மருள் இல் = எம்பெருமானது திருக்கல்யாண குணங்களில் ஸந்தேஹம், விபர்யயம், மறப்பு முதலானவை யில்லாதவர் என்றபடி. *மயர்வற மதிநலம் அருளப் பெற்றவராதலால் இங்ஙனஞ் சொல்லத் தகுமென்க.

மூன்றாம் பத்து -- மூன்றாந் திருவாய்மொழி -- ஒழிவில்காலம்.

அவதாரிகை

எம்பெருமானே! உன்னை அநுபவிப்பதற்கு இடையூறான பிரகிருதியைப் போக்கித் தரவேணுமென்று கீழ்த்திருவாய்மொழியில் பிரார்த்தித்த ஆழ்வாரை நோக்கி எம்பெருமான், "ஆழ்வீர்! நம்மோடு பரிமாறுவதற்கு அந்தப்பிரகிருதி இடையூறன்று காணும்; அநுகூலமேயாகும். இந்த ப்ரகிருதியோடே கூட உம்மை அடிமைகொள்ள வேணுமென்று விரும்பியன்றோ நாம் திருமலையிலே நிற்கிறது. நீர் இங்கேறப் போந்து அடிமைசெய்து வாழலாமே" என்று தான் திருவேங்கடமலையில் நின்றருளுகிறபடியைக் காட்டியருளக்கண்டு ஸமாதானமடைந்தவராய் அத்திருமலையப்பன் திருவடிகளிலே எப்பேர்பட்ட அடிமைகளுஞ் செய்யவேணுமென்று பாரிக்கிறார் இத்திருவாய்மொழியில்.

ஒழிவில்காலமெல்லாம் உடனாய்மன்னி *
வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டும்நாம் *
தெழிகுரலருவித் திருவேங்கடத்து *
எழில்கொள்சோதி எந்தைதந்தைதந்தைக்கே.

தெழி குரல் அருவி - கம்பீரமான ஓசையை உடைய அருவிகள் பொருந்தின
திரு வேங்கடத்து - திருவேங்கட மலையில்
எழில் கொள் சோதி - நிறம்பெற்ற தேஜஸ்ஸையுடைய
எந்தை தந்தை தந்தைக்கு - எமது குலநாதனான பெருமானுக்கு
நாம் - அடியோம்
ஒழிவு இல் - ஓய்வில்லாத
காலம் எல்லாம் - காலம் முழுவதும்
உடன் ஆய் - கூடவேயிருந்து

மன்னி	- ஸகல அவஸ்தைகளிலும் பிரியாது நின்று
வழு இலா	- குற்றமற்ற
அடிமை	- கைங்கர்யங்களை
செய்யவேண்டும்	- பண்ணக்கடவோம்.

* - (**ஒழிவில்**) திருவேங்கடமுடையானுக்கு எல்லாவடிமைகளும் செய்யப் பெறவேணுமென்று மநோரதிக்கிறார். பின்னடிகளை முன்னே அந்வயித்துக் கொண்டு பிறகு முன்னடிகளை அந்வயித்துக்கொள்வது,

"காலமெல்லாம் அடிமை செய்யவேண்டும்" என்றாலே போதுமாயிருக்க, ஒழிவில் காலமெல்லாம் என்று விசேஷித்துக் கூறினதற்குச் சில ஆசாரியர்கள் ஒரு விசேஷார்த்தம் கூறுவார்களாம். அதாவது-- இனிமேல்வரும் காலங்களில் மாத்திரம் கைங்கர்யம் செய்யவிரும்புகிறார் அல்லர். கீழ்க்கழிந்த காலங்களிலும் கைங்கரியம் செய்ய விரும்புகிறார் என்று. கழிந்துபோன காலத்தை மீட்கமுடியாதாதலால் இந்த அர்த்தம் எங்ஙனே பொருந்துமெனில்; கீழ்க்கழிந்த காலத்திலும் கைங்கர்யம் செய்யவேணுமென்று பாரிக்கிறாராகச் சொல்லுகிறவிதற்குக் கருத்து யாதென்னில்; "அந்தோ! கீழே வெகுகாலம் வீணாகக் கழிந்துவிட்டதே"! என்கிற இழவு நெஞ்சிற்படாதபடி அதனை மறந்து ஆனந்தமயமாகக் கைங்கரியம் பண்ணப் பாரிக்கிறார் என்பதுவேயாம். இங்கே ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தி காண்மின் "ஒழிவில் காலமெல்லாமென்று கீழே கழிந்த காலத்தையுங் கூட்டி அடிமைசெய்யப் பாரிக்கிறார் என்று இங்ஙனே அதிப்ரஸங்கம் சொல்லுவாருமுண்டு. அதாகிறது, கீழ்க்கழிந்த காலத்தை மீட்கையென்று ஒரு பொருளில்லையிறே .... கீழ்க்கழிந்த காலத்திலிழவு நெஞ்சிற்படாதபடி மறப்பிக்கையேயிறேயுள்ளது." என்று. அஸ்மதாசார்யரான அழகியமணவாளச்சீயர் ஒரு கோடைத்திருநாளிலே பேரருளாளன் திருமுற்றத்திலே இப்பாசுரத்தை பரக்க உபந்யஸித்தருளா நிற்கையில் ஈட்டிலுள்ளபடியே அருளிச்செய்துவிட்டு மற்றொருபடியாகவும் அருளிச்செய்யக் கேட்டதுண்டு. அதாவது, "மாதவத்தோன் புத்திரன் போய் மறிகடல்வாய் மாண்டானை, ஓதுவித்ததக்கணையா உருவுருவே கொடுத்தான்" என்றும், "பிறப்பகத்தே மாண்டொழிந்த பிள்ளைகளை நால்வரையும், இறைப்பொழுதில் கொணர்ந்துகொடுத்து" என்றும் சொல்கிறபடியே என்றைக்கோ இறந்தொழிந்த உயிர்களையும் மீட்டுக்கொணர்ந்து கொடுக்கவல்லமை வாய்ந்த எம்பெருமான் திருவுள்ளம் பற்றினால் கழிந்த காலத்தையும் மீட்டுக் காட்டிக்கொடுக்க சக்தனாகையாலே அந்த அதீதகாலங்களிலே கைங்கர்யம் செய்யப் பாரிப்பதும் ஒருபடி பொருந்தலாம் என்று. இது ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்தபடி.

உடனாய் என்பது ஸகல தேசங்களிலும் விடாதே தொடர்ந்து அடிமை செய்யவேணுமென்கிற பாரிப்பைக் காட்டுகிறது. இங்குச் சிலர் சங்கிப்பதாவது -- திருவேங்கட முடையானுக்கன்றோ இங்கு அடிமைசெய்யப் பாரிப்பது. அப்பெருமான் நியதமாக ஒரு தேசவிசேஷத்திலேயே எழுந்தருளியிருப்பதனால் 'ஸகல தேசங்களிலும் விடாதே' என்று இங்கு சொல்வதற்கு ப்ரஸக்தியில்லையே என்று. இதற்கு ஸமாதானமாவது -- புறப்பாடு கண்டருளிப் பலவிடங்களுக்கும் எழுந்தருள்வதுண்டாகையாலே அவ்விடமொன்றும் தப்பாமே எங்கும் அடிமை செய்யப் பாரித்தலில் குறையில்லையென்க. (ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவத்தில்) "ஸ்ரீரங்கராஜ கரநம்ரித சாகிகாப்ய: லக்ஷ்ம்யா ஸ்வஹஸ்தகலிதச்ரவணாவதம்ஸம்" என்கிற ச்லோகத்திற்படியே பரோக்ஷமான புறப்பாடுகளுமுண்டே அர்ச்சாவதாரப் பெருமானுக்கு. அப்போதும் விடாதே தொடர்ந்து அடிமை செய்ய விரும்புவதும் இங்கு விவக்ஷிதம். மன்னி என்பதனால் பெருமாளும் பிராட்டியுமாய்த் திரையை வளைத்துக்கொண்டிருந்தாலும்

அப்போதும் படிகம் குத்து விளக்கு முதலியனபோலே நின்று அந்தரங்கமான அடிமைகளைச் செய்யவேணுமென்ற விருப்பம் விளங்கும்.

முதலடிக்கு ஒரு ஐதிஹ்யம் அருளிச்செய்கிறார். "ஆழ்வார் திருவரங்கப் பெருமாளரையர் இத்திருவாய்மொழி பாடப்புக்கால் 'ஒழிவில் காலமெல்லாம், காலமெல்லாம், காலமெல்லாம்' என்று இங்ஙனே நெடும்போதெல்லாம் பாடி, மேல் போகமாட்டாதே அவ்வளவிலே தலைக்கட்டிப் போவாராம்" என்று. இதனால் அரையர் ஆழ்வாருடைய நிலைமையை அப்படியேயடைந்து கைங்கரியத்தில் தமக்குள்ள ஈடுபாட்டைக் காட்டினரென்பது பெறப்படும்.

வழுவிலாவடிமை = வழுவாவது விச்சேதம். ஒரு கைங்கர்யத்திலும் விச்சேதம் கூடாது என்கிறபடி. எம்பெருமான் திறத்தில் ஈடுபட்டவர்கள் எத்தனைபேருண்டோ, அத்தனைபேரும் தனித்தனியே செய்கிற கைங்கரியங்களையெல்லாம் தாமொருவரே செய்ய மனோரதிக்கிறபடி. ஸ்ரீவசனபூஷணத்தில் அருளிச்செய்யப்பட்ட இளையபெருமாளது கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யம் இங்கு ஸ்மரிக்கத்தக்கது. "வழுவிலாவடிமை" யென்றதற்கு மற்றொருவகையாகவும் பொருள் கூறலாம். ஸ்வபோக்யதா புத்தி கலசியிருக்கை கைங்கர்யத்திற்கு வழு. அஃதில்லாமை சொன்னபடி. ("கைங்கரியத்தில் களையறுக்கிறது") இத்யாதி முமுக்ஷுப்படி ஸ்ரீஸூக்தியும் அவ்விடத்து மணவாளமாமுநிகள் வியாக்கியானமும் காணத்தக்கன. "மற்றை நங்காமங்கள் மாற்று" என்றதும் காண்க.

செய்யவேண்டும்நாம் = கைங்கரியம் செய்வதிற்காட்டிலும், செய்யவேணுமென்கிற பாரிப்பு நிலைநின்றிருந்தாலும் போதும் என்கிற சாஸ்திரார்த்தம் தெரிவிக்கப்படுகிறது. எம்பெருமானார் ஸ்ரீவைகுண்டகத்யத்தில் -- "கைங்கரியத்தில் ஆசையை வளர்த்திக்கொண்டு போரவேணும்" என்ற கருத்துப்பட அருளிச்செய்திருப்பதுங் காண்க.

தெழிகுரலருவி = "கைங்கரியருசியுடையீர்! அடிமைசெய்ய வாருங்கோள்" என்று அழைக்கின்றதுபோலும் திருமலையருவி. திருமலையில் ஸம்பந்தமுள்ளதெல்லாம் ஆழ்வாருக்குப் பரம உத்தேச்யமாகையாலே அருவியையும் வருணிக்கிறார். திருமங்கையாழ்வார் அஹோபில க்ஷேத்திரத்தை அநுபவிக்கும்போது "சிலைக்கை வேடர் தெழிப்பு அறாதசிங்கவேள்குன்றமே" என்கிறார். க்ஷேத்ரயாத்திரை போகிறவர்களை வழி பறிக்கிற வேடருடைய ஆரவாரமும் உத்தேச்யமாகா நின்றதென்றால் இந்தத் திருஅருவியின் ஓசை உத்தேச்யமாகச் சொல்லவேணுமோ?

பரமபதம் திருப்பாற்கடல் முதலானவிடங்களிலே எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருப்பது மீனுக்குத் தண்ணீர் வார்த்தாப்போலேயிருக்குமாகையாலே எம்பெருமானுடைய சோதி அவ்விடங்களில் குன்றியேகிடக்கும். திருமலை அங்ஙனன்றியே இடக்கை வலக்கையறியாதார்க்கும் எளிதாக முகங்காட்டுமிடமாகையாலே "திருவேங்கடத் தெழில்கொள்சோதி" என்கிறார். இங்கு ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தி பரமபோக்கியம் அதாவது --

"(வேங்கடத்தெழில்கொள்சோதி) *வானார் சோதியையும் *நீலாழிச் சோதியையும் வ்யாவர்த்திக்கிறது. வானார்சோதி பகல்விளக்குப்பட்டிருக்கும். நீலாழிச்சோதி கடல்கொண்டுகிடக்கும். வேங்கடத் தெழில்கொள்சோதி குன்றத்திட்ட விளக்காயிருக்கும். * திருவேங்கடம் மேயவிளக்கிறே."

எம்பெருமனார் இத் திருவாய்மொழி அருளிச்செய்யும்போது அந்தக் காலக்ஷேப கோஷ்டியில் நூற்றுக்கணக்காக எழுந்தருளியிருந்த சிஷ்யர்களை நோக்கி, "ஆழ்வார் பாரித்த குறைதீரத் திருவேங்கடமுடையான் பரிஸரத்திலேயிருந்து நித்திய கைங்கரியம் பண்ண விருப்பமுடையார் ஆரேனுமுண்டோ?" என்று வினவியருள, குளிரருவி வேங்கடமாகையாலே எல்லோரும் குளிர்க்கு அஞ்சி விடைகூறாதிருக்க, அனந்தாழ்வான் எழுந்து 'அடியேனுக்கு நியமித்தருளவேணும்' என்றார். அது கேட்டு உகந்த எம்பெருமானர் 'நீரொருவரே

ஆண்பிள்ளை' என்று போரப்பொலியக் கொண்டாடித் தழுவியருளி விடைகொடுத்தருளினார். அதுமுதலாக **அனந்தாண்பிள்ளை** என்று அவர்க்கு ப்ரஸித்தியாயிற்று என்ற இதிஹாஸம் இங்கு அறியத்தக்கது.

கூரத்தாழ்வான் பெரும்பாலும் இப்பாசுரத்தின் பொருளையே திருவுள்ளத்திற்கொண்டு வரதராஜஸ்தவத்தில் -- "அசேஷ தேசாகிலகாலயோகிநீஷு அஹம் த்வவஸ்தா ஸ்வகிலாஸ்வநந்யதீ:, அசேஷதாஸ்யைகரதிஸ் ததாசரந் கரீச! வர்த்தேய ஸதா த்வதந்திகே." என்கிற ச்லோகத்தை அருளிச்செய்தார். ஆழ்வார்க்குத் திருவேங்கட மாமலையில் சென்ற பாரிப்பு ஆழ்வானுக்கு திருவத்தி மாமலையிற் சென்றதாய்த்து.

எந்தைதந்தைதந்தை தந்தைதந்தைக்கும்
முந்தை *வானவர்வானவர்கோனொடும் *
சிந்துபூமகிழும் திருவேங்கடத்து *
அந்தமில்புகழ்க் காரெழிலண்ணலே.

வானவர்	- நித்யஸூரிகள்
வானவர் கோனொடும்	- தங்களில் தலைவரான ஸேனை முதலியாரோடுகூட
சிந்து	- தூவின
பூ	- புஷ்பங்கள்
மகிழும்	- செவ்வி குன்றாதிருக்கப்பெற்ற
திருவேங்கடத்து	- திருமலையில்
அந்தம் இல் புகழ்	- முடிவில்லாத புகழையுடையவனும்
கார் எழில்	- நீலநிறத்தழகுடையனுமான
அண்ணல்	- எம்பெருமான்
எந்தை தந்தை தந்தை தந்தை தந்தைக்கும் முந்தை	- எம்குல நாதன்.

* (**எந்தை தந்தை தந்தை.**) திருநாட்டிலே சென்று எம்பெருமானுக்கு அடிமை செய்வதன்றோ எல்லார்க்கும் ஸ்வரூபம். அப்படியிருக்க, நீர் இந்நிலத்தில் திருமலையிலே அடிமைசெய்ய விரும்புவது ஏன்? என்ன; திருநாட்டிலுள்ள நித்தியமுக்தர்களுங்கூட இத்திருமலையிலேவந்து அடிமைசெய்யக் காண்கையாலே நானும் இங்கே அடிமைசெய்யக் குறையென்? என்கிறார்.

எம்பெருமானுடைய ஸர்வேச்வரத்தை ஆழ்வார் வாயாரப் பேசுகிறார் எந்தை தந்தை தந்தை தந்தை தந்தைக்கும் முந்தை என்று. இங்கே நம் ஆசாரியர்கள் அருளிச்செய்யும் அழகிய வார்த்தை ஒன்று உண்டு. ஆழ்வார் ஜீவாத்ம லக்ஷணமான சேஷத்வத்தை நிரூபிக்கும்போது "அடியாரடியார் தம்மடியார் தமக்கடியாரடியார்" என்று மிகவும் கீழே இறங்கிக்கொண்டு வருவது போலவே, பரமாத்ம லக்ஷணமான சேஷித்வத்தை நிரூபிக்கும்போதும் "எந்தை தந்தை தந்தை தந்தை தந்தைக்கும் முந்தை" என்று மேலே மேலே ஏற்றிப் பேசுகிறாரென்று.

வானவர் என்றுதொடங்கி அங்குள்ளாரும் இங்கே போந்து அடிமை செய்யும்படியை அருளிச்செய்கிறார். எம்பெருமானிடத்தில் மேன்மை நீர்மை என்கிற இரண்டுவகையான குணங்களும் உள்ளன. மேன்மை காண்பது பரமபத்திலே; நீர்மை காண்பது இந்நிலத்திலே. மேன்மையைக் காட்டிலும் நீர்மையே சிறந்ததாகையாலே அதனைக்காண அங்குள்ளாரும்

இங்கே வருகிறார்களாயிற்று. *கானமும் வானரமுமான இவற்றுக்கு முகங்கொடுத்துக் கொண்டு நிற்கிற ஸௌசீல்ய குணத்தை அநுஸந்தித்து ஈடுபட்டவர்களாய் ஸ்ரீஸேநாபதியாழ்வான் தொடக்கமான நித்யஸூரிகள் திருவேங்கடமுடையானை ஸேவிக்க விரும்பி திவ்யபுஷ்பங்களை எடுத்துக்கொண்டு இங்கே வருகிறார்கள். அப்புஷ்பங்களைத் திருமலையப்பனுடைய பாதாரவிந்தங்களில் யதாக்ரமமாக ஸமர்ப்பிக்க சக்தராகாதபடி சீல குணத்திலே உருகி நிற்கிறார்களாதலால் அவர்களது கைகளிலிருந்து புஷ்பங்கள் அவசமாகவே சிந்துகின்றனவாம். அப்படிச் சிந்தின புஷ்பங்கள் செவ்வி குன்றாமல் விகாஸமும் பரிமளமும் மல்கி விளங்குகின்றனவாம் திருமலையின் நிலமிதியாலே. அப்படிப்பட்ட திருமலையில் அந்தமில் புகழ்பெற்று விளங்கா நின்றான் எம்பெருமான்.

அந்தமில் புகழ். என்றவிடத்துது ஈடு காண்மின்; -- "ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் புகழுக்கு அந்தமுண்டுபோலே; அப்ராக்ருதமான விக்ரஹத்தோடே அவ்வடிவை அநுபவிக்கப் பாங்கான கரணங்களையுடையயாரைக் கொண்டு கிட்டினார்க்கு அநுபவ யோக்யனாய் இருக்கையாலே புகழ் ஸாவதியாய் இருக்கும் அங்கு. இங்கு ஆளியும் கோளரியும் பொன்மணியும் முத்தமும் பூமரமுமானவற்றுக்குத் தன்னைக் கொடுத்துக்கொண்டு நிற்கையாலே புகழுக்கு அந்தமில்லையிறே."

அண்ணல் மாயன் அணிகொள் செந்தாமரைக்
கண்ணன் *செங்கனிவாய்க் கருமாணிக்கம் *
தெண்ணிறைச் சுனைநீர்த் திருவேங்கடத்து *
எண்ணில்தொல்புகழ் வானவரீசனே.

அணிகொள்	- அழகுபொருந்திய
செம் தாமரை கண்ணன்	- செந்தாமரை மலர் போன்ற திருக்கண்களை யுடையவனும்
செம் கனி வாய்	- சிவந்த கனிபோன்ற அதரத்தை யுடையவனும்
கரு மாணிக்கம்	- நீல ரத்னம் போல் திருமேனி விளக்கத்தை யுடையவனும்
தெள் நிறை சுனை நீர்	- தெளிவையும் நிறைவையும் உடைய சுனை நீர் பொருந்திய
திரு வேங்கடத்து	- திருமலையில்
எண் இல் தொல் புகழ்	- எண்ணிறந்த நித்ய கல்யாண குணங்களை யுடையவனும்
வானவர் ஈசன்	- நித்யஸூரிகட்குத் தலைவனுமான எம்பெருமான்
அண்ணல்	- நமக்குஸ்வாமியும்
மாயன்	- ஆச்சரிய சேஷ்டிதங்களையுடையனுமானவன்

* (**அண்ணல்மாயன்**) ஆழ்வீர்! திருமலையில் அடிமைசெய்ய வேணுமென்று நீர் பார்க்கின்றீர். இஃது உமக்கு வாய்க்குமோ என்ன; எண்ணிறந்த நித்ய ஸித்த புருஷர்கள் எல்லாருக்கும் தன்னை அநுபவிக்கக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறானொரு பரமோபகாரகனல்லனோ அவன்; அன்னவன் நமக்கும் தன்னைத் தந்தருளுமென்கிறார்.

(எம்பெருமான் ஸ்வாநுபவத்தைநமக்குத் தந்தருள்வன் என்பது இப்பாசுரத்தில் கூறப்பட்டிருக்கவில்லையே என்னவேண்டா. எண்ணில் தொல்புகழ் வானவரீசனே என்ற ஈற்றடியில் இக்கருத்து உறைந்து நிற்கும். நமக்குத் தந்தருளாதொழிந்தானாகில் தொல்புகழுடைமை தேறுமோ என்றவாறு.)

அண்ணல் என்றதற்குப் பொருளருளிச் செய்யாநின்ற நம்பிள்ளை "குறிஞ்சி நிலத்தில் தலைமகனென்னுதல், ஸர்வஸ்வாமியென்னுதல்" என்றருளிச் செய்துள்ளார். அண்ணல்

என்கிற சொல் பொதுவாக ஸ்வாமியைச் சொல்லக் கடவதென்றும், சிறப்பாகக் குறிஞ்சி நிலத்தலைமகனைச் சொல்லக்கடவதென்றும் தமிழர் கூறுவர். இரண்டுவகையான பொருளும் அவ்விடத்திற்கு ஒக்கும். மலையும் மலை சார்ந்த இடமும் குறிஞ்சி நிலமென்க. தொல்காப்பியத்தில் பொருளதிகாரத்தில் இருபதாவது சூத்திரத்தின் உரையில், அண்ணல் என்பதற்கு முல்லை நிலத் தலைவன் என்ற பொருளும் கூறப்பட்டுள்ளது.

மாயன் =ஆச்சரியமான வடிவழகு முதலியவற்றை யுடையவன் என்றபடி. அவற்றில் ஒன்றை எடுத்துரைக்கிறார் **அணிகொள் செந்தாமரைக் கண்ணன்** என்று. "இக் கண்ணழகுடையவனுக்கு வேறொரு அலங்காரம் வேண்டா" என்னும்படி யிருப்பதாய், தனக்குத் தானே ஆபரணமாய், விகாஸம் செவ்வி குளிர்த்தி நறுமணங்களினால் தாமரையை ஒருவகைக்கு ஒப்பாகக் கொள்ளுமதான கண்ணழகை உடையவன் என்க. அடியார்களை முந்துற முன்னம் திருக்கண்களாலே கடாக்ஷித்து, பிறகு சோதிவாய்திறந்து வார்த்தை சொல்லுவானாதலால், திருக்கண்ணுக்கு அடுத்தபடியாகச் செங்கனிவாயை அநுபவிக்கிறார். * அபிமத ஜநதர்மநாநந்த வேகத்தாலே அர்ச்சாவதார ஸமாதியைக் கடந்து விம்மி வெளிவிழுகின்ற அவ்யக்த மதுர மந்தஹாஸ விலாஸந்தன்னை அநுபவித்து அருளிச்செய்கிற வார்த்தை இது.

செங்கனிவாய் என்றதன் வியாக்கியானத்தில் (ஈட்டில்) "முறுவலாலே யாயிற்று இவரை யெழுதிக்கொண்டது" என்கிற ஸ்ரீஸூக்தி காணப்படுதலால் "அணிகொள் செந்தாமரைக் கண்ணன், **என் செங்கனிவாய்**" என்று பாடம் நம்பிள்ளைதிருவுள்ளம்பற்றியதாகுமென்று அழகிய மணவாளச்சீயர் (அஸ்மதாச்சார்யர்) அருளிச்செய்யக் கேட்டிருக்கை. என் என்றோ எம் என்றோ வருகிற விடங்களில் இங்ஙனம் வியாக்கியானிப்பது வழக்கமாதலால் இந்த ஊஹம் உரியதே.

கருமாணிக்கம் = இதனால் திருமேனியை நினைக்கிறது; உவமையாகுபெயர்.

தெண்ணிறைச்சுனைநீர் = இங்குப் பன்னீராயிரப்படி யுரைகாரரொருவர் மாத்திரம் "தெண்ணிறச் சுனைநீர்" என்று பாடங்கொண்டு 'தெளிந்த நிறத்தையுடைய' என்று பொருள் பணிக்கிறார். மற்ற வீயாக்கியானங்களில் நிறை என்ற பாடமே கொள்ளப்பட்டது. இப் பாடத்தில் "நிறைசுனை" என இயல் வாகவேண்டியிருக்க "**நிறைச்சுனை**" என்று சகர மிரட்டித்தது எங்ஙனே என்னில்; **நிறை** என்பதை வினைப்பகுதியாகக் கொள்ளாமல் முதனிலைத் தொழிற் பெயராகக் கொண்டு 'நிறைதலையுடைய' என்று பொருள்கொள்ளுமளவில் வல்லொற்று மிகுதல் பொருந்துமென்ப.

ஈசன்வானவர்க்கென்பன் என்றால் *அது
தேசமோ திருவேங்கடத்தானக்கு?
நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன் * என்கண்
பாசம்வைத்த பரஞ்சுடர்சோதிக்கே.

வானவர்க்கு	- நித்யஸூரிகளுக்கு
ஈசன்	- தலைவன்
என்பன்	- என்று சொல்லுவேன்;
என்றால்	- இப்படிச் சொன்னால்
நீசனேன்	- கடைகெட்டவனும்
நிறைவு ஒன்றும் இலேன்	- குணபூர்த்தியற்றவனுமான
என் கண்	- என் விஷயத்தில்

பாசம் வைத்த	- ஆசாபாசத்தை வைத்தருளிய
பரம் சுடர் சோதிக்கு	- நிரவதிக ஜ்யோதிர்மய திவ்யமங்கள விக்ரஹயுக்தனான
திரு வேங்கடத்தானுக்கு	- திருவேங்கடமுடையானுக்கு
அது தேசமோ	- நான் சொன்னது ஒரு பெருமையோ?

∗ (**ஈசன்வானவர்க்கு**) "எண்ணில் தொல்புகழ் வானவரீசன்" என்றார் கீழ்ப்பாட்டில்; அதனால், நித்யஸூரிகளுக்குத் தன்னை அநுபவிக்கக் கொடுத்தானென்பதை ஒரேற்றமாக அருளிச்செய்தார். மிகவும் நீசனான என்பக்கலிலே பாசம் வைத்திருக்கும் அப் பெருமானுக்கு அது ஓர் ஏற்றமோ என்கிறார் இப்பாட்டில்.

'வானவர்க்கு ஈசன்' என்று சொல்லுகிறவிது திருவேங்கடத்தானுக்கு தேசமோவென்கிறார். ∗கானமும் வானரமும் வேடுமான மிவற்றுக்கு முகங்கொடுத்துக்கொண்டு நிற்கிறவன் நித்யஸூரிகட்கு முகங்கொடுக்கிறானென்பது எங்ஙனே ஏற்றமாகும்? ∗அயர்வறுமமர்களதிபதி யென்கை ஸ்ரீவைகுண்ட நாதனுக்கு ஏற்றமாகுமத்தனை யல்லது திருவேங்கடமுடையானுக்கு ஏற்றமாகாது காணும்.

அஃது ஏற்றமன்றாகில், பின்னை எதைத் திருவேங்கடமுடையானுக்கு ஏற்றமாக நீர் நினைக்கின்றீர்? என்ன; அதற்கு விடையளிக்கின்றார்போலும் பின்னடிகளால் -- "அமர்யாத: க்ஷுத்ரச் சலமதிரஸூயா ப்ரஸவபூ: க்ருதக்நோ துர்மாநீ ஸ்மரபரவசோ வஞ்சநபர:, ந்ருசம்ஸ: பாபிஷ்ட:" இத்யாதிப் புடைகளிலே ஆளவந்தார்போல்வார் அருளிச்செய்கிற கணக்கிலே மிகவும் நிஹீநனான என் திறத்தில் ஆசாபாசம் வைத்து அதனால் புகர்படைத்திருக்கின்ற எம்பெருமானை வானவரீசனென்பது என்ன பெருமை! என்றாராயிற்று.

என்கண்பாசம்வைத்த என்பதற்கு வேறுவகையாகவும் பொருளுரைப்பர். தன் விஷயமான பாசத்தை என் பக்கலிலே (எனக்கு) உண்டாக்கின என்று.

சோதியாகி எல்லாவுலகும்தொழும் ∗
ஆதிமூர்த்தியென்றால் அளவாகுமோ ?∗
வேதியர் முழுவேதத்தமுதத்தை ∗
தீதில்சீர்த் திருவேங்கடத்தானையே.

வேதியர் முழு வேதத்து	- வைதிகர்களால் ஓதப்படுகிற ஸகல வேதங்களிலும்
அமுதத்தை	- பரமபோக்யனாக ப்ரதிபாதிக்கப்படுபவனும்
தீது இல் சீர்	- தீது ஒன்றுமில்லாத திருக்குணங்களையுடையனுமான
திரு வேங்கடத்தானை	- திருமலையப்பனைக் குறித்து,
சோதி ஆகி	- சோதிமயமான திருமேனியுடையனாய்
எல்லா உலகும் தொழும்	- உலகத்தவர்களெல்லாராலும் தொழப்படுபவனாய்
ஆதி	- ஸகல ஜகத்காரணபூதனான
மூர்த்தி	- ஸர்வேச்வரன் (இவன்)
என்றால்	- என்று நான் சொன்னால் (அது)
அளவு ஆகுமோ	- ஒரு பெருமையாகுமோ?

∗ (**சோதியாகி**) நீசனான எனக்குத் தன்னைத் தந்தவனுக்கு நித்யஸூரி நிர்வாஹத்வம் ஒரேற்றமோ என்றார் கீழ்ப்பாட்டில். என்னிலும் தாழ்ந்தவர்களைத் தேடிப் பெறமாட்டாதே

இருக்கின்றவனுக்கு, எனக்குத் தன்னைத் தந்தானென்கிற இதுதான் ஓர் ஏற்றமோ என்கிறார் இப்பாட்டில்.

"எல்லாவுலகுந் தொழும் ஆதி மூர்த்தி" என்று இவர் கீழே சொல்லியிருந்தாலன்றோ இப்போது *எல்லாவுலகுந் தொழுமாதிமூர்த்தி என்றாலளவாகுமோ? * என்று சொல்லலாம். கீழ்ப்பாட்டில் அப்படியொன்றுஞ் சொல்லியிருக்கவில்லையே. மூன்றாம் பாட்டில் "வானவரீசனே" என்று சொல்லியிருந்ததனால் நான்காம் பாட்டில் "ஈசன் வானவர்க்கு என்பனென்னறால் அதுதேசமோ?" என்று சொன்னது பொருந்திற்று. இங்கு அங்ஙனம் பொருத்தமில்லையே! என்கிற சங்கைக்கு நம்பிள்ளை அருளிச்செய்கிற பரிஹாரத்தின் அழகைக் காண்மின்; -- "கீழே *நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன் என்றாரே தம்மை; -- தாழ்வுக்குத் தம்மை எல்லாரிலும் அவவருக்காகச் சொன்னாரே; தாம் தொழுதபோதே எல்லா லோகங்களும் விழுக்காட்டாலே (அர்த்தாது) தொழுததாயிற்று. 'எல்லாவற்றுக்கும் மேல்படி அமிழ்ந்தது' என்றால், கீழ்ப்படி அமிழ்ந்தது என்று சொல்லவேண்டாவிறே." என்பவை ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்திகள். இதனால் தேறினது என்னவென்றால், "நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன் என்கண் பாசம் வைத்த பரஞ்சுடர்சோதிக்கே" என்று கீழ்ப்பாட்டில் கூறியதில் *எல்லாவுலகுந் தொழுமென்கிற அர்த்தம் ஸித்தமாகவேயுள்ளது என்று காட்டினபடி. ஒரு கலாசாலையில் மிகவும் மூடனான ஒருவன் பரீக்ஷை தேறிவிட்டானென்றால் மற்றையோர்கள் தேறினார்கள் என்பது எப்படி ஸித்தமோ அப்படியே ஆழ்வார் தாம் தொழுதமை சொன்னவளவில் எல்லாவுலகும் தொழுதமை சொன்னபடியேயாகுமென்க. என்கண் பாசம் வைத்தது ஓரேற்றமோ? என்றபடியாயிற்று முன்னடிகளால்.

இது ஏற்றமன்று என்று சொல்லலாம்படி இப்போது ஆழ்வார் அருளிச்செய்கிற குணோத்கர்ஷம் ஏதென்னில்; தீதில் சீர்த்திருவேங்கடத்தான் என்ற சொல்லின் ஆழ்பொருளைக் காணவேண்டும். இங்கே ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தி -- எல்லாவுலகுந்தொழும் என்றதிற்காட்டில் தீதில்சீர் என்றவிடத்தில் ஏற்றம் என்னென்னில்; என்னை விஷயீகரித்தான் என்றவிது ஓரேற்றமோ? என்னில் தாழ்ந்தாரைத் தேடிக் கிடைக்காமையாலே பட்டினிவிட்டு "ஆமயா யதிவா ராம:" என்கிறபடியே அவஸர ப்ரதீக்ஷனாயிருக்கிறவனுக்கு.? *நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேனென்ற இவருடைய குற்றத்தை குணமாகக்கொண்டு ஸ்வீகரித்து, இவருக்கு அவ்வருகு குற்றமுடையாரைத் தேடிக் கிடையாமலே நிற்கிறானாயிற்று." என்பதாம்.

தீதில்சீர் என்ற விசேஷண ஸ்வாரஸ்யத்தை ஆழ்ந்து அறிந்து நம்பிள்ளை அருளிச்செய்துள்ள அர்த்த விசேஷம் மிகவும் ரஸிக்கத்தக்கது. சீர்க்குத் தீதில்லாமை எப்போது தேறுமென்னில் *நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேனென்னறு சொல்லுகிற இவரைக் காட்டிலும் மிகவும் நீசனான ஒரு வ்யக்தியைத் தேடிப்பிடித்தால்தான் தேறும். உண்மையில் அப்படிப்பட்ட வ்யக்தி உலகத்தில் கிடையாமையாலே எம்பெருமானுக்குக் கிடைக்கவில்லை. கிடைக்காவிடினும், என்றைக்காவது அப்படிப்பட்டவொரு வ்யக்தி கிடைக்காமற் போகுமா என்கிற நசையினால் திருமலையில் வீற்றிருத்தலும் சயினித்தலுமின்றிக்கே நின்றுகொண்டே 'ததந்வேஷண ஜாகரூகதையைக்' காட்டுகிறானாம் திருவேங்கடமுடையான். அதை ஆழ்வார் அனுஸந்தித்து இப்பாசுரம் அருளிச்செய்கிறார் கிடீர்.

வேதியர் முழுவேதத்தமுதத்தை = வேதியர்களென்று வேதமோதுகிறவர்களைச் சொல்லுகிறது. அத்யயநம் செய்பவர்களையிட்டு நிரூபிக்கப்படுவன வேதங்கள். (எங்ஙனேயென்னில்;) ஆதர்வணம் தைத்ரீயம், காண்வம் என்று வ்யபதேசங்கள் விளைந்திருப்பதானது அத்யேத்ருவைவித்யப்ரயுக்தமாகும். ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் "ஓதுவாரோத்தாகையாலே ஆதர்வணாதிகள் போலே இதுவும் பேர்பெற்றது" என்றவிடமும்

அவ்விடத்து வ்யாக்யான ஸ்ரீஸூக்தியும் காணத்தக்கன. ஆக, வேதியர்களையிட்டு நிரூபிக்கப் படுவனவான ஸகலவேதங்களிலும் பரமபோக்யபூதனாயிருக்கின்ற எம்பெருமான் வேதாதிகாரமற்றவர்களுக்கும் எளியனாய்த் திருமலையில் ஸேவை ஸாதிக்கின்றான் என்றாராயிற்று.

வேங்கடங்கள் மெய்ம்மேல்வினைமுற்றவும் *
தாங்கள் தங்கட்கு நல்லனவேசெய்வார் *
வேங்கடத்துறைவார்க்கு நமவென்ன
லாங் கடமை *அதுசுமந்தார்கட்கே.

வேங்கடத்து	- திருமலையிலே
உறைவார்க்கு	- நித்யவாஸஞ்செய்தருளுகிற பெருமானுக்கு
நம எனல் ஆம் கடமை அது	- நம: என்று சொல்லுவதாகிற அந்தக் கடமையை
சுமந்தார்கட்கு	- வஹிக்கின்றவர்களுக்கு
கடங்கள்	- அனுபவித்தே தீர்க்கவேண்டிய (பூர்வக்ருத) பாபங்களும்
மேல் வினை	- (ப்ரக்ருதி வாஸநையாலே) இனிவிளையக்கூடிய பாவங்களும் (ஆகிய)
முற்றவும்	- ஸகல பாபங்களும்
வேம்	- வெந்துபோயின வென்னும்படி அழிந்துவிடும்; (இப்படிப் பாவங்கள் தொலையவே)
தாங்கள்	- அடியவர்களான தாங்கள்
தங்கட்கு நல்லனவே	- தங்கள் ஸ்வரூபத்திற்குத் தகுதியானவற்றையே (கைங்கர்யங்களையே)
செய்வார்	- செய்யப்பெறுவர்கள்.

* (**வேங்கடங்கள்**.) இப்பதிகத்தில் முதற்பாட்டில் கைங்கர்யம் பிரஸ்தாவிக்கப்பட்டது; (அதன்மேல் நான்கு பாசுரங்கள் ப்ராஸங்கிகங்கள்.) முதற்பாட்டோடு இப்பாட்டிற்கு ஸங்கதி கொள்ளலாம். பிரதிபந்தகங்களான கருமங்கள் பலகிடக்க அடிமை செய்வது எங்ஙனே ஸாத்யம்? என்று சங்கை பிறக்க, அடிமைசெய்வோமென்று இசையவே அவை தானே தொலையும் என்கிறார் இப்பாட்டில்.

கடம் - கடன்; மகரனகரப் போலி. கடன்கள் வேம் =பிராமணன் பிறக்கும்போதே மூன்றுவகையான கடன்களோடு பிறக்கிறானென்று வேதம் ஓதுகின்றது. யஜுர்வேதத்தில் ஆறாவது காண்டத்தில் மூன்றாவது ப்ரச்நத்தில் "ஜாயமாநோஹவை ப்ராம்ஹணஸ்த்ரிபி: ருணவாஜாயதே, ப்ரஹ்மசர்யேணர்ஷிப்யோ யஜ்ஞேந தேவேப்ய: ப்ரஜயா பித்ருப்ய:, ஏஷவா அந்ருணோ ய: புத்ரீயஜ்வா ப்ரஹ்மசாரிவாஸீ" என்றுள்ளது. ரிஷிகளுக்கும் தேவர்களுக்கும் பித்ருக்களுக்கும் கடன்பட்டவனாகியே ஜனிக்கின்றானென்றும், வேதாத்யயனம் முதலியவற்றால் ரிஷிகளின் கடனையும், யஜ்ஞங்களால் தேவர்களின் கடனையும், ஸந்தான ஸமுத்பாதநத்தினால் பித்ருக்களின் கடனையும் தீர்ப்பதென்றும் இதில் கூறப்பட்டுள்ளது. இம் மூவகைக் கடன்களையும் தீர்க்காமல் மோக்ஷத்தில் ருசிவைத்தால் அது கிடைக்காதென்றும் நரகமே பலிக்குமென்றும் மநு ஸ்மிருதியில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. "ருணாநி த்ரீண்யபாக்ருத்ய மநோ மோக்ஷேநிவேசயேத், அநபாக்ருத்ய, மோக்ஷம் து ஸேவமாநோ வ்ரஜத்யத:." என்பது மநு மஹர்ஷியின் வசனம். இதன் பொருள் :-- மூன்று

கடன்களையும் தீர்த்துவிட்டு, பிறகு மனத்தை மோக்ஷத்தில் ஊன்றவைக்கவேணும், கடன்களைத் தீர்க்காமல் மோக்ஷத்தை விரும்பினாலோ அதோகதியையே அடைந்திடுவான் -- என்பதாம். வேங்கடத்துறைவார்க்கு நம: என்று சொல்லிவிட்டால் அம்மூன்று கடன்களும் தீர்க்கப்பட்டனவாகவே ஆய்விடும் என்கிறார்.

மெய்மேல் வினைமுற்றவும் என்றவிடத்திலும் வேம் என்கிற வினைமுற்று அந்வயிக்கும். சரீர ஸம்பந்தமடியாக நேருகின்ற பாவங்களத்தனையும் தொலைந்துபோம் என்றபடி. **மெய் -- சரீரம்.** இனி, மெய் என்பதைத் தனியே பிரித்து, மேல்வினை முற்றவும் வேம், (இது) மெய் - ஸத்யம் என்றுரைத்தலுமாம். கடங்கள் என்பதனால் வேதத்திற் கூறப்பட்ட மூவகைக் கடன்களைக் கொள்ளாமல் பாவங்கள் என்றே பொருள்கொள்ளுதலும் நன்று. பாவங்களானவை பூர்வாங்கங்கள் என்றும் உத்தராங்கங்கள் என்றும் இருவகைப்படும். எம்பெருமானைப் பற்றுதற்கு முன்பு புத்திபூர்வமாகப் பண்ணும் பாவங்கள் **பூர்வாங்கங்களாம்.** பிறகு ப்ரக்ருதி பாரவச்யத்தாலே ப்ராமாதிகமாக நேரும் பாவங்கள் **உத்தராங்கங்களாம்.** இங்கு, **கடங்கள்** என்றது பூர்வாங்கங்களைச் சொல்லும். மேல்வினை என்று உத்தராங்கங்களை ஸ்பஷ்டமாகவே சொல்லும். இவையிரண்டும் வேம் என்கிறவிதனால், சாரீரக மீமாம்ஸையில் நான்காமத்யாயத்தில் முதல் பாதத்தில் "தததிகம உத்தரபூர்வா கயோரச்லேஷ விநாசௌ தத்வ்யபதே சாது" என்கிற ஸூத்திரத்தின் பொருள் பேசப்பட்டதாகும்.

மெய் = "வேதநூல் ஓதுகின்றதுண்மையல்லதில்லை மற்றுரைக்கிலே" என்கிறார் திருமழிசைப் பிரான். வேதம் சொல்லுவதடங்கலும் ஸத்யமாயிருக்கு மத்தனையல்லது அல்பமும் பொய் கலசாது. சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் வைச்வாநரவித்யையில் "தத்யதேஷீகதூலமக்நௌ ப்ரோதம் ப்ரதுர்யேத ஏவம் ஹாஸ்ய ஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதூர்யந்தே." என்று சொல்லியிருப்பது பழுதுபடாதென்றவாறு.

எத்தனையோ ஜன்மங்களில் ஸஞ்சிதங்களாய் மலைமலையாகக் குவிந்துகிடக்கும் பாவங்கள் நம்முடைய ஸ்வல்ப ஆநுகூல்யத்தில் தொலைந்திடுமோ என்று சிலர் சங்கித்தார்களாம். அவர்களுக்கு, பட்டர் ரஸோக்தியுடன், ஒரு இதிஹாஸ மெடுத்துரைத்தாராம் : இராமபிரான் கடலரசனை நோக்கி மூன்றுநாள் தரைகிடந்து தைந்யம் காட்டிநின்றார். அவ்வளவில் கடலரசன் முகங்காட்டாதொழியவே சீறிச் சிவந்து அக் கடல்மீது அம்பு தொடுத்துநின்றார். அதுகண்டு கடலரசன் அஞ்சி நடுங்கி ஓடிவந்து விநயம்தோற்ற நின்றவாறே 'உனக்காக அம்பு தொடுத்தேன்' என்றுரைக்க வெட்கப்பட்டு, 'உன் விரோதிகளைச் சொல்லு, அவர்கள்மீது இவ்வம்பைச் செலுத்துகிறேன்' என்று சொல்லி, அப்படியே அவன் தனது விரோதிகளிருக்குமிடம் குறிப்பிட அங்கே அவ்வம்பைச் செலுத்தி உபகாரஞ் செய்தாரென்று ஸ்ரீராமாயணத்திற் காண்கிறோம்.

(பட்டர் இவ்விடத்தை உபந்யாஸஞ் செய்கிறபோது த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொன்ன ஒரு சிறு கதையுண்டு :- அதாவது, தலையில் மயிரின்றி இருப்பானொருவன் நெற்களத்திற்கு ப்ரபுவாய் அங்கு இருந்தபோது, சதுரனான ஒரு யாசகன் அங்கேவந்து அவனை நோக்கி 'நீர் குழலைப் பேணாமல் இங்ஙனே காரியஞ்செய்கிறீரே, இப்படியுஞ் செய்யலாமோ? குழற்கற்றையும் தும்பும் தூசுமாக ஆய்விடுகிறதே!' என்று அநுதாபிப்பான்போலப் புகழந்து பேசினான். அது கேட்டு உவந்து அவன் 'எதற்காகவந்தீர்!' என்று வந்தவனை வினவ, அவனும் 'விசேஷமொன்றுமில்லை மஹாப்ரபுவைக் கண்டுபோகவந்தேன்' என்ன, 'ஆனால் ஒரு நெற்கோட்டையைக் கொடுப்போம்' என்று எடுத்துக்கொடுத்தனுப்பினான். அவன் அதனைக் கொண்டுபோம்போது எதிரே ஒருவன் வந்து 'இது எங்கே பெற்றது?' என்று

வினாவ, அதற்கு அவன் 'அதோ அந்த நெற்களத்தில் மொட்டைத் தலையனாயிருக்கிறானே அவன் தந்தான்' என்று விடைகூறினான். அதுகேட்ட வழிப்போக்கன் உடனே களத்தண்டை வந்து ப்ரபுவை நோக்கி 'இன்னான் உம்மை வைது போகின்றனனே' என்று கோள் சொன்னான். அதுகேட்டலும் அவன் 'அடா! என் நெல்லையுங்கொண்டு என்னையும் வைது போகிறாயா?' என்று சினந்து, முன்புதந்த நெற்கோட்டையைப் பறித்துக்கொள்ளக் கருதி அவனைத் தொடர்ந்தோடினன். அவன் அவ்வாறு ஓடிவருவதைத் திரும்பிப்பார்த்த இந்த சதுரயாசகன் அவன் அருகில் வந்தவளவிலே 'ஐயோ, குழல்கள் அலைய அலைய ஓடிவருகின்றீரே'! என்று மீண்டும் புகழ்ந்தான். அதுகேட்டலும், அந்த நெல்லுடையான் மிகவும் மகிழ்ச்சிகொண்டு 'ஒன்றுமில்லை, இன்னம் ஒரு நெற்கோட்டை கொண்டுபோகச் சொல்ல வந்தேன்' என்று சொல்லி அவனைத் திருப்பியழைத்துக் கொண்டுபோய் மீண்டும் ஒரு நெற்கோட்டை கொடுத்தனுப்பினான் என்பதாம். இதனால், உலகிற் பேதையர்களான மனிதர்கள் தங்கட்குச் சிறிதும் பொருந்தாத விஷயங்களைப் பிறர் தங்கள் மேலேறிட்டுச் சொல்லித் துதித்தாலும் அவை தமக்குத் தகுதியல்லன என்றெண்ணி நாணங்கொள்ளாமல் அத்துதிமொழியை மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றுக்கொண்டு மனமுவந்து, அவ்வாறு துதித்தவர்க்கு மிகுதியாகப் பொருள் வழங்குவர் என்பது தெரிவிக்கப்பட்டது. எம்பெருமானுக்கு ஸ்தவ்யன் என்றும், ஸ்தவப்ரியன் என்றும் (ஸஹஸ்ரநாமத்தில்) இரண்டு திருநாமங்களுள. ஸ்தவ்ய: =ஸ்தோத்ரஞ் செய்ய உரியவர். எந்தக் குணங்களையிட்டு எப்படிப் புகழ்ந்தாலும் அவை பொய்யாகாமல் பொருத்தமாகவே யிருக்கப் பெற்றவர் என்றபடி. ஸ்தவப்ரிய: = யாராலும் எந்தப் பாஷையாலும் எவ்வகையாலும் செய்யப்படும் ஸ்தோத்திரங்களைச் சொற்பிழை பொருட்பிழை இருந்தாலும் குணங்களைச் சொல்வதாக எண்ணி அன்புடன் அங்கீகரிப்பவர் என்றபடி. (இது பட்டர் பாஷ்யத்திலுள்ள அர்த்த விவரணம்.) ஆகவே, அற்ப மனிதர்களிடத்திற்போல எம்பெருமானிடத்தில் நாம் ஏலாதவற்றை இட்டுப் புகழவேண்டியதில்லை. நம்முடைய வாக்கில் ஸ்வல்பம் புகழுரை வந்த மாத்திரத்திலே எம்பெருமான் பரமத்ருப்தியடைந்து நம் அபராதங்களையெல்லாம் பொறுத்தருளிப் பல நன்மைகளைச் செய்தருளக்கூடும் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை. ஆனதால், "வேங்கடங்கள், மேல் வினை முற்றவும் -- (இது) மெய்" என்றருளியது மிகப் பொருந்துமென்க.

பாவங்கள் தொலைவதற்காகச் செய்யவேண்டிய காரியம் கனத்திருக்குமோவென்ன, அப்படியொன்றுமில்லை என்கிறார் **தங்கட்கு** என்று தொடங்கி. தாங்கள் தங்களுக்கு நன்றான கைங்கரியத்தைப் பண்ண வமையும்; விரோதிதன்னடையே விலகும் என்பது கருத்து. அவரவர்கள் தத்தம் மனதிற்குத் தோன்றியபடியே செய்ய வமையும் என்று இவ்விதமாக இரண்டாமடிக்குப் பொருள் கொள்ளலாகாது. வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டும்நாம்' என்கிற அதிகாரியைக் குறித்துச் சொல்லுகையாலே. **தாங்கள்** -- விஷயாந்தரங்களில் விரக்தராய்க் கைங்கரிய ருசியுடையராயிருக்குமவர்கள். **தங்கட்கு** -- இப்படிப்பட்ட ருசியுடையராயிருக்கிற தங்களுக்கு. **நல்லனவே செய்வார்** -- தங்கள் ஸ்வரூபத்தோடு சேர்ந்த கைங்கரியத்தையே பண்ணுவார். **செய்வார்** என்கிறவிதனை வினைமுற்றாகக் கொள்ளாமல் வினையாலனையும் பெயராகக் கொண்டு 'தாங்கள் தங்கட்கு நல்லனவே செய்பவர்களாயும், வேங்கடத்துறைவாற்கு நம வென்னலாங்கடமையது சுமந்தவர்களாயுமிருக்கின்ற ஸத்துக்களுக்கு கடன்களும் மேல்வினை முற்றவும் வேம்' என்றும் அந்வயிக்கலாம். **செய்வார்** என்பதை வினைமுற்றாகவே கொண்டால், இப்பாசுரத்தை இரண்டு வாக்கியார்த்தமாகக் கொள்ளவேணும். **வேங்கடத்துறைவார்க்கு** என்று தொடங்கி, பின்னடிகளையும் முதலடிகளையும் அந்வயித்து ஒரு வாக்யார்த்தமாக முடித்திட்டு, 'தாங்கள் தங்கட்கு நல்லனவே செய்வார்' என்பதை இரண்டாவது வாக்யார்த்தமாக அந்வயிப்பது.

"நமோ வென்னல்" என்கிறபாடம் பெரியோர் வழங்குமதன்று. 'நமவென்னல்' என்றே கொள்க. "இராமாநுசாய நமவென்று" என்ற ஆர்த்திப் பிரபந்த ஸ்ரீஸூக்தியும் காணத் தக்கது. **என்னலாங்கடைமையது** =என்கிற ஸுலபமான உபாயத்தை என்றபடி. **சுமந்தார்கட்கு** என்றது எம்பெருமானுடைய அபிப்ராயத்தாலாம். பக்தர்களின் வாக்கில் நம: என்கிற ஒரு சிறிய சொல் வந்தாலும் இதை மலையாக நினைப்பனாம் எம்பெருமான். ஆனதுபற்றியே பட்டரும் ஸ்ரீகுணரத்ந கோசத்தில் "கஸ்மைசிதஞ்ஜலிபரம் வஹதே" என்றார். இங்கு பரம் வஹதே என்றது குறித்துக்கொள்ளத் தக்கது. இங்கு "பூயிஷ்டாந்தே நமஉக்திம் விதேம" என்கிற வேத வாக்கியத்தைப் பெரியவாச்சான்பிள்ளையும் வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளையும் எடுத்துக் காட்டினர். "நம உக்திம் தேபூயிஷ்டாம் விதேம" என்கிற அந்வயத்தில் நோக்கு. நம: என்கிற சொல்மாத்திரத்தை (அக்நிசரீரக பகவானாகிய) உனக்கு மிகவும் கனத்ததாகச் செய்யகடவோம் என்று பொருள். இப்படி அந்வயிப்பது பிசகு என்றும், "பூயிஷ்டமான நம உக்தியை" என்நே அந்வயிக்க வேணுமென்றும் இதர ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் சொல்லுவார்கள். அவர்களுடைய ஸம்ப்ரதாயத்திற்குத் தலைவரான ஸாக்ஷாத் ஸ்வாமி இயற்றிய வியாக்யானத்திலும் (இப்பாசுரத்தினுரையில்) "பூயிஷ்டாம் தே நம உக்திம் விதேம என்கிறபடியே ஈச்வரபுத்தியாலே இத்தைச் சுமையாகச் சொல்லுகிறார்" என்றெழுதியிருப்பது நோக்கத்தக்கது.

சுமந்துமாமலர் நீர்சுடர்தூபங்கொண்டு *
அமர்ந்துவானவர் வானவர்கோனொடும் *
நமன்றெழும் திருவேங்கடம் நங்கட்கு *
சமன்கொள்வீடுதரும் தடங்குன்றமே.

மா	- சிறந்த
மலர்	- புஷ்பங்களையும்
நீர்	- தீர்த்தத்தையும்
சுடர்	- தீபத்தையும்
தூபம்	- தூபத்தையும்
சுமந்து கொண்டு	- ஏந்திக்கொண்டு
வானவர்	- தேவர்கள்
வானவர் கோனொடும்	- தங்கள் தலைவனோடும் கூட
அமர்ந்து நமன்று	- அநந்யப்ரயோஜனராய் வணங்கி
எழும்	- உஜ்ஜீவிக்குமிடமான
திருவேங்கடம்	- திருவேங்கடமென்கிற
தடம் குன்றமே	- பெரிய திருமலையே
நங்கட்கு	- நமக்கு
சமன் கொள் வீடு	- பரமஸாம்யாபத்தி ரூபமான மோக்ஷத்தை
தரும்	- அளிக்கும்

* (**சுமந்து மாமலர்**) நமக்கு அபேக்ஷிதமான அடிமைகளெல்லாம் பெறுதற்குத் திருவேங்கடமுடையானை ஆச்ரயிக்க வேண்டுவதில்லை, திருமலையின் ஆச்ரயணமே போதுமென்கிறார். வானவர் வானவர்கோனொடும் மாமலர் நீர்சுடர் தூபம் சுமந்து கொண்டு நமன்று எழும் திருவேங்கடம் தடம் குன்றம் நங்கட்குச் சமன்கொள் வீடுதரும் -- என்று அந்வயக்ரமம். மா என்பது மலர்க்கு மாத்திரம் விசேஷணமன்று, நீர்சுடர் தூபங்கட்கும்

விசேஷணம். புஷ்பம் தீர்த்தம் தீபம் தூபம் ஆகிய இவை மிகச்சிறந்த வஸ்துக்களாகத் தேடி ஸம்பாதிக்கப்படவேண்டும் என்கிறதன்று. பக்தியின் கனத்தாலேயாகுஞ் சிறப்பு விவக்ஷிதம். சுமந்து என்றதும் அதுபற்றியே என்க. இவ்விடத்தில் ஒரு இதிஹாஸம் அருளிச் செய்கிறார். அதாவது -- ஸ்ரீஜகந்நாதத்திலே எம்பெருமான் செண்பகப்பூவை உகந்துசாத்திக் கொள்வது வழக்கமாயிருந்ததனால் சில ராஜகுமாரர்கள் எம்பெருமானுக்குச் செண்பகப்பூ ஸம்பாதித்து ஸமர்பிக்கவேணுமென்று கடைவீதியேறச் சென்றனர். அங்குப் பூவெல்லாம் விற்றுப்போய் ஒர ஒரு பூமாத்திரம் மிகுந்திருந்தது. விலை கொடுத்து வாங்கவந்த ராஜகுமாரர்கள் செல்வச் செருக்குடையவர்கள் ஆதலால் ஒவ்வொருவரும் இப்பூவை நாமே பெற்றுப்போய் ஸமர்ப்பிக்கவேணுமென்கிற ஆவல்கொண்டவராகி மேன்மேலும் விலையை ஏற்றிக் கொண்டே வந்தார்கள். கடைசியாக அளவற்ற விலைகொடுத்து ஒரு ராஜபுத்திரன் அதைவாங்கிப் பெருமாளுக்குச் சாத்த அன்றிரா அவனுடைய கனவிலே எம்பெருமான் காட்சி தந்து 'நீ இட்ட பூ எனக்குக் கனத்துச் சுமக்கவொண்ணாததாயிருக்கிறது' என்றருளிச் செய்தான் என்பதாம். இதனால், எம்பெருமானுக்கு அன்புடன் எதையிட்டாலும் அது அவனுக்கு அலப்ய லாபமாயிருக்கும் என்பது போதரும்.

வானவர் வானவர் கோனொடும் = நித்யஸூரிகளையும், ஸ்ரீஸேநாதிபதியாழ்வானையும் சொல்லிற்றாகவுமாம். தேவர்களையும் நாமுகனையும் சொல்லிற்றாகவுமாம். அமர்ந்து என்றது அநந்யப்ரயோஜநத்வத்தின் அமைதியைச் சொனனபடி. தேவதைகளுக்கு ப்ரயோஜநாந்தர பரத்வம் ப்ரஸித்தமாயிற்றே. அவர்களுக்கு அநந்யப்ரயோஜநத்வம் பொருந்துமோ என்கிற சங்கையை நம்பிள்ளை தாமே பரிஹரிக்கிறார். -- "ப்ரஹ்மாதிகளைச் சொல்லிற்றானபோது, அவர்கள் ப்ரயோஜநாந்தரபரரே யாகிலும் அவர்களையும் அநந்ய ப்ரயோஜநராயிருக்குமாயிற்று இது தன்னின் ஸ்வபாவம்" என்று. நமன்று -- நம: என்று சொல்லி என்றபடி. "* துயரறுசுடரடி தொழுதெழு என்கிற தம்வாஸநை அவர்களுக்கு முண்டென்கிறார்" என்பது ஈடு.

சமன்கொள்வீடு என்பதற்கு இரண்டுவகையாக நிர்வாஹமுண்டு. "நிரஞ்ஜந: பரமம்ஸாம்யமுபைதி" என்று உபநிஷத்திற் சொல்லுகிறபடியே எம்பெருமானோடு ஸாம்யாபத்திரூபமான மோக்ஷமென்பது ஒரு நிர்வாஹம். ஸ்வஸ்வரூபத்திற்கு ஸமமாக (அநுரூபமாக) இருப்பதைக் கொண்டிருக்கிற மோக்ஷம் -- கைங்கரியரூபமான மோக்ஷம் -- என்பது மற்றொரு நிர்வாஹம். **சமன்** -- சமம். மகரனகரப்போலி. சமமென்றது ஸமமென்றபடியாய் ஸாம்யமென்றதாகும். திருமலை எம்பெருமானுக்கு எப்படி சேக்ஷப்பட்டிருக்கிறதோ அப்படியே நாமும் சேஷப்பட்டிருக்கும் படியாகச் செய்து கொடுக்கும் என்பதும் ஒரு நிர்வாஹம். ஸ்வசேஷத்வ ஸமாந சேஷத்வத்தைத் தருமென்றதாயிற்று.

குன்றமேந்திக் குளிர்மழைகாத்தவன் *
அன்றுஞாலம் அளந்தபிரான் * பரன்
சென்றுசேர் திருவேங்கடமாமலை *
ஒன்றுமேதொழ நம்வினையோயுமே.

குன்றம் ஏந்தி	- (கோவர்த்தன) மலையைக் குடையாகத் தாங்கிநின்று
குளிர் மழை	- குளிர்ந்த பெருமழையை
காத்தவன்	- தடுத்தவனும்
அன்று	- முன்பொரு காலத்தில்
ஞாலம் அளந்த பிரான்	- உலகங்களை யளந்த பிரபுவுமாகிய
பரன்	- எம்பெருமான்

சென்று சேர் - வந்து சேர்ந்தவிடமான
திருவேங்கடம் - திருமலை
மா மலை ஒன்றுமே - ஒன்றை மாத்திரமே
தொழ - தொழப்பெறில்
நம் வினை - நமது வினைகள் யாவும்
ஓயும் - தொலைந்திடும்.

∗ (**குன்றமேந்தி**) எம்பெருமானுக்கும் பரமப்ராப்பயமான திருமலைதான் நமக்கும் பரமப்ராப்யம். அது நமக்கு ஒரு பலனையளிக்க வேணுமென்பதில்லை. ஒரு பலனையும் தாராதொழியினும் அதுவே நமக்கு ப்ராப்யமாகக் கடவது -- என்கிறார்.

குன்றமேந்திக் குளிர்மழை காத்தவன் = திருவாய்பாடியிலுள்ள இடையர்களெல்லாரும் கண்ணபிரானுடைய அற்புத சரிதைகளைக் கண்டு 'இவனே நம் குலக்கொழுந்து, இவன் சொற்படி நடப்பதே நமது கடமை' என்று நிச்சயித்திருந்தார்கள். இருக்கையில் சரத்காலம் வந்தது. அப்போது இடையர்கள் வருஷந்தோறும் நடத்துவதுபோல் இந்திரனுக்குப் பூசைசெய்யப் பலபல வண்டிகளில் சோறும் தயிரும் நெய்யும் காய்க்றிகளும் மற்றுமுள்ள பூஜைப் பொருள்களையும் அமைப்பதைக்கண்டு கண்ணபிரான் 'ஓ பெரியோர்களே! இவை எதுக்காக?' என்றான். அதற்கு அவர்கள் 'அப்பா! தேவேந்திரனுடைய அநுக்ரஹத்தினால் காலங்களில் தகுதியாக மழைபெய்து அதனால் பசுக்களும் நாமும் சுகமே வாழ்கின்றோம். இனி எப்போதும் அந்த இந்திரன் நம்மை இப்படியே ரக்ஷிக்கவேணு மென்கைக்காக அவனுக்கு வருஷத்திற் கொருமுறை பொங்கலிடுவதுண்டு. அதற்காக இவையெல்லாம் சேர்த்து வைத்தோம்.' என்றனர். கண்ணன் அதுகேட்டு 'நாமும் நம்முடைய பசுக்களும் எதனால் ஜீவிக்கின்றோமோ அதற்கன்றோ பூஜைசெய்யவேணும். இக் கோவர்த்தன மலையன்றோ பசுக்களுக்குப் புல்லுந் தண்ணீரும் கொடுத்துக் காப்பாற்றுகின்றது. இந்திரனால் நமக்கு என்ன பிரயோஜனமுண்டு? இதையெல்லாம் நீங்கள் இந்த மலைக்கே பலியிடுங்கள்' என்ன; இடையர்கள் அப்படியே செய்யத் துணிந்து மலைக்கே பலியிட்டவளவில், கண்ணபிரான் தான் அம்மலையில் ஆவேசித்து அவற்றையெல்லாம் தானே அமுதுசெய்திட்டான். பின்பு பூஜையிழந்த இந்திரன் சீற்றமுற்றுத் தன் பரிஜனங்களான மேகங்களை அழைத்து 'இடைக் குலத்துக்குப் பெருந்தீங்கு விளையும்படி விடாமழை பெய்யுங்கள்' என்று சொல்லிக் கட்டளையிடவே அம் மேகங்கள் அப்படியே வந்து ஏழுநாள் விடாமழை பெய்ய இடையரும் பசுக்களுமெல்லாம் கதறிக் கண்ணனையே சரணமடைய, கண்ணபிரான் அபயமளித்து மலையைப் பிடுங்கிக் குடையாகத் தூக்கித் தாங்கிக் கோகுலத்தைச் சேர்ந்த ஸகல பிராணிகளையும் அதன்கீழ் அழைத்துக் கொண்டு சிறிதும் அபாயமின்றிக் காப்பாற்றியருளினன் என்ற வரலாறு இங்கு உணரத்தக்கது. (ஏழுநாள் இடைவிடாது கல்மாரி பெய்தும் யாருக்கும் எவ்விதபாதையும் நேரிடாமையைக் கண்ட இந்திரன் பராத்பரனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய மஹிமைக்கு வியந்து கீழிறங்கிவந்து பணிந்து அபராத க்ஷாமணம் பண்ணிக்கொண்டு கோவிந்தாவிஷேகமும் நடத்திவிட்டுப் போய்ச் சேர்ந்தானென்பதும் உணர்க.)

விபவாவதாரத்தோடு அர்ச்சாவதாரத்தோடு வாசியற எஞ்ஞான்றும் மலையே ரக்ஷகமென்று சாடூக்தியாக இங்கு அருளிச்செய்வர்கள்.

அன்று ஞாலமளந்தபிரான் -- ஒரு ஊர்க்கு உதவினமை கீழே சொல்லிற்று. உலகுக் கெல்லாம் உதவினமை இதனால் சொல்லுகிறது. ∗தாவியன்றுலகமெல்லாம் தலைவிளாக் கொண்ட த்ரிவிக்ரமாவதார சரிதம் ப்ரஸித்தம்.

இப்படிப்பட்ட பரன் சென்று சேர் திருவேங்கடமாமலை யொன்றுமே தொழ நம் வினை ஓயும். உள்ளே எழுந்தருளியிருக்கிறவன் தானும் வேண்டா, திருமலையாழ்வாரே போதும் என்கை.

ஓயும்மூப்புப் பிறப்பிறப்புப்பிணி *
வீயுமாறுசெய்வான் திருவேங்கடத்
தாயன் *நாள்மலராம் அடித்தாமரை *
வாயுள்ளும் மனத்துள்ளும் வைப்பார்கட்கே.

திரு வேங்கடத்து ஆயன்	- திருமலையில் வாழ்கிற ஸ்ரீகிருஷ்ணன்
தாமரை நாள் மலர் ஆம்	- அப்போதலர்ந்த செந்தாமரைப் பூப்போன்ற
அடி	- திருவடிகளை
வாய் உள்ளும்	- வாக்கினுள்ளும்
மனத்துள்ளும்	- நெஞ்சினுள்ளும்
வைப்பார்கட்கு	- வைத்துக்கொள்பவர்களுக்கு
ஓயும் மூப்பு	- ஓய்வை விளைக்கின்ற கிழத்தனமென்ன
பிறப்பு	- பிறவியென்ன
இறப்பு	- மரணமென்ன
பிணி	- வ்யாதியென்ன (ஆகிய இவை)
வீயும் ஆறு	- தொலையும் வகை
செய்வான்	- செய்தருள்வன்.

* (**ஓயு மூப்பு**) திருமலையென்றே நம் வினை ஓய்வதற்குப் போதுமென்றார் கீழ். அந்தத் திருமலைதானும் பூர்த்தியாக வேணுமென்பதில்லை, அதில் ஏகதேசமேபோதும் என்கிறார் இப்பாட்டில். (இங்கு ஏகதேச மென்கிற வார்த்தையினால் நினைக்கிறது திருமலைப் பயனை. திருமலையில் ஸம்பந்தத்தைப் பற்றியாயிற்று ஸ்ரீநிவாஸனும் உத்தேச்யனாவது. திருமங்கையாழ்வார் "வடமாமலையுச்சியை" என்று ஸ்ரீநிவாஸனைத் திருமலையின் ஏகதேசமாகவே கூறினர்.)

பிணி வீயுமாறு செய்வான் திருவேங்கடத்தாயன் நாண்மலராம் அடித்தாமரை வாயுள்ளும் மனத்துள்ளும் வைப்பார்கட்கு மூப்புப் பிறப்பு இறப்பு ஓயும் என்றும் அந்வயிப்பது. வியாதி முதலிய கருமபலன்களைத் தொலைத்தருள்வதற்காகத் திருமலையிலே எழுந்தருளி நிற்கிற பெருமாளுடைய, 'நாட் பூமலர்ந்தது' என்னலாம்படி ஸுகுமாரமான திருவடித் தாமரைகளை நெஞ்சினால் நினைத்து வாயினால் துதிக்கு மவர்களுக்கு ஜன்ம ஜராமரணாதிகள் ஓயும் என்கை.

ஓயும் என்பதை வினைமுற்றாகக் கொள்ளாமல் 'ஓயும் மூப்பு -- ஓய்வை விளைவிக்கின்ற மூப்பு' என்று மூப்புக்கு அடைமொழியாக்கி உரைப்பர் பன்னீராயிரப்படி உரைக்காரர். திருவேங்கடத் தாயனானவன் (தனது) நாண்மலரடித் தாமரையை வாயுள்ளும் மனத்துள்ளும் வைப்பார்கட்கு, ஓயுமூப்புப் பிறப்பிறப்புப் பிணிகளை வீயுமாறு செய்வான் -- என்கிற அந்வயக்ரமம் இவர்க்கு விவக்ஷிதம்.

இப்பாசுரத்தின் ஆறாயிரப்படி :- "திருவேங்கடமுடையானன்றோ ப்ராப்யம், திருமலையே ப்ராப்யமென்று சொல்லுவானென்னென்னில், திருவேங்கடமுடையானுடைய ப்ராப்யத்வமும் திருமலையோடுள்ள ஸம்பந்தத்தாலே வந்ததாதலால் திருமலையே ப்ராப்யமென்கிறார்" என்பதாம். நம் ஆசிரியர்கள் பாசுரங்களில் மிகவும் ஆழ்ந்து பொருள் கண்டுபிடிக்கும் சதிர்

வாசாகோசரம்.

> வைத்தநாள்வரை எல்லைகுறுகிச்சென்று *
> எய்திளைப்பதன் முன்னம் அடைமினோ *
> பைத்தபாம்பணையான் திருவேங்கடம் *
> மொய்த்த சோலை மொய்பூந்தடந்தாழ்வரே.

(பாகவதர்களே!)

வைத்த	- (உங்களுக்குச்) சங்கற்பித்து வைத்த
நாள்	- ஆயுட்காலத்தினுடைய
வரை	- அளவான
எல்லை	- எல்லையானது
குறுகி	- அணுகி
எய்த்து இளைப்பதன்	- (அதனால் நீங்கள்) மிகவும் தளர்ச்சியடைவதற்கு
முன்னம்	- முன்னே,
சென்று	- (திருமலையை நோக்கிச் சென்று)
பைத்த பாம்பு அணையான்	- படமெடுத்த ஆதிசேஷனைப் படுக்கையாகக் கொண்ட பெருமானது
திருவேங்கடம்	- (அத்) திருமலையில்
மொய்த்த சோலை	- நெருங்கின சோலைகளும்
மொய் பூ தடம்	- நெருங்கின புஷ்கரிணிகளுமுள்ள
தாழ்வர்	- திருத்தாழ்வரையை
அடைமின்	- அடையுங்கள்.

* (**வைத்தநாள்வரை**) பரம போக்யமான திருமலையையே பரம ப்ராப்யமாகப் பெறுங்களென்று பிறர்க்கு உபதேசிக்கிறார். எம்பெருமான் சேதநர்களுக்குக் கரணகளேபரங்களைக் கொடுத்து ஆயுளையும் அருளுகிறான். இவை எதற்காகவென்னில், திருமலை முதலான திருப்பதிகளிலே சென்று வழிபாடு செய்வதற்காகவேயன்றி வேறொரு காரியத்திற்காகவன்று. ஆயினும், உலகர் உடலில் வலிவுள்ள காலங்களில் விஷயாந்தரங்களிலே மண்டிக்கிடந்து, திவ்யதேச வழிபாடுகளைப்பற்றிப் போகப்போகப் பார்த்துக்கொள்வோம் என்று பதற்றமற்று ஆறியிருந்துவிடுகிறார்கள். பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே பல வகைகளிலும் தளர்ச்சிவந்து சேர்கின்றது. அப்போது திவ்யதேச வழிபாட்டை நெஞ்சிலும் நினைக்க ப்ரஸக்தியில்லையாகிறது. அங்ஙனம் ஆகாமே திருமலையைப் பணிமின் என்றாராயிற்று.

எம்பெருமானுக்குப் பரமபோக்யமான சயனமாகத் திருவனந்தாழ்வான் இருக்கவும் அவனையும்விட்டுத் திருமலையில் வாஸம் மிகவும் ருசித்தது என்பதை மூன்றாமடி காட்டும். கீழ் முதற்பாட்டில் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட கைங்கர்யத்தைச் செய்யுமவர்கள் ஆயாஸமின்றிக்கே மிகவும் இனிதாச் செய்வதற்குப் பாங்கானவிடம் திருமலை என்பதைக்காட்டும் ஈற்றடி.

> தாள்பரப்பி மண்தாவியவீசனை *
> நீள்பொழில் குருகூர்ச்சடகோபன் சொல்*
> கேழிலாயிரத்து இப்பத்தும்வல்லவர் *

வாழ்வர்வாழ்வெய்தி ஞாலம்புகழவே.

தாள் பரப்பி	- திருவடியைவிரித்து
மண் தாவிய	- பூமியெல்லாம் அளந்து கொண்ட
ஈசனை	- எம்பெருமானைக் குறித்து
நீள் பொழில்	- உயர்ந்த சோலைகளையுடைய
குருகூர்	- திருக்குருகூரில் (அவதரித்த)
சடகோபன்	- ஆழ்வார்
சொல்	- அருளிச்செய்த
கேழ் இல்	- ஒப்பற்றதான
ஆயிரத்து	- ஆயிரத்தில்
இப் பத்தும்	- இத்திருவாய்மொழியை
வல்லவர்	- ஓத வல்லவர்கள்
ஞாலம் புகழ	- உலகம் யாவும் கொண்டாடும்படி
வாழ்வு எய்தி	- வாழ்ச்சி பெற்று

(அந்த வாழ்ச்சி ஒருநாளும் குன்றாமே)

வாழ்வர்	- விளங்குவர்.

* (**தாள்பரப்பி**) இத் திருவாய்மொழியை ஓதவல்லவர்கள் உலகமெல்லாங் கொண்டாடும்படியான வாழ்ச்சியைப் பெறுவரென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டுகின்றார்.

இப்பதிகம் திருவேங்கடமுடையானைக் கவிபாடினதாயிருக்க "தாள்பரப்பி மண்தாவியவீசனை" என்றது என்னென்னில்; எல்லாரையும் திருவடிகளின் கீழேயிட்டுக் கொள்ளுகைக்காக நிற்கிற நிலையாலும், *கானமும் வானரமுமானவற்றுக்கும் முகங்கொடுத்துக்கொண்டு நிற்கிறபடியாலும் திருவேங்கடமுடையானை உலகளந்த பெருமானாகச் சொல்லப் பொருத்தமுண்டென்பர் ஆசிரியர்கள்.

(**வாழ்வர் வாழ்வெய்தி ஞாலம்புகழவே**) 'ஞாலம் புகழ வாழ்வர்' என்றாவது, 'ஞாலம் புகழ வாழ்வெய்துவர்' என்றாவது அருளிச்செய்தால் போதுமே; 'வாழ்வெய்தி வாழ்வர்' என்றவிது புநருக்தியாகவுள்ளதேயென்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும். பெறுகிற வாழ்வு இவ்வாத்மாவுள்ளதனையுமாகும் என்று காட்டுகிறதாகையாலே புநருக்தியில்லை. கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யமாகிற வாழ்வைப் பெற்று எந்நாளும் அந்த வாழ்வுடனே யிருக்கப் பெறுவர்கள் என்றவாறு. "ஞாலம் வாழ்வெய்திப் புகழ வாழ்வர்" என்று அந்வயித்துப் பொருள் கொள்வதுமுண்டு. அப்போது சங்கைக்கு உதயமேயில்லை.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

ஒழிவிலாக் கால முடனாக்கி மன்னி
வழுவிலா வாட்செய்ய மாலுக்கு -- எழுசிகர
வேங்கடத்துப் பாரித்த மிக்க நலஞ் சேர்மாறன்
பூங்கழலை நெஞ்சே புகழ்.

ஒழிவு இலா காலம்	- ஸதா காலமும்
உடன் ஆகி மன்னி	- கூடவே பிரியாது பொருந்தியிருந்து
மாலுக்கு	- ஸர்வேச்வரனுக்கு
வழு இலா	- வழுவின்றிக்கே

ஆள் செய்ய	- அடிமை செய்யுமாறு
எழு சிகரம்	- ஓங்கின சிகரங்களையுடைய
வேங்கடத்து பாரித்த	- திருமலையிலே மனோரதித்த
மிக்க நலம்சேர் மாறன்	- மஹாகுணசாலியான ஆழ்வாருடைய
பூ கழலை	- பொலிவுற்ற திருவடிகளை
நெஞ்சே	- மனமே!
புகழ்	- போற்றுவாயாக.

* ஒழிவில்காலமெல்லா மென்கிற திருவாய்மொழியில் திருமலையப்பனுக்கு அநவரதம் அத்தாணிச் சேவகம் செய்யவேணுமென்று மிக்க மனோரதம் கொண்ட சிறந்த நற்குணங்கள் நிரம்பிய ஆழ்வாரது திருவடித் தாமரைகளைத் துதிக்குமாறு நெஞ்சுக்கு உரைத்தாராயிற்று.

பத்தாந்திருவாய்மொழி -- ஒன்றுந்தேவுமுலகும்.

உரையவதாரிகை :- கீழ்த் திருவாய்மொழியிலே ஆழ்வார் தமக்கு ஸம்ஸாரிகளிடையே ஸஹவாஸம் பொறுக்கமுடியாமல் பலவாறாகக் கதற, ஒருவிதமாக அவருடைய ஆர்த்தியை மாற்றவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றின எம்பெருமான், திருநாட்டிலே திருமகளும் தானுமாக இருக்கிற இருப்பை இங்கே இவர்க்குக் காட்டிக்கொடுத்தருள, இவரும் கண்டு ஒருவாறு களிக்கப்பெற்றார்.

*கண்ணாளா கடல் கடைந்தாய் உனகழற்கே வரும் பரிசு, தண்ணாவா தடியேனைப் பணிகண்டாய் சாமாறே * என்றும் *ஆமாறொன்றறியேன் நான் அரவணையாயம்மானே!, கூமாறே விரைகண்டாய் அடியேனைக் குறிக்கொண்டே * என்றும் கல்லும் கரையும்படி ஆழ்வார் கூப்பிடாநிற்கச் செய்தேயும் எம்பெருமான் இவரை இந்நிலத்திலேயே வைத்திருப்பதற்குப் பல ஹேதுக்கள் உண்டு. ஆழ்வாரைக்கொண்டு உபதேசங்கள் பண்ணுவித்து நாட்டைத் திருத்தவேணுமென்பது ஒரு ஹேதுவாகையாலே, அதனை எம்பெருமான் ஆழ்வார்க்கு ஒருவாறு நினைப்பூட்டினான்போலும் ஆழ்வாரும் எம்பெருமானுடைய நியமனத்தை நிறைவேற்றக் கருதி, பிரகிருதத்தில் எவ்விதமான உபதேசத்தைப் பண்ணலாமென்று பார்த்தார். உலகர் பெரும்பாலும் எம்பெருமானுடைய பரத்வத்தை அறியப்பெறாதவர்களாயும் தேவதாந்தரங்கள் பக்கலிலே வியாமோஹம் கொண்டவர்களாயும் காணப்படுகையாலே இவர்களுக்கு எம்பெருமானுடைய பரத்வத்தையும் இதர தெய்வங்களின் நிஹீநத்வத்தையும் நன்கு உணர்த்தினோமாகில் இவர்கள் திருந்தி ஸம்ஸாரம் அடியறக்கூடும் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அங்ஙனே உபேதேசித்தருளுகிறார் இத்திருவாய்மொழியாலே.

கீழே *உயர்வறவுயர்நலம் *திண்ணன்வீடு *முதலான திருவாய்மொழிகளிலும் எம்பெருமானுடைய பரத்வத்தை அருளிச்செய்திருந்தாலும், இத்திருவாய்மொழி அர்ச்சாவதாரத்திலே பரத்வத்தை மூதலிக்கிறதாகையாலே வீறுபெற்றிருக்கும். திருக்குருகூர் என்கிற ஆழ்வார் திருநகரியில் கோயில் கொண்டிருக்கும் எம்பெருமானுக்கு ஆதிநாதப் பெருமாள் என்று திருநாமமாகையாலே, ஸகல ஜகத்காரணபூதன் என்கிற அத்திருநாமத்தை ஸஹித்திருக்கின்ற இப்பெருமான் பக்கலிலே பரத்வத்தை எடுத்துரைக்கப் பாங்காயிருக்குமென்று திருவுள்ளம் பற்றினாராயிற்று.

உலகுக்கெல்லாம் முழுமுதற்காரணமான பொருள் எதுவோ அதுவே பரதெய்வமென்றும்

அதுவே உபாஸிக்கத் தகுந்ததென்றும் உபநிஷத்துக்கள் முறையிடுகின்றன. இனி, எந்ததெய்வம் முழுமுதற்கடவுள் என்று ஆராய்ந்து பார்க்குமிடத்தில், இதை சாஸ்திரங்களைக் கொண்டே அறுதியிடவேணும் அப்படி சாஸ்திரங்களைக் கொண்டு பரிசீலனை செய்வதற்கு முன்னே எம்பெருமானுடைய திருமேனியின் அமைப்பு இருக்கும்படியை நோக்கின மாத்திரத்திலும் இவனே ஸகலஜகத்காரணபூதனென்னுமிடம் எளிதில் அறியக்கூடியதாயிருக்குமென்று இவ்வாழ்வார் தாமே பெரியதிருவந்தாதியில் ஒரு பாசுரத்தாலே வெகு அழகாக அருளிச்செய்தார். அதாவது --(72) "முதலாந் திருவுருவம் மூன்றென்பர், ஒன்றே முதலாகும் மூன்றுக்குமென்பர் - முதல்வா, நிகரிலகு காருருவா நின்னகத்தகன்றே, புகரிலகு தாமரையின் பூ" என்பதாம். அரி அயன் அரன் என்கிற மும்மூர்த்திகளும் பரஸ்பரம் ஏற்றத்தாழ்வு இன்றியே ஒத்திருப்பரென்று சிலர் கூறுவர். மேற்கூறிய மும்மூர்த்திகளிற் காட்டில் வேறுபட்ட நான்காவது தத்துவம் ஒன்றுண்டு என்றும், அதுவே இம்மூன்று தத்துவங்கட்கும் நிர்வாஹகமானது என்றும் சிலர் கூறுவார்கள். இங்ஙனே அவரவர்கள் சொல்லுவதெல்லாம் தகுதியற்றது என்பதை எம்பெருமானே உனது திருநாபியில் தோன்றியுள்ள தாமரைப்பூவே அறுதியிட்டுக் காட்டாநின்றது -- என்பது மேலெடுத்துக் காட்டிய பாசுரத்தின் கருத்து. சிவன் பிரமனிடத்துத் தோன்றியவனென்றும் அந்தப் பிரமன் கமலத்துத் தோன்றியவனென்றும், அக்கமலம் திருநாபியிலுள்ளதென்றும், அந்தத் திருநாபி ஸ்ரீமந்நாராயணனுடையதென்றும் அறியப்பெற்றால் அந்த ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஸகலஜகத்காரணபூத பரதேவதையாவன் என்னுமிடம் எளிதில் அறியலாம் என்று நிரூபித்துக் காட்டியவாறு.

இனி வேதங்களிலுட்புகுந்து பரிசீலனை செய்தால், ஸகல ஜகத்காரண பூதமான தெய்வம் இன்னதென்பதை அறுதியிடும்வழி எங்ஙனேயென்னில், சாந்தோக்யமென்னும் உபநிஷத்தில் "ஸதேவ ஸோம்ய இதமக்ர ஆஸீது" என்கிற வாக்யமானது காரணபூதமான வஸ்துவை ஸத் என்ற சப்தத்தாலே ஓதிற்று. இது ஸமாந்ய சப்தமேயல்லது விசேஷ சப்தமன்று. மற்றொரு உபநிஷத்து "ஆத்மாவா இதமேக ஏவாக்ர ஆஸீது" என்று ஆத்ம சப்தத்தாலே ஓதிற்று. இதுவும் விசேஷ சப்தமன்று. மற்றொரு உபநிஷத்து "ப்ரஹ்மவா இதமேகமேவாக்ர ஆஸீது" என்று ப்ரஹ்ம சப்தத்தாலே ஓதிற்று. இதுவும் விசேஷ சப்தமன்று. கடைசியாக மஹோபநிஷத்திலே "ஏகோஹவை நாராயண ஆஸீது நப்ரஹ்மா நேமாநோ நேம த்யாவாப்ருதிவீ " என்று நாராயண சப்தத்தாலே ஜகத்காரணபூதமான வஸ்து ஓதப்பட்டிருக்கிறது. இந்த நாராயண சப்தமானது ஸத் சப்தம்போலவும் ஆத்மசப்தம் போலவும் ப்ரஹ்ம சப்தம் போலவுமன்றிக்கே விசேஷ சப்தமாகையாலே கீழெடுத்த ஸாமான்ய சப்தங்களெல்லாம் இந்த விசேஷ வ்யக்தியிலே பர்யவஸித்து நின்று நாராயணனே ஸகலஜகத்காரண பூதன் என்று காட்டி அவன்றன்னையே பரதெய்வமாக நிலைநாட்டிநிற்கும். இப்படி வேத வேதாந்தங்களிலே சிரமப்பட்டுப் பரத்வநிஷ்கர்ஷம் பண்ணப்படவேண்டிய பரமபுருஷன் திருக்குருகூரிலே "அர்ச்யஸ் ஸர்வஸஹிஷ்ணுரர்ச்சகபராதீநாகிலாத் மஸ்திதி" என்கிறபடியே எளியனாய்க் காட்சி தந்தருளாநிற்க இவனைப் பணிந்து உஜ்ஜீவித்துப் போகாதே அல்பதெய்வங்களைப் பணிந்து அநர்த்தப்பட்டுப்போகிறீர்களே! என்று தேவதாந்தர பரர்களைத் தட்டியுணர்த்துவது இத்திருவாய்மொழி.

உலகத்தில் பலர் பல சாஸ்திரங்களையும் கற்றுவைத்தும் 'பரதத்துவமின்னது' என்று துணியமாட்டாமல் கண்ட தெய்வங்களின் காலிலும் குனிகின்றார்கள். நம் எம்பெருமானுடைய திருவடி ஸம்பந்தம் பெற்றவர்கள் எத்தனையேனும் கல்வியறிவு இல்லாதவர்களாயிருந்தாலுங் கூட தேவதாந்தரங்களை அடுப்பிடுங்கல்லாக நினைத்திருப்பார்கள். இதற்குக் காரணம் பரமகாருணிகரான நம்மாழ்வார் *ஒன்றுந் தேவு மென்கிற இத்திருவாய் மொழியை

அருளிச்செய்து வைத்ததேயாம் -- என்று எம்பார் அருளிச்செய்வாராம்.

ஒன்றுந் தேவுமுலகுமுயிரும்மற்றும் யாதுமில்லா
வன்று *நான்முகன்தன்னொடு தேவருலகோடுயிர்படைத்தான்*
குன்றம்போல்மணிமாடநீடு திருக்குருகூரதனுள் *
நின்றவாதிப்பிரான் நிற்க மற்றைத்தெய்வம்நாடுதிரே.

தேவும்	- தேவர்களும்
உலகும்	- அவர்களுக்கிருப்பிடமான உலகங்களும்
உயிரும்	- மனிதர் முதலிய பிராணிகளும்
மற்றும் யாதும்	- மற்றுமுள்ள எல்லாமும்
ஒன்றும் இல்லா அன்று	- சிறிதுமில்லாத அந்த ஊழிக் காலத்திலே
நான்முகன் தன்னொடு	- பிரமனையும்
தேவர்	- தேவதைகளையும்
உலகு	- உலகங்களையும்
உயிர்	- பிராணிகளையும்
படைத்தான்	- படைத்தவனும்
நின்ற	- சாஸ்திரங்களில் நிலைத்திருப்பவனுமான
ஆதி பிரான்	- ஆதிநாதனென்னும் எம்பெருமான்
குன்றம்போல்	- மலைபோன்ற
மணிமாடம் நீடு	- திருமாளிகைகள் உயர்ந்திருக்கப்பெற்ற
திரு குருகூர் அதனுள்	- திருநகரியிலே
நிற்க	- காட்சியளித்துக்கொண்டிருக்கும்போது
மற்றைதெய்வம்	- வேறு தெய்வங்களை
நாடுதிர் ஏ	- தேடிப் போகின்றீர்களே.

* -- ஸகலஜகத் காரண பூதனான ஸர்வேஸ்வரன் திருநகரியிலே எளியனாய்க் காட்சி தந்தருளாநிற்க, வேறு தெய்வத்தைத் தேடி யோடுகிறீர்களே! இது என்ன அறிவு கேடு! என்று வெறுக்கிறார்.

எம்பெருமானுடைய ஜகத்காரணத்வத்தை மூதலிப்பன முன்னடிகள். ஒன்றும் என்பதை மேலுள்ள தேவும் இத்யாதிகளுக்கு விசேஷணமாக அந்வயிப்பதும், "தேவுமுலகு முயிறும் மற்றும் யாதும் இல்லாவன்று" என்று அந்வயித்து உரைப்பதும் பொருந்தும். விசேஷணமாக அந்வயிப்பதனால், ஒன்றுதல் -- பொருந்துதலாய், அதாவது லயிப்பதாய், *தம:பரே தேவ ஏகீ பவதி *என்கிறபடியே, காரியத்திற்குக் காரணத்திலே லயமாகச் சொல்லுகையாலே காரண பூதனான தன்பக்கலிலே சென்று ஒன்றுகிற (அதாவது, லயமடைகிற) தேவும்-- தேவஜாதியும், உலகும் --அத்தேவர்களின் இருப்பிடங்களும், உயிரும் -- மனிசர் முதலிய பிராணிவர்க்கமும், இப்படி பிரித்துப் பிரித்துச் சொல்லவேண்டாதபடி எதுவுமே இல்லாமலிருந்த ஊழிகாலத்திலே முந்துற முன்னம் நான்முகனைப் படைத்து, அவன் வழியாக தேவஜாதியையும் அவர்களுக்கு இருப்பிடமான லோகங்களையும் இவ்வருகே சேதநவர்க்கங்களையும் ஸ்ருஷ்டித்தானாயிற்று எம்பெருமான் என்று கொள்க.

இங்கே நம்பிள்ளை ஈட்டில் விநோதமாக அருளிச்செய்வதொரு ஸ்ரீஸூக்தி காண்மின்; -"ஸர்வேச்வரன் சதுர்முகனை ஸ்ருஷ்டித்தான்; சதுர்முகன் பஞ்சமுகனை ச்ருஷ்டித்தான்,

பஞ்சமுகன் ஷண்முகனை ஸ்ருஷ்டித்தான். ஆக இதுதான் பஹுமுகமாயிற்றுக் காணும்."

ஆக இப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்வரன் உங்களுக்குக் கண்ணாலே கண்டு ஆச்ரயிக்கலாம்படி, மலைபோன்ற அழகிய மணிமாடங்கள் உயர்ந்திருக்கிற திருநகரியிலே 'நம்மைக் காணவருவார் ஆரேனும் உண்டா?' என்று நின்று நின்று எதிர்பார்த்திருக்க, வேறேயொரு தெய்வத்தை அந்தோ! தேடித்திரிகின்றீர்களே!

* வாஸுதேவம் பரித்யஜ்ய யோந்யம் தேவமுபாஸதே । த்ருஷிதோ ஜாஹ்நவீதீரே கூபம் கநதி துர்மதி: * என்கிற ச்லோகம் இவ்விடத்திற்குப் பொருந்த அநுஸந்திக்கத்தகும். தாஹித்தவதன், கங்கை பெருகியோடுமிடத்திலே அதிலே அள்ளிக் குடித்துத் தன்விடாய் தீரமாட்டாதே அதன் கரையிலே குந்தாலிகொண்டு கிணறுகல்ல முயலுமாபோலே இருந்தது இவர்களுடையபடி. திருமாலையில் "கேட்டிரே நம்பிமீர்காள்! கெருடவாகனனும் நிற்கச், சேட்டைதன் மடியகத்துச் செல்வம்பார்த்திருக்கின்றீரே." என்ற பாசுரமும் இங்கு நினைக்கத்தகும்.

திருக்குருகூர் -- இது பாண்டிநாட்டுத் திருப்பதிகள் பதினெட்டில் ஒன்று; ஆழ்வார் திருநகரியென வழங்கப்படுமது. குருகாபுரீ என்பது வடமொழிவழக்கு.

> நாடிநீர்வணங்கும் தெய்வமும் உம்மையும் முன்படைத்தான் *
> வீடில்சீர்புகழாதிப்பிரான் அவன்மேவியுறைகோயில் *
> மாடமாளிகைசூழ்ந்தழகாய திருக்கூரதனை *
> பாடியாடிப்பரவிச்சென்மின்கள் பல்லுலகீர்! பரந்தே.

பல் உலகீர்	- பலவகைப்பட்ட உலகர்களே
நீர்	- நீங்கள்
நாடி	- தேடி
வணங்கும்	- வணங்கும்படியாயுள்ள
உம்மையும்	- உங்களையும்
முன் படைத்தான்	- முன்னம் படைத்தவனும்
வீடு இல் சீர்	- நித்யஸித்தங்களான திருக்குணங்களாலுண்டான
புகழ்	- புகழையுடையனுமான
ஆதி பிரான்	- ஆதிநாதன்
அவன் மேவி உறை கோயில்	- விரும்பி எழுந்தருளியிருக்குமிடமான
மாடம் மாளிகை	- மாடமாளிகைகளால்
சூழ்ந்து	- சூழப்பட்டு
அழகு ஆய	- அழகு வாய்ந்த
திரு குருகூர் அதனை	- திருநகரியை
பாடி ஆடி	- பாடுதலும் ஆடுதலும் செய்துகொண்டு
பரவி	- துதித்து
பரந்து செல்மின்கள்	- எல்லாவிடத்திலும் பரவி நடவுங்கள்.

* -- உலகர்களே! நீங்கள் எந்த தெய்வங்களைப் பணிகின்றீர்களோ, அந்த தெய்வங்களோடு உங்களோடு ஒரு வாசியில்லை. நீங்கள் எப்படி கார்யபூதர்களோ அப்படியே அவர்களும் கார்யபூதர்களேயல்லது காரணபூதர்களல்லர். ஆகையாலே, அவர்களை நீங்கள் ஆச்ரயிப்பது போல உங்களையும் அவர்கள் ஆச்ரயிக்கலாம். உங்களைக் காட்டிலும்

அவர்களுக்குச் சிறிது ஞானமும் சக்தியும் ஏறியிருக்கிறது என்கிற இவ்வளவேயல்லது வேறொரு வாசியில்லை கிடீர். உங்களோடு அவர்களோடு வாசியற அனைவர்க்கும் காரணபூதனான ஸ்ரீமந்நாரயணன் காட்சி தந்தருளுமிடமாகிய திருநகரியைப் பணியுங்கோளென்கிறார்.

நீர்நாடிவணங்கும் தெய்வமும் -- நாடுதலாவது தேடுதல். உங்களால் தேடிவணங்கப்படுகிற தெய்வங்களையும் என்றபடி. சாஸ்த்ரங்களானவை *ஸோந்வேஷ்டவ்யஸ் ஸவிஜிஜ்ஞாஸிதவ்ய: *என்று பரமபுருஷனைத் தேடவேண்டும் என்று சொல்லாநிற்க, அந்தோ! நீங்கள் காபுருஷர்களைத் தேடி யோடுவதே! என்று கர்ஹிக்கிறபடி. எம்பெருமான் உங்களைத் தேடாநிற்க, நீங்கள் நீசர்களைத் தேடியோடாநிற்கிறீர்களே! என்றுமாம்.

இங்கே நம்பிள்ளையீடு. -- "கள்ளரைத் தேடிப்பிடிக்குமாப்போலே தேடிப்பிடிக்கவேண்டியிருக்கிறபடி. ஆடு திருடினகள்ளரிறே இவர்கள்தாம்".-- ஜீவஹிம்ஸையையே ஆராதனமாகக் கொண்டிருக்கிற க்ஷுத்ர தெய்வங்களென்று காட்டினபடி.

வீடு இல் சீர்புகழ் = சீர் என்பதற்கு செல்வம் என்கிற பொருளும் குணம் என்கிற பொருளும் உண்டு. ஒருநாளுங் குறையாத செல்வங்களையுடையவன் என்றும், நித்யஸித்தங்களான திருக்குணங்களையுடையவன் என்றும் கொள்க.

அவன்மேவியுறைகோயில் என்றவிடத்து நம்பிள்யைீடு : -- "அவன் பரமபதத்தில் உள்வெதுப்போடே போலேகாணுமிருப்பது. ஸம்ஸாரிகள் படுகிற க்லேசத்தை அநுஸந்தித்து 'இவை என்படுகிறனவோ' என்று திருவுள்ளத்தில் வெறுப்போடேயாயிற்று அங்கிருப்பது. 'பரமபதத்திலும் ஸம்ஸாரிகள் படுகிற க்லேசத்தை யநுஸந்தித்துத் திருவுள்ளத்தில் வெதுப்போடேயாயிற்று எழுந்தருளியிருப்பது' என்று பட்டர் அருளிச்செய்ய, ஆச்சானும் பிள்ளையாழ்வானும் இத்தைக்கேட்டு 'பரமபதத்திலே ஆநந்த நிர்பரனாயிருக்கிற விருப்பிலே திருவுள்ளத்திலே ஒரு வ்யஸநத்தோடே இருந்தானென்கை உசிதமோ?' என்றார்கள் -- என்று பண்டிதரென்கிறவர் வந்து விண்ணப்பஞ்செய்ய, *வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்ருமாம் பவதி து:கித:. * என்றது குணப்ரகரணத்திலேயோ தோஷப்ரகரணத்திலேயோ வென்று கேட்கமாட்டிட்டிலீறோ? இது குணமாகில் குணமென்று பேர் பெற்றவற்றில் அங்கில்லாததொன்று உண்டோ என்றருளிச்செய்தார்."

இந்த ஐதிஹ்யம் இங்கு அருளிச்செய்ய ப்ரஸக்தி ஏதென்னில்; மூலத்தில் "அவன் மேவியுறைகோயில்" என்றுள்ளது; மேவியுறைதலாவது ஆசையோடு வாழ்தல்; பரமபதத்தில் பட்ட துக்கம் இங்குத் தீரப்பெறுவோமென்று ஆசைப்பட்டு வாழ்தலென்றே பொருள் சொல்லவேண்டியிருத்தலால், பரமபதத்திலும் பெருமானுக்கு து:க்க ப்ரஸக்தியுண்டோ என்று சங்கை உண்டாகுமாதலால் அதைப் பரிஹரிக்க ஐதிஹ்யமருளிச் செய்தபடி.

எம்பெருமானை ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகன் என்றும் * உயர்வறவுயர் நலமுடையவன் என்றும் கூறுகின்றவர்கள், "ஒன்றொழியாமே ஸகலகுணங்களும் அப்பெருமானிடத்தே யிருக்கின்றன" என்று இசைந்தே தீரவேண்டும். ஒரு குணம் இல்லை செய்யப்பட்டாலும் *ஸமஸ்த கல்யாண குணாம்ருதோததி: * என்று சொல்வதற்குக் குறை நேர்ந்ததாகும். துக்கப்படுவதென்பது கல்யாணகுணமன்றே; அது ஹேய குணமாயிற்றே என்று சிலர் கலங்குவர்கள். ஸ்வார்த்தமான சோகம் ஹேயமல்லது பரார்த்தமான சோகம் ஹேயமேயன்று. அதுதான் சிறந்த குணமெனப்படும். ஆனதுபற்றியே இராமபிரானுடைய சுப குணங்களை எடுத்துரைக்கின்ற அயோத்யாவாஸி ஜனங்கள் *வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்ருசம் பவதி து:க்கித: *என்றார்கள். எம்பெருமானாரும் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் *தயாஹிநாம -- ஸ்வார்த நிரபேக்ஷா பரது:காஸஹிஷ்ணுதா * என்றருளிச் செய்தார். ஸஹஸ்ரநாமத்திலே விகர்த்தா என்னும் திருநாமத்தின் பாஷ்யத்திலே "ஸ்வார்த்த ஹர்ஷமோகாத்யபாவேபி

பரார்த்தத் ப்ரஸக்தி: அதோஷ: ; அந்யதாபரது:கது:கித்வாதய: குணா:கதமஸ்யஸ்யு:" இதன் கருத்து :- தமக்காக இன்பதுன்பங்கள் இல்லாமலிருந்தும் பிறர் இன்பதுன்பங்களை அநுபவிப்பதனால் தாம் இன்ப துன்பங்களையடைந்து விகாரப்படுகிறவர். இந்த விகாரம் பிறரிடத்திலுள்ள அன்புபற்றியதாதலால் ஈச்வரனுக்குக் குற்றமாகாது." -- என்று பட்டர் ஸ்பஷ்டமாகவே அருளிச்செய்தார்.

எம்பெருமான் அனுபவிக்கிறதாகச் சொல்லப்படுகின்ற துக்கம் மெய்யானதா, பொய்யானதா என்கிற விசாரமே அவசியமற்றது. எம்பெருமானென்று ஒருவனுளனென்றும் அவன்றான் ஸமஸ்த கல்யாணகுணநிதியென்றும் இசைகின்றவர்கள் அப்பெருமானைப் பரது:க்க து:க்கியாக இசைந்தே தீரவேணும். இக்குணம் அவனுக்குப் பொருந்தாது என்பவர்கள் நிர்க்குண ப்ரஹ்மவாதிகளேயாவர். இத்யந்யத்ர விஸ்தர: .

முதற்பாட்டில் "திருக்குருகூரதனுள் நின்றவாதிப்பிரான்" என்று எம்பெருமானளவுஞ் சென்று பேசின ஆழ்வார் இப்பாட்டில் "திருக்குருகூரதனைப் பாடியாடிப் பரவிச்சென்மின்கள்" என்கிறார். எம்பெருமானிற்காட்டிலும் அவன் உகந்தருளினவிடமே பரமப்ராப்யம் என்று காட்டினபடி. திவ்யதேசத்திலே சென்று சேர்ந்து சேவிப்பதிலுங்காட்டில் வழிப்போக்குத்தானே மிக இனிதாகையாலே **பாடியாடிப் பரவிச்சென்மின்கள்** என்கிறார்.

பரந்தே என்றவிடத்து ஈடு :- "பெரிய திருநாளுக்கு ஸர்வதோதிக்க மாக வந்தேறுமாப்போலே நாநாதிக்கமாகப் பாடியாடிப் பரவிச்சென்மின்கள்."

பரந்த தெய்வமும் பல்லுலகும்படைத்து அன்றுடனேவிழுங்கி *
கரந்துமிழ்ந்துகடந்திடந்தது கண்டும்தெளியகில்லீர் *
சிரங்களாலமரர்வணங்கும் திருக்குருகூரதனுள் *
பரன்திறமன்றிப்பல்லுலகீர்! தெய்வம்மற்றில்லைபேசுமினே.

பரந்த	- விஸ்தீர்ணமான
தெய்வமும்	- தேவதாவர்க்கங்களையும்
பல் உலகும்	- (அவர்களுக்குப்) பல உலகங்களையும்
படைத்து	- ஸ்ருஷ்டித்தும்
அன்று	- பிரளயம் வந்த காலத்திலே
உடனே விழுங்கி	- எல்லாவற்றையும் ஒரு சேர விழுங்கி
கரந்து	- உள்ளே ஒளித்து வைத்தும்
உமிழ்ந்து	- பிறகு வெளிப்படுத்தியும்
கடந்து	- (மஹாபலியிடத்தில் தானம் பெற்று) அளந்துகொண்டும்
இடந்தது	- (மஹாவராஹமாய்) இடந்தெடுத்தும்
	ஆக இப்படிச்செய்த காரியங்களை
கண்டும்	- பிரமாணங்களாலே கண்டறிந்து வைத்தும்
தெளிய கில்லீர்	- தெளியமாட்டாத
பல் உலகீர்	- பலவகைப்பட்ட உலகத்தவர்களே!
அமரர்	- தேவர்கள்
சிரங்களால் வணங்கும்	- தலையால் வணங்கப்பெற்ற
திரு குருகூர் அதனுள்	- திருநகரியில் எழுந்தருளியிருக்கிற
பரன்	- பரம புரஷனுக்கு

திறம் அன்றி	- பிரகாரமாயல்லது
மற்று	- வேறு ஸ்வதந்திரமாய் இருப்பதொரு
தெய்வம் இல்லை	- தேவதை கிடையாது.
பேசுமின்	- அப்படிப்பட்ட தேவதை ஒன்று உண்டாகில் சொல்லுங்கள்.

* உலகங்களை ரக்ஷித்தருள்வதற்காக எம்பெருமான் செய்து போரும் செயல்களை ஆராய்ந்து பார்த்தாலும் இவனே பரம புருஷனென்று அறியப்போதுமென்கிறார்.

தேவவர்கம் முதற்கொண்டு பலவுலகங்களையும் படைத்தலும், *மண்ணாடும் விண்ணாடும் வானவரும் தானவரும் மற்றுமெல்லாம் உண்ணாத பெருவெள்ள முண்ணாமல் தான் விழுங்கி உண்ணக்கொண்டதும், பிறகு வெளிநாடுகாணப் புறப்படவிட்டதும், வாமனாவதாரம் பண்ணி மூவடி நீரேற்றுப் பெற்று அளந்து கொண்டதும், மஹாவராஹமாய் அண்டபித்தியில் நின்றும் ஒட்டு விடுவித்தெடுத்துக்கொண்டதுமாகிய இத்தகைய செயல்களைக் கொண்டே இவனே பரதேவதை என்று திண்ணமாக எண்ணலாயிருக்க, அந்தோ! தெளிவுபெற மாட்டிற்றிலீரே என்கிறார் முன்னடிகளில்.

எந்த தெய்வங்களை நீங்கள் சென்று பணிகின்றீர்களோ அந்த தெய்வங்களும் வந்து தலையாலே வணங்கும் திருக்குருகூரில் பரத்வம் பொலிய நிற்கும் பெருமானுக்குச் சரீரமல்லாத தெய்வம் ஒன்றுண்டோ? *ஸ ஆத்மா அங்காந்நந்யா தேவதா: என்னும்படியாக வன்றோ ஸகல தெய்வங்களுமிருக்கின்றன. ஸ்ரீமந் நாராயணனைப் போலே ஸ்வதந்த்ரமான தெய்வம் ஒன்றுண்டாகில் எடுத்துப் பேசுங்கள் என்கிறார்.

> பேசநின்றசிவனுக்கும் பிரமன்தனக்கும் பிறர்க்கும்
> நாயகனவனே * கபாலநன்மோக்கத்துக்கண்டுகொண்மின் *
> தேசமாமதிள்சூழ்ந்தழகாய திருக்குருகூரதனுள் *
> ஈசன்பாலோரவம்பறைதல் என்னாவதிலிங்கியர்க்கே ?

பேச நின்ற	- உங்களால் பரதெய்வமாகப் பேசப்படுகின்ற
சிவனுக்கும்	- ருத்ரனுக்கும்
பிரமன் தனக்கும்	- (அவனது தந்தையான) பிரமனுக்கும்
பிறர்க்கும்	- மற்றுமுள்ள தேவதைகளுக்கும்
நாயகன் அவனே	- தலைவன் ஸ்ரீமந்நாராயணனே என்னுமிடத்தை
கபாலம் நல் மோக்கத்து	- கபாலமோக்ஷக் கதையினால்
கண்டுகொண்மின்	- தெரிந்து கொள்ளுங்கள்.
தேசம்	- தேஜஸ் பொருந்திய
மா	- சிறந்த
மதிள் சூழ்ந்து	- மதிள்களால் சூழப்பட்டு
அழகு ஆய	- அழகு பெற்றதான
திரு குருகூர் அதனுள்	- திருநகரியில் எழுந்தருளியிருக்கிற
ஈசன் பால்	- ஸர்வேச்வரன் விஷயத்திலே
ஓர் அவம் பறைதல்	- தப்பான பேச்சுக்களைப் பேசுவது
இலிங்கியர்க்கு	- லிங்கபிரமாண வாதிகளுக்கு
என் ஆவது	- என்ன பலனைத்தரும்!.

∗ அநுமாநத்தாலே ஈச்வரனை ஸாதிக்கவிரும்புமவர்களும் பசுபதியே ஸர்வேச்வரனென்று கூறுபவர்களுமான சிலரை இப்பாசுரத்தாலே நிராகரித்தருளுகிறார். இலிங்கியர்க்கு என்றது ஹேதுவாதிகளுக்கு என்றபடி. அநுமானத்தைக் கொள்பவர்களே ஹேதுவாதிகளாவார்கள். சப்தப்ரமாணமான சாஸ்திரத்தின் முன்னே வேறு எந்த ப்ரமாணமும் நிற்கமாட்டாதாகையாலே அந்த சாஸ்த்ர ப்ரமாண விருத்தமாக இலிங்கியர் பேசுவது பொருளற்றது என்று நிரூபிக்கிறார். **இலிங்கியர்** -- லிங்கவாதிகள். லிங்கமாவது ஹேது. அநுமாநமென்கை.

ஒரு காலத்திலே பரமசிவன் தன்னைப்போலவே பிரமனும் ஐந்து தலையுடையனாயிருப்பது பலரும் பார்த்து மயங்குதற்கு இடமாயிருக்கின்ற தென்று கருதி அவனது சிரமொன்றைக் கிள்ளியெடுத்துவிட, அக்கபாலம் அப்படியே சிவன் கையில் ஒட்டிக்கொள்ளளுதலும் அவன் 'இதற்கு என்செய்வது' என்று கவலைப்பட, தேவர்களும் முனிவர்களும் 'இப்பாவந் தொலையப் பிச்சையெடுக்கவேண்டும்; என்றைக்குக் கபாலம் நிறையுமோ அன்றைக்கே இது கையைவிட்டு அகலும்' என்று உரைக்க, சிவபிரான் பலகாலம் பல தலங்களிலுஞ் சென்று பிச்சையேற்றுக்கொண்டே வருந்தித் திரிந்தும் அக்கபாலம் நீங்காததாக, பின்பு ஒருநாள் பதரிகாச்ரமத்தையடைந்து அங்கு எழுந்தருளியுள்ள நாராயண மூர்த்தியை வணங்கி இரந்தபோது அப்பெருமான் 'அக்ஷயம்' என்று பிக்ஷையிட உடனே அதுநிறைந்து கையைவிட்டு அகன்றது என்பது கபாலநன்மோக்க வரலாறு. கொலையுண்பவனும் கொலைசெய்பவனுமான பிரமனும் உருத்திரனும் பரதெய்வமாக இருக்கத் தகுதியுடையரல்லரென்பது இக்கதையினால் தெற்றென விளங்கும்.

வேதத்தில் ∗நஸந்நசாஸச்சிவ ஏவ கேவல: ∗ என்றும் ∗ ஏகஃவருத்ரோ நத்விதீயாய தஸ்தே ∗ என்றும், ∗ஹிரண்ய கர்பஸ் ஸமவர்த்தாக்ரே பூதாஸ்யஜாத: பதிரேக ஆஸீது ∗ என்றும் சொல்லியிருப்பவற்றைப் பற்றிக் கொண்டு சிலர் சிவனுக்குப் பாரம்யத்தையும் பேசுவதுண்டாதலால் ஆழ்வார் அதைத் திருவுள்ளம்பற்றிப் "பேசநின்ற சிவனுக்கும் பிரமன்றனக்கும்" என்கிறார். 'பேசநின்ற' என்பது சிவனுக்குப் போலவே பிரமனுக்கும் அடைமொழியாகத்தகும். சில மூலைகளிலே இவர்களுக்குப் பரத்வம் தோன்றும்படியான வசநவ்யக்திகள் இருந்தாலும் ∗ஸ்ருஜதஸ்தஸ்ய தேவஸ்ய பத்மம் ஸூர்ய ஸமப்ரபம்| நாப்யாம் விநிஸ்ஸ்ருதம் பூர்வம் தத்ரோத்பந்ந: பிதாமஹ: - என்றும், ∗யத் தத் பத்மமபூத் பூர்வம் தத்ர ப்ரஹ்மா வ்யஜாயத, ப்ரஹ்மணச்சாபி ஸம்பூதச் சிவ இத்யவதார்யதாம் ∗ என்றும், ∗ ப்ரஹ்மண: புத்ராய ஜ்யேஷ்ட்யாய ச்ரேஷ்டாய ∗ என்றும் ∗மஹாதேவஸ் ஸர்வமேதே மஹாத்மா ஹுத்வா ஆத்மாநம் தேவதேவோ பபூவ ∗ என்றுமுள்ள நூற்றுக்கணக்கான பிரமாணங்களுக்குச்சேர நிர்வஹிக்கவேண்டுகையாலே அப்படி நிர்ணயித்தருளின பரம வைதிகரான ஆழ்வார் "சிவனுக்கும் பிரமன் தனக்கும் பிறர்க்கும் நாயகனவனே" என்று துணிந்து அருளிச்செய்கிறார்.

இங்கே நம்பிள்ளை ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தி காண்மின் :-

"நீங்கள் ஈச்வரர்களாக சங்கித்தவர்களிருவரும் நின்றநிலை கண்டதே. ஒருவன் தலை கெட்டு நின்றான். ஒருவன் ஓடுகொண்டு ப்ராயச்சித்தியாய் நின்றான். ஓட்டையோடத்தோடு ஒழுகலோடமாய், உங்கள் குறைதீரப் பற்றுகிற நீங்கள் உங்களிலும் பெருங்குறைவாளரையோ பற்றுவது? 'பாதகியாய் பிக்ஷைபுக்குத் திரிந்தான்' என்று நீங்களே சொல்லி வைத்து, அவனுக்குப் பரத்வத்தைச் சொல்லவோ? ஒருவனுடைய ஈச்வரத்வம் தலையோடே போயிற்று. மற்றொருவனுடைய ஈச்வரத்வம் அவன் கையோடேயென்று காட்டிக்கொடுக்கிறார் (கண்டுகொண்மின்.) உந்தம் அகங்களிலே நீங்கள் எழுதியிட்டுவைத்த க்ரந்தங்களைப் பார்த்துக்கொள்ள மாட்டிகோளோ முன்னேநின்று பிதற்றாதே யென்கிறார்."

தேசம் =தேஜஸ் என்கிற வடசொல் திரிபு. தேசுபொலிந்த திருமதிளாலே சூழப்பட்டு அழகாய திருநகரியிலே நிற்கிற ஸர்வேச்வரன் பக்கலிலே குறை கூறும்படியான தௌர்ப்பாக்யமுண்டாயிற்றே! என்று வெறுக்கிறார்.

> இலிங்கத்திட்டபுராணத்தீரும் சமணரும்சாக்கியரும் *
> வலிந்துவாதுசெய்வீர்களும் மற்றுநுந்தெய்வமுமாகிநின்றான் *
> மலிந்து செந்நெல்கவரிவீசும் திருக்குருகூரதனுள் *
> பொலிந்துநின்ற பிரான்கண்டீர் ஒன்றும் பொய்யில்லைபோற்றுமினே.

இலிங்கத்து இட்ட	- லிங்கமாகிய விஷயமாகக் கல்பிக்கப்பட்ட
புராணத்தீரும்	- புராணத்தைப் பற்றினவர்களாயும்
சமணரும்	- ஜைநர்களாயும்
சாக்கியரும்	- பௌத்தர்களாயும்
வலிந்து வாது செய்வீர்களும்	- விதண்டாவாதம் செய்பவர்களாயுமிருக்கிற நீங்களாகவும்
மற்றும் நும் தெய்வமும்	- தேவதாந்தரங்களாகவும்
ஆகிநின்றான்	- (இப்படி ஸர்வசரீரகனான)
பொலிந்து நின்ற பிரான்	- பொலிந்துநின்ற பிரான் என்கிற எம்பெருமானை,
செந்நெல்	- செந்நெற்பயிர்களானவை
மலிந்து	- ஸம்ருத்திபெற்று
கவரி வீசும்	- சாமரை வீசப்பெற்ற
திரு குருகூர் அதனுள்	- திருநகரியிலே
கண்டீர்	- ஸேவியுங்கோள்.
ஒன்றும்	- எள்ளளவும்
பொய் இல்லை	- அஸத்யமில்லை
போற்றுமின்	- துதியுங்கோள்.

* லைங்கணபுரம் முதலாகச் சில குத்ருஷ்டி ஸ்ம்ருதிகளையும் பாஹ்ய ஸ்ம்ருதிகளையும் ப்ரமாணமாகக்கொண்டு பேசவந்தவர்களை நிராகரித்தருளுகிறார்.

புராணங்களானவை ராஜஸங்களென்றும் தாமஸங்களென்றும் ஸாத்விகங்களென்றும் பாகுபாடுற்றிருக்கின்றன. * அக்நேஶ்ஶிவஸ்ய மாஹாத்ம்யம் தாமஸேஷு ப்ரகீர்த்திதம், ராஜஸேஷு சமஹாத்ம்யம் அதிகம் ப்ரஹ்மணோவிது:। ஸாத்விகேஷ்வத கல்பேஷு மாஹாத்ம்யம் அதிகம் ஹரே: ஸங்கீர்ணேஷு ஸரஸ்வத்யா: பித்ரூணாம் ச நிகத்யதே.* (தாமஸ கல்பங்களில் அக்நியினுடையவும் சிவனுடையயும் மாஹாத்ம்யத்தையும், ராஜஸகல்பங்களில் நான்முகனுடைய மாஹாத்மியத்தையும் ஸாத்விக கல்பங்களில் ஸர்வேச்வரனுடைய மாஹாத்ம்யத்தையும், முக்குணங்களும் கலசின ஸங்கீர்ண கல்பங்களில் பித்ருக்களினுடையவும் ஸரஸ்வதியினுடையவும் மாஹாத்மியத்தையும் பேசியிருப்பதாக மஹர்ஷிகளே கூறிவைத்தார்கள்.

ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் எப்படி அவதரித்திருக்கின்றதென்பதைச் சிறிது உற்றுப்பார்க்கவேணும். *யந்மயம் ச ஜகத் ப்ரஹ்மந் யதச்சைதச் சராசரம்। லீநமாஸீத் யதா யத்ர லயமேஷ்யதி யத்ர ச * என்று பொதுவிலே கேள்விகேட்க; *விஷ்ணோஸ்ஸகாஶாத் உத்பூதம் ஜகத் தத்ரைவ ச ஸ்திதம்; ஸ்திதிஸம்யம கர்த்தாஸௌ ஜகதோஸ்ய ஜகச் ச ஸ: * என்று விடை அழகாக அவதரித்திருக்கின்றது. இப்படியல்லாமல், எருமையை யானையாகக்

கவிபாடித்தரவேணு மென்பாரைப் போலே லிங்கத்துக்குப் பெருமையிட்டுச் சொல்லவேணுமென்று கேள்வியாய், அதன்மேற்பிறந்தது லிங்கபுராணமாகையாலே **இலிங்கத்து இட்ட புராணத்தீரும்** என்று ஆழ்வார் மருமத்தை வெளியிட்டுப் பேசியருளினாராயிற்று. * யா வேதபாஹ்யா: ஸ்ம்ருதயோ யாச் ச காச் ச குத்ருஷ்டய:, ஸர்வாஸ் தா நிஷ்பலா: ப்ரேத்ய தமோநிஷ்டாஹி தா: ஸ்ம்ருதா: . * என்று மநுமஹர்ஷி சொல்லி வைத்ததும் அறியத் தக்கது.

இப்படிப்பட்ட பாஹ்யகுத்ருஷ்டிமத நிஷ்டர்களை விளித்து, 'நீங்களும் நீங்கள் தொழுகிற தெய்வங்களும் அவனேயாகி நின்றான்' என்று இங்கு ஆழ்வார் அருளிச்செய்வது * அந்த: ப்ரவிஷ்டம்ஶாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா * அஹம் பவோ பவந்தச்ச ஸர்வம் நாராயணாத்மகம் * தவாந்தராத்மா மமசயேசாந்யே தேஹிஸஞ்ஜிதா: * இத்யாதி ப்ரமாணங்களை உட்கொண்டாம். சிவபிரான் திரிபுரமெரித்த வரலாற்றை நன்குணர்ந்தால் ஒவ்வொரு தேவதைக்கும் எம்பெருமானே உயிராகி நிற்பவன் என்பது புலனாகும்.

இப்படி ஸர்வாந்தராத்மாவாக இருக்கும் ஸர்வேச்வரன் ப்ரத்யக்ஷபூதனல்லன் என்று கண்ணழிவு சொல்லவொண்ணாதபடி திருநகரியிலே ஸந்நிஹிதனாய், பரமபதத்திலுங்காட்டில் இங்கே தன் திருக்குணங்கள் நன்கு விளங்கப் பெற்றதனால் பொலிந்து நின்ற பிரானென்று திருநாமம் அணிந்து விளங்கும் பெருமானை ஸேவித்து, நாம் உபபாதிக்கும் எல்லாக்குணங்களையும் அந்தத் திருமூர்த்தியிலே அநுபவித்து மங்களாசாஸநம் பண்ணுங்கோள் என்கிறார் பின்னடிகளால்.

போற்றிமற்றோர்தெய்வம் பேணப்புறத்திட்டு * உம்மையின்னே
தேற்றிவைத்தது எல்லீரும்வீடுபெற்றால் உலகில்லையென்றே *
சேற்றில்செந்நெல்கமலமோங்கு திருக்குருகூரதனுள் *
ஆற்றவல்லவன்மாயம்கண்டீர் அதறிந்தறிந்தோடுமினே.

மற்று ஓர் தெய்வம்	- வேறொரு தேவதையை
போற்றி	- துதித்து
பேண	- ஆதரிக்கும்படியாக
புறத்து இட்டு	- வேறுபடுத்தி
உம்மை	- உங்களை
இன்னே	- இப்போது நீங்களிருக்கிற விதமாக
தேற்றி வைத்தது	- தேவதாந்தரங்களை நம்பும்படியாக (எம்பெருமான்) செய்து வைத்ததானது
எல்லீரும்	- எல்லாரும் (எதற்காகவென்றால்)
வீடு பெற்றால்	- முக்தியடைந்தால்
உலகு இல்லை என்றே	- புண்யபாப விஷயமான சாஸ்த்ர மரியாதை குலைந்துபோகுமென்கிற காரணத்தாலேயாகும்.
சேற்றில்	- சேற்றுநிலத்தில்
செந்நெல்	- செந்நெற்பயிர்களும்
கமலம்	- தாமரையும்
ஓங்கு	- ஓங்கி வளரப்பெற்ற
திரு குருகூர் அதனுள்	- திருநகரியிலே எழுந்தருளியிருக்கின்ற
ஆற்ற வல்லவன்	- பரமசக்தியுக்தனான பெருமானுடைய

மாயம் கண்டீர் - மாயையேயாமத்தனை
அது அறிந்து - மாயையென்பதை தெரிந்துகொண்டு
ஓடுமின் - திருவடியேசென்று சேரப்பாருங்கள்.

* ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஸர்வேச்வரனாகில் அவன் தன்னையே ஆச்ரயிக்கும்படி எங்களைப் பண்ணாமல் இதர தெய்வங்களைத் தொழுமாறு எங்களைச் செய்து வைத்தது ஏன்? என்று சிலர் கேட்பதாகக் கொண்டு அவர்களுக்கு உத்தரமளிக்கும் பாசுரம் இது. உங்கள் பாபந்தான் அதற்குக் காரணம் என்று விடை கூறிற்றாகிறது.

இப்பாசுரத்தில் **எல்லீரும் வீடுபெற்றால் உலகில்லையென்றே** என்பது தான் மருமமாக உள்ளது. ஆபாதாப்ரதீதியில் இதற்கு என்ன பொருள் தோன்றுமென்றால் : எல்லோரும் ஸ்ரீமந்நாராயணனையே தொழப்பெற்றால், எல்லோருமே வீடுபெற்றுவிட்டால் லீலாவிபூதி அடியற்றுப்போய்விடும். அங்ஙனம் போகாமைக்காகவே எம்பெருமான் உங்களை இதர தேவதா பஜநம் பண்ணி ஸம்ஸாரிகளாய்த் தொலைந்துபோம்படி செய்துவைத்தான் -- என்பதாகப் பொருள்தோன்றும். இப்படிப்பட்ட பொருள் எம்பெருமானுக்கு மிக்க அவத்யத்தை விளைக்குமதாகையாலே ஆழ்வார் இப்பொருள்பட அருளிச்செய்ய ப்ரஸக்தியில்லை. ஆறாயிரப்படி முதலிய வியாக்கியானங்களில் இங்ஙனே பொருள் நெஞ்சாலும் நினைக்கப்படவில்லை. ஆனால், திருவாய்மொழிக்கு ஸம்ஸ்க்ருத பதவுரையிட்டு (ஒன்பதினாயிரப்படி இயற்றிய) தசோபநிஷத் பாஷ்யகாரரான ஸ்ரீரங்கராமாநுஜ ஸ்வாமி இப்பொருளையே பணித்து வைத்தார். அவருடைய வாக்கியம் வருமாறு : "பவாத்ருசாம் ஸர்வஷாம் மோக்ஷலாபே லீலாவிபூத்யந்தர்பூதலோகாநாம் உச்சேதஏவ ஸ்யாதிதிமத்வைவ பகவதா ஸ்வவிஷய பக்திமநுத்பாத்ய தேவதாந்தரவிஷயே பக்திருத்பாதிதேதி பாவ:." என்பதாம்.

பிள்ளான் முதலிய ஸகல பூருவாசாரியர்களும் திருவுள்ளம்பற்றின பொருள் யாதெனில்; **உலகில்லையென்றே** என்ற விடத்தில் **உலகு** என்பதற்கு சாஸ்த்ரமர்யாதை என்று பொருள். அவரவர்கள் பண்ணின புண்யபாபரூப கருமங்களுக்குத் தக்கபடியே பலன் கொடுப்பதென்று ஒரு சாஸ்த்ரமரியாதை ஏற்பட்டிருக்கின்றது. நீங்கள் முற்பிறவிகளில் பிரபலமான தீவினைகளைச் செய்திருந்தபடியால் அவற்றின் பலனாக இப்பிறப்பில் உங்களை க்ஷுத்ரதேவதா பஜனம் பண்ணும்படியாக உபேக்ஷித்திடலாயிற்று. கொடிய பாவங்கள் செய்த உங்களை புண்யாத்மாக்களைப்போலே ஸ்ரீமந்நாராயண ஸமாச்ரயணமே செய்யும்படி பண்ணிவிடுவதனால் அப்போது முன்சொன்ன சாஸ்த்ரமரியாதை அழிந்துவிடுமன்றோ. அங்ஙனம் அழியாமைக்காகவே உங்களை இங்ஙனே நிறுத்திவைத்தது -- என்கை. வேதாந்த தேசிகனும் தாத்பர்ய ரத்நாவளியில் *தத்தத்கர்மாநுரூபம் பலவிதரணத: *என்று இவ்வர்த்தத்தையே வெளியிட்டருளினார்.

* மம மாயா துரத்யயா * என்று அவன்தானே கீதையில் சொல்லிவைத்தபடி தப்பவொண்ணாத இந்த மாயையை அவன் திருவடிகளைக் கட்டியே தப்பப்பாருங்கள் என்கிறார் பின்னடிகளில்.

ஓடியோடிப்பலபிறப்பும் பிறந்து மற்றோர்தெய்வம்
பாடியாடிப்பணிந்து * பல்படிகால் வழியேறிக்கண்டீர் *
கூடிவானவரேத்தநின்ற திருக்குருகூரதனுள் *
ஆடுபுட்கொடியாதிமூர்த்திக்கு அடிமைபுகுவதுவே.

ஓடி ஓடி பலபிறப்பும் பிறந்து	- ஸம்ஸார சக்ரத்தில் ஓடியோடி பலபலயோனிகளிலே பிறந்து
பல் படி கால்	- வம்ச பரம்பரையாக
மற்று ஓர் தெய்வம் வழி ஏறி	- நூல்களிலே சொல்லியிருக்கிறபடி
பாடி ஆடி பணிந்து	- பலபடியாக வழிபட்டு
கண்டீர்	- பலன் கை புகுந்தமை கண்டீர்களே.
வானவர்	- தேவர்கள்
கூடி	- திரண்டு
ஏத்த நின்ற	- துதிக்கும்படி நின்ற
திரு குருகூர் அதனுள்	- திருநகரியிலே எழுந்தருளியிருக்கும்
ஆடு புட்கொடி ஆதிமூர்த்திக்கு	- ஆடுங்கருளக்கொடியுடைய ஆதிநாதப் பெருமாளுக்கு
அடிமை புகுவது	- அடியராய் இருக்கத் தகுதி.

* தேவதாந்தரங்களை ஆச்ரயிப்பதனால் என்னபலன் உண்டாகுமோ அது உங்களுக்கு இதுவரையில் தெரியாமையில்லை. இந்நாள் வரையிலே கைகண்ட பலன்தான் இனிமேலும் காணக்கடவதாயிருக்கும். ஆனபின்பு கருளக்கொடியுடையானுக்கு அடிமை புகுவதுவே உறுவதென்கிறார்.

தேவதாந்தர பஜனத்தின் பலனை முன்னடிகளில் அருளிச்செய்கிறார். மற்றோர் தெய்வம் பாடியாடிப் பணிந்ததற்குப் பலன் ஓடியோடிப் பல பிறப்பும் பிறப்பதேயத்தனை என்றாராயிற்று. * ப்ரஹ்மாணம் சிதிகண்டம் ச யாச் சாந்யா தேவதா: ஸ்ம்ருதா: ப்ரதிபுத்தா ந ஸேவந்தே யஸ்மாத் பரிமிதம் பலம் * (பிரமன் சிவன் முதலிய தேவதைகளைத் தொழுவதனால் அற்பபலனே கிடைக்குமாதலால் விவேகிகள் அத்தெய்வங்களைத் தொழுவதில்லை) என்கிற ப்ரமாணத்தை அடியொற்றி ஆழ்வார் அருளிச்செய்கிறபடியால் இங்கே ஒரு ஆக்ஷேபமும் இடம்பெறாது.

நீங்கள் தொழநிற்கிற தெய்வங்களும் வந்து தொழுது தத்தம் வாய்படைத்த பலன்பெறுமாறு தோத்திரம் செய்யுமிடமான திருக்குருகூரிலே ஸேவைஸாதிக்கின்ற பறவையேறு பரமபுருடனுக்கு அடிமை செய்வதே ஸ்வரூப ப்ராப்தமென்றாராயிற்று.

ஆடுபுள் = 'ஆடு' என்று வெற்றிக்கும் பெயராதலால் வென்றிக் கருடன் என்னவுமாம்.

புக்கடிமையினால்தன்னைக் கண்ட மார்க்கண்டேயனவனை *
நக்கபிரானுமன்றுய்யகொண்டது நாராயணனருளே *
கொக்கலர்தடந்தாழைவேலித் திருக்குருகூரதனுள் *
மிக்கவாதிப்பிரான் நிற்க மற்றைத்தெய்வம்விளம்புதிரே.

அடிமையினால்	- அடிமைசெய்து
புக்கு	- உள்புகுந்து
தன்னை கண்ட	- தன்னைக் காணப்பெற்ற
மார்க்கண்டேயனவனை	- மார்க்கண்டேயனென்று ப்ரஸித்தனானவனை
அன்று	- அக்காலத்தில்
நக்கபிரான்	- திகம்பரசாமியான ருத்ரன்
உய்யக்கொண்டதும்	- ரக்ஷித்ததும்

நாராயணன் அருளே	- நாராயணனுடைய அருளின் பயனேயாகும்;
கொக்கு அலர்	- கொக்குப்போலே வெண்ணிறமாக அலர்கின்ற
தட தாழை வேலி	- பெரிய தாழைகளை வேலியாகவுடைய
திரு குருகூர் அதனுள்	- திருநகரியிலே
மிக்க ஆதி பிரான்	- மேம்பாடுடைய ஆதிநாதப் பெருமாளிருக்க
மற்று எ தெய்வம்	- வேறு எந்த தேவதைகளை
விளம்புதீர்	- பேசுகிறீர்கள்?

* மார்கண்டேயன் ருத்ரனை ஆராதித்துத் தன் அபேக்ஷிதம் பெற்றானே என்று சிலர் சொல்ல, அந்தக்கதையின் மருமமும் கேட்கலாகாதோ என்கிறார்.

ம்ருகண்டு என்னும் முனிவர் பிள்ளையில்லாக் குறையினால் பிரமனைக் குறித்துத் தவஞ்செய்தபோது, பிரமன் ப்ரத்யக்ஷமாகி 'முனிவரே! அறிவில்லாமையும் அங்கஹீநத்வமும் பெரும் பிணியும் தீயகுணங்களுடையவனாய் நூறு பிராயம் உயிர் வாழ்பவனான புத்ரனை விரும்புகின்றீரோ? அன்றி, கூர்மையான புத்தியும் அழகு பொலிந்த வடிவமும் ஆரோக்கியமும் நற்குணமுடையவனாய்ப் பதினாறு பிராயமே வாழ்பவனான குமாரனை விரும்புகின்றீரோ? சொல்லும்' என்ன, முனிவர், 'ஆயுள் சிறிதேனும் அறிவும் அழகும் குணமும் சிறந்து பிணியிலனாகும் ஸத்புத்ரனையே வேண்டுகிறேன்' என்று தம் கருத்தைக் கூற, நான்முகக் கடவுள் /1|/ குறிப்பு காண்க/ அவ்வாறே அநுக்ரஹித்தனர். அங்ஙனம் ஊழ்வினையாற் பதினாறுபிராயம் பெற்றுப் பிறந்த புத்திரனான மார்க்கண்டேயன் தனது அல்பாயுஸ்ஸைக் குறித்து வருந்திய தாய் தந்தையாரைத் தேற்றித் தான் விதியைக் கடந்து வருவதாகச் சொல்லி, தீர்காயுஸ்ஸு பெறுதற் பொருட்டுத் தினந்தோறும் சிவபூஜை செய்துவருகையில் ஒருநாள் யமன் தூதரையனுப்ப, அவர்கள் மார்க்கண்டேயனது தவக்கனலால் அவனை அணுகமாட்டாது அவன் செய்யும் சிவ பூஜைச் சிறப்பைக் கண்டஞ்சி வெருண்டோடி யமனிடம் செய்திசொல்ல, யமனும் கோபித்துத் தனது மந்திரியானை காலனை ஏவ, அவன் வந்து நயபயங்களாலழைக்கவும் மார்க்கண்டேயன் வரமாட்டேன் என்று சொல்லிவிட, பிறகு யமன் மிகக்கொதித்துத் தானே நேரில்வந்து மார்கண்டேயனைக் காலபாசத்தாற் கட்டியிழுக்கத் தொடங்குகையில் அம்முனிகுமாரன் சிவலிங்கத்தைத் தழுவிக்கொள்ள, யமன் சிலிங்கமுட்பட வலித்திழுக்கும்போது சிவபிரான் ஸ்ரீமந்நாராயணனைச் சிந்தைசெய்து அவனது திருவருள்பெற்று அங்குநின்று வெளிப்பட்டு யமனைக் காலலுதைத்துத் தள்ளி முனிமகனுக்கு என்றும் பதினாறு பிராயமாகவே அனேக கல்பகாலமளவும் இனிது வாழும்படி தீர்க்காயுஸ்ஸைக் கொடுத்தருளினன் என்பது வரலாறு.

/1|/ புராண பேதத்தால் இக்கதை சிறிது பேதப்படுவதுமுண்டு. பிரமனுடைய அநுக்ரஹத்தால் ம்ருகண்டு முனிவருக்குப் பிள்ளை பிறந்ததாகவும், அப்பிள்ளை ஒருநாள் வீதியில் விளையாடிக் கொண்டிருக்குமிருப்பை தாய்தந்தையர் ஆனந்தமாகக் கண்டுகொண்டிருக்குங்கால் 'இப்பிள்ளைக்கு ஆயுள் குறுகிற்று' என்று ஆகாசவாணியொன்று செவிப்பட, அதனால் அத்தாய்தந்தையர் மிக்க வருத்தங்கொண்டதாகவும், அதுகண்ட மார்கண்டேயன் 'இதற்கு நீங்கள் வருந்தவேண்டா, இவ்வாபத்தை நானே போக்கிக்கொள்கிறேன்' என்று அவர்களைத் தேற்றித் தான் சிவபூஜைசெய்யத் தொடங்கினன் என்தாகவும் சில புராணங்கள் கூறும். /1/

இங்ஙனம் சிவபிரான் மார்க்கண்டேயனுக்கு அருள் செய்தது திருமாலினருளால் தான்

பெற்ற சக்தியினாலேயென்பதும், அச்சிவபிரானுக்கு அந்தராத்மாவாய் நின்று தொழில் செய்தவன் ஸர்வேச்வரனான ஸ்ரீமந்நாராயணனே என்பதுமாகிய உண்மை உணரத்தக்கது. சில புராணங்களில் மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்க்கும்போது பரமசிவனே மார்க்கண்டேயனுக்கு அபயமளித்ததாகக் காணப்படினும், மஹாபாரதத்தில் ஆரண்யபருவத்தில் நூற்றுத்தொண்ணூற்றிரண்டாம் அத்யாயத்தில் மார்க்கண்டேயன் தானே தருமபுத்திரரை நோக்கிச் சொல்லுமளவில் ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய வார்த்தைகளை அநுவதிக்குமிடத்து * பித்ருபக்தோஸி விப்ரர்ஷே! மாஞ்சைவ சரணம் கத: * என்றுள்ள ச்லோகத்தினால் இவன் ஸ்ரீமந்நாராயணனை சரணம் புகுந்தவனென்பது நன்கு விளங்கும்.

ஸ்ரீ பாகவதத்திலும் பன்னிரண்டாம் ஸ்கந்தத்தில் எட்டாமத்தியாயத்தில் *ஆராதயந் ஹ்ருஷீகேசம் ஜிக்யே ம்ருத்யும் ஸுதுர்ஜயம் * (நாராயணனை ஆராதித்து வெல்லவொண்ணாத யமனை வென்றொழிந்தான்) என்று ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லிற்று.

மார்க்கண்டேயன் இங்ஙனம் நெடுநாள் வாழ்ந்துவருகையில், மஹாப்ரளயத்தைத் தான் காணவேணுமென்று ஆசைகொண்டு எம்பெருமானைப் போற்றிப் பிரார்த்தித்து அங்ஙனம் காணும்போது, மஹாப்ரளயத்தில் திருமாலொருவனையன்றி மற்றைத் தேவரெவரையும் பிழைத்திருக்கக் காணாதவனாய் அப்பெருமானது திருவயிற்றினுள்ளே அனைவரையுங் கண்டு, முடிவில் தான் நற்கதி பெறுதற்பொருட்டுத் திருமாலையே சரணமடைய, அப்பெருமான் அவனைத் தனது திருவடிகளிற் சேர்த்துக்கொண்டருளினன் என்பதும் அறியத்தக்கது. இதைத் திருவுள்ளம்பற்றியே பன்னீராயிரப்படியில் "அன்று உய்யக் கொண்டதும்" என்பதற்கு -- "ப்ரளயதசையிலே பிழைப்பித்து பகவத்பரனாக்கி உஜ்ஜீவிப்பித்தது" என்று உரை கூறப்பட்டது.

நாராயணனருளே என்றவிடத்து ஈடு :- "நீ நெடுநாள் பச்சையிட்டு ஆச்ரயித்தாய். அவ்வாச்ரயணம் வெறுமன் போயிற்றதாக வொண்ணாது -- என்று அவனையழைத்து 'நானும் உன்னோபாதி ஒருவனை ஆச்ரயித்துக்காண் இப்பதம் பெற்றது. இனி ஊண்கொடுத்தல் உபதேசங் கொடுத்தலிறே என்று சொல்லி அவனைக் கொண்டுபோய் ஸர்வேச்வரன் பக்கலிலே காட்டிக் கொடுத்தானாயிற்று."

ஆகவே இப்படி ஸர்வேச்வரனான நாராயணனை ஒழிய மற்று எந்தத் தெய்வத்தைக் கொண்டாடுகிறீர்களென்பன பின்னடிகள்.

> விளம்புமாறுசமயமும் அவையாகியமற்றும்தன்பால் *
> அளந்துகாண்டற்கரியனாகிய ஆதிப்பிரானமரும் *
> வளங்கொள்தண்பணைசூழந்தழகாய திருக்குருகூரதனை *
> உளங்கொள்ஞானத்துவைம்மின் உம்மையுய்யக்கொண்டுபோகுறிலே.

விளம்பும்	- கண்டபடி சொல்லுவது தவிரப் பொருட்பொருத்தம் சிறிதும் இல்லாதவைகளான
ஆறு சமயமும்	- ஆறுவகைப்பட்ட பாஹ்ய மதங்களும்
அவை ஆகிய	- அந்த பாஹ்ய மதங்கட்குப் பரியாயமான
மற்றும்	- குத்ருஷ்டி மதங்களும்
தன் பால்	- தன் விஷயத்திலே
அளந்து காண்டற்கு அரியன் ஆகிய	- எல்லைகாணவொண்ணாதவனாய் இருக்கிற
ஆதி பிரான்	- ஸகலஜகத் காரணபூதனான ஸர்வேச்வரன்

அமரும்	- நித்யவாஸம் பண்ணுமிடமாய்
வளம் கொள் தண்பணை	
சூழந்து அழகு ஆய	- வளம்மிக்க குளிர்ந்த நீர்நிலங்களாலே சூழப்பட்டு அழகியதான
திரு குருகூர் அதனை	- திருநகரியை (நீங்கள்)
உம்மை	- உங்களை
உய்யக் கொண்டு	
போகுறில்	- உஜ்ஜீவிப்பித்துக்கொண்டு நடக்கவேண்டியிருந்தீர்களாகில்
உளம் கொள் ஞானத்து	- அந்தரங்க ஜ்ஞானத்துக்குள்ளே
வைம்மின்	- வைத்துச் சிந்தனை செய்யுங்கள்.

* வேதபாஷ்யங்களும் குத்ருஷ்டிகளும் பண்ணுகின்ற துஸ்தர்க்கங்களால் அழிக்கவொண்ணாத ஐச்வர்யத்தையுடையனான எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கிற திருநகரியை ஆச்ரயியுங்கோள் பிழைக்கவேண்டியிருந்தீர்களாகில் என்கிறார்.

வேதம் முதலிய சாஸ்திரங்களை ப்ரமாணமாக இசையாதவர்கள் வேத பாஹ்யர்கள் எனப்படுவர். அவற்றை ப்ரமாணமாக இசைந்துவைத்தும் அவற்றுக்குத் தவறான அர்த்ததங்களைப் பண்ணுமவர்கள் (அதாவது) எம்பெருமானொருவன் தவிர மற்ற தத்துவமொன்றுமே இல்லையென்றும், அவனுக்குக் குணமில்லை விக்ரஹமில்லை என்றும் சொல்லுமவர்கள் குத்ருஷ்டிகளெனப்படுவர். இவ்விருவகுப்பினரையும் பற்றிக் கூரத்தாழ்வான் ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவத்தில் ஒரு ச்லோகமருளிச் செய்கிறார். அதாவது --*பாஹ்யா: குத்ருஷ்டய இதி த்விதயேப்யபாரம் கோரம் தமஸ் ஸமுபயாந்தி நஹீக்ஷஸே தாந், ஜக்தஸ்ய காநநம்ருகைர் ம்ருகத்ருஷ்ணிகேப்ஸோ: காஸாரஸத்வநிஹதஸ்ய ச கோ விசேஷ:? *என்பதாம். இதன் கருத்தாவது :- வேதபாஹ்யர்களும் வேத குத்ருஷ்டிகளுமான இருவகுப்பினரும் ஒருநாளும் பகவத் கடாக்ஷத்திற்கு இலக்காகமாட்டாமல் நசித்துப்போவர்கள். வேதத்தை அடியோடே ப்ரமாணமாக அங்கீகரியாதே. தூஷிக்கின்ற பாஹ்யர்கள் நசித்துப்போவது யுக்தம். அப்படியல்லாமல் வேதத்தை ப்ரமாணமாக அங்கீகரித்து வைதிகர்களென்று பேர்பெற்றிருக்கின்றவர்களும் நசித்துப்போவர்களென்னலாமோ என்ன; இருவகுப்பினரும் துல்ய யோகக்ஷேமர்களேயென்பது ஒரு த்ருஷ்டாந்த முகத்தாலே மூதலிக்கப்படுகிறது. விடாய் மிகுத்துத் தண்ணீரைத் தேடியோட இரண்டு ம்ருகங்கள் புறப்பட்டன. அவற்றில் ஒரு ம்ருகமானது தடாகத்தில் புகாதே கானலைக்கண்டு தண்ணீர்ப்பெருக்காக மயங்கி ஓடிக்கொண்டேயிருக்கையில் வழியிடையிலே நேர்பட்ட புலி முதலிய கொடிய விலங்குளினால் அடித்துத் தின்னப்பட்டதாயிற்று. இது இப்படியாக, மற்றொரு மிருகமானது விடாய்தீரத் தடாகத்திலேயே சென்று சேர்ந்தது. ஆனால் அடைவே இழியவேண்டிய துறையிலே யிழியாமல் துறைதப்பி யிழியவே அங்குக் கிடந்தவொரு கொடிய ஜலஜந்துவாலே அது பக்ஷிக்கப்பட்டொழிந்தது. ஆக இரண்டு மிருகங்களும் தடாகப்ரவேச -- அப்ரவேசங்களாலே சிறிது வாசி பெற்றிருந்தாலும் விநாசத்திலே வாசி பெற்றனவில்லையே. அதுபோலவே குத்ருஷ்டிகளும் பாஹ்யர்களும் வேதப்ராமாண்ய அங்கீகார--அநங்கீகாரங்களாலே சிறிது வாசி பெற்றிருந்தாலும் விநாசத்திலே வாசியற்றவர்களேயாவர் என்றதாயிற்று. கானலிலே மயங்கியொழிந்த ம்ருகத்தின் ஸ்தானத்தில் பாஹ்யர்கள். தடாகத்திலே யிழிந்து துறைதப்பியொழிந்த ம்ருகத்தின் ஸ்தானத்திலே குத்ருஷ்டிகள் என்றுணர்க.

விளம்பும் ஆறுசமயமும் = சாக்ய, உலுக்ய, அக்ஷபாத, க்ஷபண, கபில, பதஞ்சலி மதங்கள் எனப்படும் ஆறும் பாஹ்ய ஸமயங்களாம். சாக்யர் =பௌத்தர். உலூக்யர்

=சார்வாகர். அக்ஷபாதரென்று =கௌதமரைச் சொல்லி நையாயிக வைசேஷிகர்களை நினைக்கிறது. க்ஷபணர் = ஜைநர்.

அவையாகிய மற்றும் = மற்றும் அவற்றோடொத்த குத்ருஷ்டிகளும் என்றபடி. "அவையாகியும்" என்பது பன்னீராயிரப்படியுரைக்கு மாத்திரம் பாடம்.

மற்றும் என்பதற்கே குத்ருஷ்டிவர்க்கமெனப் பொருள்கொண்டு, அவையாகியும் என்பதற்கு 'ஸபையாகத் திரண்டாலும்' என்று பொருள் கூறினர் பன்னீராயிரவுரைக்காரர். அவை = ஸபை. பாஹ்யர்களும் குத்ருஷ்டிகளும் பெருந்திரளாகக் கூடினாலும் பரிச்சேதித்து அறியமுடியாதவன் எம்பெருமான் என்றபடி.

ஆறுசமயங்களுக்கு **விளம்பும்** என்று அடைமொழி கொடுத்தது -- அர்த்தமில்லாத வெறும் சொற்களையே பிதற்றுகிறவர்களென்று காட்டினபடி. ஆக, பாஹ்யர்களாலும் குத்ருஷ்டிகளாலும் சலிப்பிக்கவொண்ணாத ஸ்வரூபரூப குணவிபூதிகளையுடைய ஸர்வேச்வரன் எழுந்தருளி யிருக்குமிடமாய், வளம் மிக்க நீர்நிலங்களாலே சூழப்பட்டு அழகியதான திருநகரியை, **உளங்கொள் ஞானத்து வைம்மின்** -- மாநஸஜ்ஞானத்துக்கு விஷயமாக்குங்கள் என்றபடி. இது யாரைநோக்கி யுரைக்கிறதென்னில்; **உம்மை உய்யக்கொண்டு போகுறில்** = உஜ்ஜீவிக்க விருப்பமுடையீராகில்.
போக + உறில் = போகுறில் = தொகுத்தல்.

> உறுவதாவதெத்தேவும் எவ்வுலகங்களும்மற்றும்தன்பால் *
> மறுவில்மூர்த்தியோடொத்து இத்தனையும்நின்றவண்ணம்நிற்கவே*
> செறுவில்செந்நெல்கரும்பொடோங்கு திருக்குருகூரதனுள் *
> குறியமாணுருவாகிய நீள்குடக்கூத்தனுக்காட்செய்வதே.

எத்தேவும்	- எல்லாத் தேவதைகளும்
எ உலகங்களும்	- எல்லாவுலகங்களும்
மற்றும்	- மற்றுமுண்டான சேதநா சேதனங்களுமாகிய
இத்தனையும்	- இவையடங்கலும்
தன் பால்	- தன்னுடையதான
மறு இல் மூர்த்தியோடு ஒத்து	- நிஷ்கலங்கமான அஸாதாரண விக்ரஹம் போன்று (ஸகலவிதத்தாலும் விதேயங்களாகி யென்றபடி)
நின்ற வண்ணம் நிற்க	- குறையற நிற்குமிருப்பிலே
செறுவில்	- விளை நிலங்களில்
செந்நெல்	- செந்நெற்பயிர்களும்
கரும்பொடு	- கருப்பஞ்சோலைகளும்
ஓங்கு	- வளரும்படியான
திரு குருகூர் அதனுள்	- திரு நகரியிலே
குறிய மாண் உரு ஆகிய	- வாமநப்ரஹ்மசாரி வேஷமெடுத்தவனும்
நீள் குடக் கூத்தனுக்கு	- (க்ருஷ்ணனாய்ப்) பெரிய குடக் கூத்தாடினவனுமான பெருமானுக்கு
ஆள் செய்வதே	- அடிமை செய்வதே
உறுவது ஆவது	- உற்றதாம்.

* தன் ஐச்வர்யத்தில் ஒன்றும் குறையாமல் திருநகரியில் வந்து நின்றருளின பொலிந்து

நின்ற பிரானுக்கு அடிமைசெய்கைதானே ஸ்வரூபாநுரூபமென்கிறார். பாட்டினடியிலுள்ள **உறுவதாவது** என்பதை, முடிவிலுள்ள **ஆட்செய்வதே** என்பதனோடு கூட்டுக. ஆட்செய்வதே உறுவதாவது என்றபடி.

எத்தேவும் எவ்வுலகங்களும் மற்றும் இத்தனையும் தன்பால் மறுவில் மூர்த்தியோடொத்து இத்யாதி. இந்திரன் சந்திரன் குபேரன் என்று சொல்லப்படுகிற ஸகல தேவதா வர்க்கமும், ஸமஸ்த லோகங்களும், மற்றுமுண்டான சேதநாசேதநவர்க்கமுமான இவை யித்தனையும் தன்னுடைய அஸாதாரண விக்ரஹம்போலே தனக்கு விதேயமாயிருக்கும்படியாகப் பெற்ற எம்பெருமான் திருக்குருகூரிலே நின்றருளுகிறானாகையாலே அவனுக்கு ஆட்செய்வதே உறுவது என்றபடி.

மறுவின்மூர்த்தி யென்பதற்கு இரண்டுவகையாகப் பொருள் கூறுவர். மறு என்று ஸ்ரீவத்ஸத்திற்கும் பெயராகையாலே அதமையுடைத்தான திருமேனி. (அல்லது) மறு என்று அவத்யமாய், அஃதில்லாத (ஹேயப்ரத்யநீகமான) திருமேனியென்னுதல்.

எவ்வுலகங்களும் மற்றும் தன்னுடைய மூர்த்தியோடொத்திருக்கையாவது என்னென்னில்; சரீரத்தினுடைய லக்ஷணம் இன்னதென்று அறிந்தால் இது அறிந்ததாகும். *யஸ்ய சேதநஸ்ய யத் த்ரவ்யம் ஸர்வாத்மநா ஸ்வார்த்தே நியந்தும் தாரயிதுஞ்ச சக்யம் தச்சேஷதைக ஸ்வரூபஞ்ச, தத் தஸ்ய சரீரம்.*என்பது சரீர லக்ஷணம். ஆத்மாவுக்கு ஸகலப்ரகாரங்களாலும் நியாம்யமாய் தார்யமாய் சேஷப்பட்டிருக்கையே சரீரத்வமாதலால் ஸகலதேவதைகளும் எம்பெருமானுக்கு இங்ஙனேயிருக்கும்படியைச் சொன்னவாறு.

செறு = விளைநிலம்.

குடக்கூத்தன் =அந்தணர்க்குச் செல்வம் விஞ்சினால் யாகஞ்செய்வது போல இடையர்க்குச் செல்வம் விஞ்சினால் அதனாலுண்டாகுஞ் செருக்குக்குப் போக்குவீடாக அவர்களாடுவதொரு கூத்து குடக்கூத்தெனப்படும். தலையிலே அடுக்குக்குடமிருக்க இரு தோள்களிலும் இருகுடங்களிருக்க இருகையிலும் குடங்களை யேந்தி ஆகாசத்திலே எறிந்து ஆடுவதொரு கூத்து இது.

ஆட்செய்தாழிப்பிரானைச் சேர்ந்தவன் வண்குருகூர்நகரான் *
நாட்கமழ்மகிழ்மாலைமார்பினன் மாறன்சடகோபன் *
வேட்கையால்சொன்னபாடல் ஆயிரத்துளிப்பத்தும்வல்லார் *
மீட்சியின்றி வைகுந்தமாநகர் மற்றதுகையதுவே.

ஆள் செய்து	- (உபதேச முகத்தாலே ஸம்ஸாரிகளைத் திருத்திப் பணிகொள்ளுகையாகிற) கைங்கரியத்தைப் பண்ணி
ஆழி பிரானைச் சேர்ந்தவன்	- ஆழியங்கையனான பெருமானை அடைந்தவரும்
வண் குருகூர் நகரான்	- திருநகரிக்குத் தலைவனும்
நாள் கமழ் மகிழ் மாலை மார்பினன்	- பரிமளம் மாறாத மகிழமாலையைத் திருமார்பிலே அணிந்தவருமான
மாறன் சடகோபன்	- ஆழ்வார்
வேட்கையால்	- ஆதரத்தோடு
சொன்ன	- அருளிச்செய்ததான
பாடல் ஆயிரத்துள்	- ஆயிரம் பாட்டினுள்ளே
இ பத்தும் வல்லார்	- இப்பதிகத்தை ஓதவல்லவர்களுக்கு

மீட்சியின்றி	- மீண்டும் திரும்புதல் இல்லாத
வைகுந்தம் மா நகர் மற்றது	- ஸ்ரீ வைகுண்டமாநகரமாகிய அவ்விடம்
கையது	- கரஸ்தம்.

* இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்குப் பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டும் பாசுரம் இது. (ஆட்செய்து ஆழிப்பிரானைச் சேர்ந்தவன்) ஆட்செய்கையாவது கைங்கரியம் பண்ணுதல் இது மாநஸிகமென்றும் வாசிகமென்றும் காயிகமென்றும் மூவகைப்பட்டிருக்கும். இங்கு வாசிக கைங்கரியம் கொள்ளத்தகும். செவிக்கினிய செஞ்சசொற்களைப் பாடுவதே வாசிக கைங்கரியமாகும். எம்பெருமானார் கையுந்திருவாழியுமான அழகைக் காட்டித் தம்மை ஆட்படுத்திக்கொண்டானெனன்பது தோன்ற ஆழிப்பிரானை என்றார்.

முதலடிக்கு ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்திகள் பரமபோக்யங்களாயிருக்கையாலே அவை ஈண்டுக் குறிப்பிடப்பெறுகின்றன :- "அடிமைதான் த்ரிவிதம் -- மாநஸ வாசிக காயிகங்கள். இவற்றில் மாநஸ காயிகங்களுக்கு ஆளல்லர்; என்றியவென்னில், *காலாழும் நெஞ்சழியும் கண்சுழலும்* என்கையாலே. இனி வாசிகமொன்றுமேயானால், வாசிகமாகத் திருவாய்மொழி பாடி அடிமை செய்தாரென்கிறதோ வென்னில்; அன்று; அப்படியாமன்று இப்பாசுரம் * முனியே நான்முகனிலேலேயாகவேணும். இல்லையாகில் இவர் வாசிகமாக அடிமைசெய்த *புகழுநல்லொருவனிலேயாகப் பெறில் முக்ய்ம். ஆனால், தேவதாந்தரபரத்வ நிரஸநபூர்வமாக ஸர்வேச்வரனுடைய பரத்வத்தை அருளிச்செய்கயாலே ஆனாலோ வென்னில்; அதுவாகில் முதல் திருவாய்மொழியிலே யாகவமையும். பரத்வநிர்ணயத்திலே பரோபதேசமு மாகையாலே ஆனாலோவென்னில், அதுவாகில் *திண்ணன்வீட்டிலேயாதல்* அணைவதரவணையிலே யாதலாகவமையும். ஆனால் அர்ச்சாவதாரத்திலே பரத்வமருளிச் செய்கையாலே யானாலோவென்னில்; அதுவுமொண்ணாது. அது *செய்யதாமரைக் கண்ணனிலேயாகவமையும். பரோபதேசம் பண்ணுகையாலே சொல்லிற்றானாலோவென்னில், அதுவுமொண்ணாது; *வீடுமின் முற்றவும் தொடங்கிப் பலவிடங்களிலும் பரோபதேசம் பண்ணினார்; ஆனால் ஏதாவதென்னில்; இவ்வொன்றுந்தேவிலே *பரன் திறமன்றிப் பல்லுலகீர் தெய்வம் மற்றில்லை பேசுமினே *என்று பொலிந்து நின்ற பிரானே ஸர்வஸ்மாத்பரனென்று இவரருளிச் செய்யக் கேட்டு *கபாலநன்மோக்கத்துக் கண்டு கொண்மின்*என்னக் கண்டு ஜகத்தாகத் திருந்தி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாயிற்று. இவர்தாம் அவர்களுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணும்படியிறே அவர்கள் தாம் திருந்தினபடி. *பொலிக பொலிக என்று இதுக்கென்னவொரு திருவாய்மொழி நேருகிறாரிறே. ஸர்வேச்வரன் அவதரித்துத் திருத்தப் பார்த்தவிடத்தும் திருந்தாத ஸம்ஸாரத்திலே இவர் திருத்தத் திருந்தினபடி. இனி இவர்க்குத் தத்வநிர்ணயம் பண்ணவேண்டாதபடி *இடங்கொள் சமயத்தையெல்லாமெடுத்துக் களைவனபோலே தடங்கடற்பள்ளிப் பெருமான் தன்னுடைப் பூதங்களேயாம்படி திருத்துகையாலே **ஆட்செய்தாழிப்பிரானைச்சேர்ந்தவன்** என்கிறார்."

இந்த நன்மைக்கு அடி நல்லார்நவில் குருகூரிலே பிறப்பு, என்பது தோன்ற வண்குருகூர்நகரான் என்கிறார்.

நாட்கமழ்மகிழ்மாலைமார்பினன் =ஆழ்வார் தாம் வகுளமாலையை அணியாகக் கொண்டவராதலால் வடமொழியில் 'வகுளாபரணர்', 'வகுளபூஷணர்' என்றும், தென்மொழியில் 'மகிழ்மாலைமார்பினர்' என்றும் வழங்கப்படுவர். ஸ்ரீமத் வேதாந்ததேசிகன் யதிராஜஸப்ததியில் *யஸ்ய ஸாரஸ்வதம் ஸ்ரோதோ வகுலாமோத வாஸிதம், ச்ருதீநாம் விச்ரமாயாலம் சடாரிம் தமுபாஸ்மஹே.* என்றருளிச்செய்த ச்லோகம் இங்கு ஸ்மரிக்கத் தக்கது. ஆழ்வார் அணிந்து கொண்டிருக்கும் வகுளமாலையின் நறுமணம் திருவாய்மொழியிலும் வீசிக்கிடப்பதாக

அருளிச்செய்கிறார். இத்தகைய நறுமணம் வடமொழி வேதத்திற்கு இல்லாமையாலே அதற்கொரு குறையுண்டு என்பதையும் காட்டியருளினார்.

வேட்கையால் சொன்னபாடல் = உலகத்திலே கவி சொல்லுவார் பலருண்டு. அவர்கள் பெரும்பாலும் தம்தம் கவித்திறம் காட்டுதற்கே பாடல்கள் பாடுவர். ஆழ்வார் அங்ஙனமின்றி பக்தி பலாத்காரத்தாலே பரவசமாகத் திருவாய்மொழி பணித்தாரென்பது அறியத்தக்கது. ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் -- "நீர்பால் நெய்யமுதாய் நிரம்பின ஏரி நெளிக்குமாபோலே பரபக்தியாதிமயஜ்ஞாநாம்ருதாப்தி நிமிகிற வாய்கரைமிடைந்து மொழிபட்டு அவாவிலந்தாதியென்று பேர்பெற்றது." என்ற சூர்ணிகை இங்கு அநுஸந்தேயம்.

"வைகுந்தமாநகர்மற்றது" என்ற விடத்தில் மற்று என்பது அசைச்சொல்லாய் வைகுந்தமாநகராகிய அவ்விடம் என்று பொருள்படும். அன்றியே, வைகுந்தமாநகராகிய நித்ய விபூதியும் மற்றதாகிய லீலாவிபூதியும் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். உபய விபூதி ஸாம்ராஜ்யமுண்டாகுமென்று பலன் சொல்லிற்றாயிற்று.

ஐந்தாம்பத்து -- எட்டாந் திருவாய்மொழி -- ஆராவமுதே.

உரையவதாரிகை :- கீழ்த் திருவாய்மொழியிலே வானமாமலை எம்பெருமான் திருவடிகளிலே வேரற்ற மரம்போலே விழுந்து மிகப்பெரிய ஆர்த்தியோடே சரணம் புகச்செய்தேயும் அப்பெருமான் முகங்காட்டிற்றிலன். இன்னார்க்கு இன்னவிடத்திலே முகங்காட்டுவது என்றொரு நினைப்பு உண்டே எம்பெருமானுக்கு. அதனாலே இவர்க்குத் திருக்குடந்தையிலே முகங்காட்டுவதாக அவன் நினைப்பிட்டிருக்கவுங் கூடுமே. ஆழ்வார் அப்படியே கருதினார். நமக்குத் திருக்குடந்தையிலே காட்சி தந்தருள்வதாக எம்பெருமான் ஸங்கல்பித்திருக்கக் கூடுமென்று எண்ணினார். எண்ணி, 'அங்குச் சென்று புகவே நம் அபேக்ஷிதம் தலைக்கட்டும்; குறைகளெல்லாம் தீரும்' என்று கனக்கப் பாரித்துக்கொண்டு திருக்குடந்தையிலே சென்று புகுந்தார். சித்திரக்கூட மலைச்சாரலிலே வந்து சேர்ந்த பரதாழ்வான் தான் நினைத்தபடியான பரிமாற்றம் ஒன்றும் பெறாதாப்போலே; ஆழ்வாரும் புக்கவிடதட்தில் திருக்கண்களை அலர விழித்துக் குளிரநோக்கியருளுதல் திருப்பவளத்தைத் திறந்து ஒரு வார்த்தையருளிச் செய்தல் அணைத்தல் முதலானவற்றிலே ஒன்றுஞ் செய்யக் கண்டிலர். அக்ரூரன் கண்ணபிரானிடத்து வரச்செய்தே *மாம் அக்ரூரேதி வக்ஷ்யதி* என்று கனக்கப் பாரித்துக்கொண்டு மனோரதித்தபடியே பெற்றானென்று கேட்டிருந்தோம். அங்ஙனே, ஒன்றும் தாம் பெறாமையாலே மிக வருந்தி, ஸ்தநந்தய ப்ரஜையானது தாய்ப்பக்கலிலே தளர்ந்து கிடந்து கூப்பிட்டு இன்னும் எத்தனை திருவாசல் தட்டித்திரியக் கடவேன்! என்னு மார்த்தியோடே தலைக்கட்டுகிறார்.

> ஆராவமுதேயடியேனுடலம் நின்பாலன்பாயே *
> நீராயலைந்துகரையவுருக்கின்ற நெடுமாலே! *
> சீரார்செந்நெல்கவரிவீசும் செழுநீர்த்திருக்குடந்தை *
> ஏரார்கோலம்திகழக்கிடந்தாய் கண்டேனெம்மானே!

ஆரா அமுதே - எவ்வளவு அநுபவித்தாலும் திருப்திபிறவாத அமுதமாகிய
நின் பால் - உன் திறத்தில்
அன்பு ஆய் ஏ - அன்புதானே வடிவெடுத்ததாகி
நீர் ஆய் அலைந்து - நீர்ப்பண்டமாக உருகி வியாகுலப்பட்டு

கரைய	- கரையும்படியாக
உருக்குகின்ற நெடுமாலே	- உருகப்பண்ணாநிற்கிற ஸர்வேச்வரனே!
சீர் ஆர் செந் நெல்	- சீர்மைமிக்க செந்நெற் பயிர்கள்
எம்மானே	- எம்பெருமானே!
அடியேன் உடலம்	- என்னுடைய சரீரமானது
கவரி வீசும்	- சாமரம்போல் வீசப்பெற்று
செழு நீர்	- செழுமை தங்கிய தீர்த்தங்களையுடைத்தான
திரு குடந்தை	- திருக்குடந்தையிலே
ஏர் ஆர் கோலம் திகழ்	- அழகுபொருந்திய திருமேனி விளங்க
கிடந்தாய்	- சாய்ந்தருளினாய், (அவ்வழகை)
கண்டேன்	- ஸேவிக்கப் பெற்றேன்.

* இத்திருவாய்மொழியிலே நம் பூருவர்கள் போரவும் ஈடுபட்டிருப்பார்களாயிற்று. இங்கு ஈட்டில் நம்பிள்ளைஅருளிச்செய்வது பாரீர்; -- "உத்தர பூமியிலே லோக ஸாரங்க மஹாமுனிகள் வர்த்தியா நிற்க, இங்குத்தையானொருவன் அங்கேறச் செல்ல, 'பிள்ளாய்! தக்ஷிணபூமியில் விசேஷமென்?' என்று கேட்க, 'திருவாய்மொழி யென்றொரு பிரபந்தமவதரித்து சிஷ்டர்கள் பரிக்ரஹித்துப் போரக் கொண்டாடிக்கொடு போராநின்றார்கள்' என்ன, 'அதிலே உனக்குப் போவதொரு சந்தை சொல்லிக் காணாய்' என்ன, "ஆராவமுதே * என்கிற வித்தனையும் எனக்குப் போம்' என்ன 'நாராயணாதி நாமங்கள் கிடக்க இங்ஙனேயொரு நிர்தேச முண்டாவதே! இச்சொல் நடையாடுகிற தேசத்தேறப் போவோம்' என்று அப்போதே புறப்பட்டுப் போந்தார்."

அடியேனுடலம் நின்பாலன்பாயே -- ஆழ்வார் இப்போது அடியேனென்கிறது தம்முடைய ஸ்வரூபரூப முள்ளபடியை நினைத்துச் சொல்லுகிறதன்று; **ஆராவமுதே** என்று பேசி யநுபவித்த போக்யதைக்குத் தோற்று அடிமைபுக்கு அடியேனென்கிறார். (**உடலம் அன்பாய்**) அசேதநமான சரீரமானது பகவத் விஷயத்திலே அன்புதானே ஒருவடிவு கொண்டாற்போலே யாயிற்று. அன்பு ஆத்மாவினுடைய தருமமே யல்லது சரீரத்தினுடைய தருமமன்று. அப்படியிருந்தும் விஷயவைலக்ஷண்யமானது அசேதநமான உடலும் ஆத்மதர்மம் கொள்ளும்படி செய்ததாயிற்று. ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் "**உடலம் ஆத்மதர்மம் கொள்ள**" என்றருளிச் செய்தது இப்பாசுரம் நோக்கியே காணும்.

நீராய் அலைந்து -- உடலம் அன்பாகி, அன்புதான் நீராய்க்கொண்டு அலையா நின்றது. இங்ஙனே கரைந்து உருகும்படி செய்பவன் எம்பெருமானே யாயிற்று. அவனுடைய நிலைமைதான் என்னென்னில், (**நெடுமாலே**) ஆழ்வாருக்கு எம்பெருமானளவிலே யுண்டான வியாமோஹம் அற்பமென்னும்படியாய் எம்பெருமானுக்கு ஆழ்வாரளவிலே யுண்டான வியாமோஹம் நெடிதாயிருந்தது. 'பெரிய பித்துக்கொள்ளி' என்னும்படியானான் அவன்.

ஆழ்வார் இங்ஙனே உருகிப் பேசும்படி எந்த திருவுருவத்தைக் கண்டாரென்னில், அது சொல்லுகிறது பின்னடிகளில். மிகவும் கனத்து அசைந்து வருகிற செந்நெற் கதிர்கள் சாமரை வீசுமாபோலேவீச; *செல்வம்மல்கு தென்திருக்குடந்தையில் திருமேனியழகு நிறம் பெறும்படி திருக்கண்வளர்ந்தருளும் பெருமானே! உனது கிடையழகு கண்டு இப்பாடுபடுகின்றே னென்றாராயிற்று.

(**சீரார் செந்நெல்**) "செந்நெல்லுக்குச் சீர்மையாவது -- ஆராவமுதாழ்வார்க்கு அமுதுபடியாகிற சீர்மை" என்பர் நம்பிள்ளை. அர்ச்சாவதாரத்திலே எம்பெருமானுடைய திருப்பவளத்துக்குப் பாங்காக நிவேதனமாகப் பெறுகிற சீர்மை நெற்பயிர்களுக்காம்.

(**ஏரார்கோலம் திகழ**) -- "நாட்டார் உலாவித் திரியும்போது அவயவங்களிலுண்டான பொல்லாங்குகள் மறைந்து ஒன்று போலேயிருக்கும். ஓரிடத்திலே இருத்தல் கிடத்தல் செய்தவாறே வைரூப்யம் தோற்றிக் கண்கொண்டு பார்க்க வொண்ணாதபடி யிருப்பார்கள்; இங்கு அங்ஙனன்றிக்கே கிடந்த கிடைக்கு ஆலத்தி வழிக்க வேண்டும்படியிருக்கை. இவனுணரில் செய்வதென்! என்று வயிறு பிடிக்க வேண்டும்படியிருக்கை" என்பது ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தி.

எம்மானே! என்வெள்ளைமூர்த்தி என்னையாள்வானே!
எம்மாவுருவும்வேண்டுமாற்றால் ஆவாயெழிலேறே!
செம்மாகமலம்செழுநீர்மிசைக்கண்மலரும் திருக்குடந்தை *
அம்மாமலர்க்கண்வளர்கின்றானே என்னான்செய்கேனே?

எம்மானே	- எல்லாவிதத்திலும் மஹானானவனே!
என் வெள்ளை மூர்த்தி	- என்னை ஈடு படுத்திக்கொண்ட பரிசுத்தஸ்வரூபனே!
என்னை ஆள்வானே	- என்னை அடிமை கொள்பவனே!
வேண்டும் ஆற்றால்	- திருவுள்ளமான படியே
எம்மா உருவும் ஆவாய்	- எப்படிப்பட்ட அவதார விக்ரஹங்களையும் பரிக்ரஹிப்பவனே!
எழில் ஏறே	- அழகிற் சிறந்தவனே!
மா செம் கமலம்	- பெரிய செந்தாமரைகள்
செழு நீர் மிசை	- அழகிய நீரினிடத்து
கண்	- கண்டவிடமெங்கும்
மலரும்	- மலரப்பெற்ற
திரு குடந்தை	- திருக்குடந்தையிலே
அ மா மலர்	- அப்படிப்பட்ட சிறந்த மலர்போன்ற
கண் வளர்கின்றானே	- திருக்கண்கள் துயில்பவனே!
நான் என் செய்கேன்	- நான் என்ன பண்ணுவேன்?

(இவ்வழகு கண்டு என்னால் தரிக்கப்போகிறதில்லையே)

* கீழ்ப்பாட்டில் "கண்டேனெம்மானே!" என்ற ஆழ்வாருடைய கருத்து -- பிரானே! உன்னை உலகத்தார் காண்கிற ரீதியிலே நானும் காணுமித்தனையேயோ? எனக்காக எழுந்திருத்தல், இருத்தல், உலாவுதல், குசலப்ரச்னம் பண்ணியருளுதல், அணைத்தல் செய்தருள வேண்டாவோ? என்று கேட்பதாம். அங்ஙனே கருத்துத் தொனிக்கக் கூப்பிடச் செய்தேயும் ஆராவமுதன் அசையாதேயிருக்க, மீண்டுமொருபடி கூப்பிடுகிறார்.

எனக்கு ஸ்வாமியானவனே! அகிலஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாநமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை யுடையவனே! அப்படிப்பட்ட திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தின் அழகைக் காட்டி என்னை ஆட்படுத்திக் கொண்டவனே!, என்னைப்போன்ற ஸம்ஸாரிகள் நல்வினை தீவினைகளுக்கு ஏற்றவாறு பலவகைப்பட்ட சரீரங்களைப் பரிக்ரஹிக்குமாபோலே, நிர்ஹேதுக கருணையினாலும் திவ்யஸங்கல்பத்தாலும் வேண்டினபடியெல்லாம் அவதார ரூபங்களைப் பரிக்ரஹித்துப் பேரருள் செய்பவனே!, இங்ஙனே உபகாரமே வடிவாயிருக்கின்ற நீ இன்னமும் எனக்குச் செய்யவேண்டிய உபகாரங்களைச் செய்யத் தவறலாமோ? ஒன்றும் செய்யவேண்டா; திருக்கண்களைத் திறந்து கடாக்ஷித்தருளுமித்தனை போராதோ அடியேனுக்கு. இத் திருக்கண்களுக்குப் போலியான கமலங்களெல்லாம் நீரிலே மலர்ந்திருக்கும்படியைக் காணாநின்ற நான் *வன் காற்றறைய ஒருங்கே மறிந்து கிடந்தலர்ந்த மென்கால்

கமலத்தடம்போற் பொலிந்த எம்பிரான் தடங்கண்கள் இப்படி மலரவேண்டாவோ என்று துடிக்கின்றேனே, இந்தத் துடிப்பைத் தவிர்க்கவேண்டாவோ வென்கிறார்.

என்வெள்ளைமூர்த்தி -- தன்னுடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களில் ஒன்றுதப்பாமல் அனைத்தையும் வெட்டவெளிச்சமாக எனக்குக் காட்டித் தந்தவனே! என்றபடி.

என்னையாள்வானே! -- *அஞ்சிறைய மடநாரை தொடங்கிப் பல பல பதிகங்களிலே யுண்டான ஆற்றாமைகளைப்போக்கி முகங்காட்டி அடிமை கொண்டவனே! என்றவாறு.

வேண்டுமாற்றால் எம்மாவுருவும் ஆவாய் -- *இச்சாக்ருஹீதாபிமதோருதேஹ: * என்கிறபடியே திருவுள்ளமானபடியெல்லாம் திருமேனிகளைப் பரிக்ரஹித்து ஸாது பரித்ராணம் பண்ணுமவனே! என்றபடி. (**எழிலேறே**) நம்மைப்போலே கருமமடியாகப் பிறக்கையன்றிக்கே கருணையடியாகப் பிறக்கையாலே நிறக்கேடுதானில்லாமே ஒளிமல்கப் பெறுமாயிற்று.

செம்மாகமலம் செழுநீர்மிசை கண்மலரும் -- திருக்குடந்தை வயல்களிலே தாமரை மலரக் காண்கிறேன்; எம்பெருமானுடைய திருக்கண்தாமரை அந்தோ! மலரக் காண்கின்றிலேனே! என்று தளர்கின்றார்.

என்நான் செய்கேனே? -- திருக்கண்கள் மலர்ந்தாலன்றித் தரிக்ககில்லாத அடியேன் இப்படியே பட்டினிகிடந்து போகவேண்டியதுதானோ வென்கிறார்.

என்னான்செய்கேன்? யாரேகளைகண் என்னையென்செய்கின்றாய்? *
உன்னாலல்லால்யாவராலும் ஒன்றும்குறைவேண்டேன் *
கன்னார்மதிள்சூழ்குடந்தைக்கிடந்தாய் அடியேனருவாணாள் *
சென்னாளெந்நாளந்நாள் உனதாள்பிடித்தேசெலக்காணே.

நான் என் செய்கேன்	- அடியேன் என்ன செய்வேன் !
களைகண் யாரே	- ரக்ஷகராவார் யாவர்?
என்னை என் செய்கின்றாய்	- என்னை என்ன செய்வதாக இருக்கின்றாய்?
உன்னால் அல்லால்	- உன்னைத் தவிர்த்து
யாவராலும்	- வேறு ஒருவிதமான உபாயத்தாலும்
குறை ஒன்றும் வேண்டேன்	- சிறிதும் அபேக்ஷையுடையேனல்லேன்,
கன் ஆர் மதில் சூழ் குடந்தை கிடந்தாய்	- வேலைப்பாடு பொருந்திய மதிள் சூழ்ந்த திருக்குடந்தையிலே சயனித்தருள்பவனே!
அடியேன்	- அடியேனுடைய
அரு	- ஆத்மாவானது
வாழ் நாள்	- வாழும் காலத்தில்
செல் நாள் எ	- கழிகின்ற நாள்கள் எத்தனை நாளோ
அ நாள்	- அந்த நாள்களெல்லாம்
உன தாள் பிடி	- உனது திருவடிகளைப் பற்றிக்கொண்டே
செல	- நடக்கும்படி
காண்	- கடாக்ஷித்தருளவேணும்.

* இப்படி துடித்துக் கூப்பிட்டவிடத்திலும் குளிர நோக்குதல் குசல ப்ரச்னம் பண்ணுதல் ஒன்றும் செய்யாமலே, 'நாம் பேற்றுக்கு ஏதேனும் உபாயம் அனுட்டிக்கவேணும் என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளம் பற்றியிருக்கிறான் போலும்' என்று கொண்டு பிரானே! நான்

என் காரியம் செய்கையென்று ஒன்றுண்டோ? நீயே செய்து தலைக்கட்டித்தரவேணும்' என்கிறார்.

முதலடியில் மூன்றுவகையான கேள்விகள் அடங்கியிருக்கின்றன. என் தலையிலே ஏதேனும் காரியம் ஏறிடுவதாக எண்ணியிருக்கிறாயோ? சிலரை ரக்ஷகராகத் தேடியோடும்படி செய்ய நினைத்திருக்கிறாயோ? நீயே செய்வதாக நினைத்திருக்கிறாயோ? என்று கேள்விகள். உன் திருவடிகளைப் பெறுகைக்கு என்னால் செய்யலாவதில்லாமையாலே என் தலையிலே ஒன்று ஏறிடவேண்டா; நீ உன்னைத் தரப்பார்த்தாயோ? உபாயாந்தரங்களைக்காட்டி அகற்றப் பார்த்தாயோ "என்னான் செய்கேன்" என்பதனால் 'நான் என்ன செய்வது?' என்று கேட்கிறாரல்லர். என்னாலே ஒன்றும் செய்யமுடியாதே என்று கையை விரித்துச் சொல்லுகிறபடி.

ஸ்ரீவசனபூஷணத்தில் "என்னான் செய்கேனென்கிற விடத்திலே இம்மூன்றுமுண்டு" என்ற ஸூக்தி இங்கே அநுஸந்தேயம். அவ்விடத்து மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி காண்மின் :- "எம்பெருமான் தம்முடைய ஆர்த்திகண்டு இரங்கக் காணாமையாலே தன்னைப் பெறுமிடத்தில் சில ஸாதநாநுஷ்டானம் பண்ணவேணுமென்று இருந்தானாகக் கொண்டு உபாயாந்தரானுஷ்டானத்துக்கு யோக்யதையில்லாதபடி அஜ்ஞனான நான் என் செய்கேன்? ஜ்ஞானம் தந்தோமே யென்னில்; நீ தந்த ஜ்ஞானத்தாலே ஸ்வரூப பாரதந்த்ரியத்தை யுணர்ந்து ஸாதநாநுஷ்டானம் அப்ராப்தம் என்றிருக்கிற நான் என் செய்கேன்? ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராதாகிலும் உன்னைப் பெறலாமாகில் அதுதன்னை யனுஷ்டிக்கலாமிறே ஜ்ஞான மாத்ரத்தைத் தந்தாயாகில்; பக்திரூபாபந்ந ஜ்ஞானத்தைத் தருகையாலே ஒன்றையும் அடைவுபட அநுஷ்டிக்க க்ஷமனல்லாதபடி பக்தி பரவசனான நான் என் செய்கேன் என்று இம்மூன்றும் ஆழ்வார்க்கு விவக்ஷிதம்."

உன்னாலல்லால் யாவராலு மொன்றுங் குறை வேண்டேன் -- உன்னுடைய க்ருபையாலே உன் திருவடிகளைப் பெறுகையொழிய வேறொருபாயத்தால் பெறுவதானுலும் வேண்டா என்றபடி. உபேயமும் உபாயமும் ஒன்றேயாயிருக்கவேணு மென்கை. 'யாவராலும்' என்று உயர்திணையிருந்தாலும் அஃறிணையாகவே பொருள் விவக்ஷிதம். எந்தக்ரியாகலபமும் உபாயமாக வேண்டிற்றில்லை என்றபடி. இங்யே ஈடு :- "யாவையாலு மென்னாதே யாவராலும் என்கிறது -- உபாயபாவம் ஒருசேதநன் தலையிலே யென்றிருக்கையாலே" என்று.

(**கன்னார்மதில் இத்யாதி**) பரிவுடையார்க்கு அஞ்சவேண்டாதபடி திடமான மதிள் சூழ்ந்த திருக்குடந்தையிலே திருக்கண் வளர்ந்தருள்பவனே! என்னுடைய ஆத்மவஸ்து உள்ளவளவும் உன் திருவடிகளை அவலம்பித்துக்கொண்டே நடக்கும்படி பார்த்தருளவேணும்.

அடியேன் அரு -- அரூபியான வஸ்துவுக்கு அருவென்று பெயர். உருவமுடைத்தல்லாமையாலே ஆத்மாவை அரு வென்கிறது. 'அடியேனுடைய ஆத்மவஸ்து' என்றால் அடியேனிற் காட்டிலும் வேறான ஆத்மவஸ்து இருப்பதாகத் தோற்றுகின்றதே, இதுபொருந்துமோ? என்று சங்கிக்கவேண்டா. அடியேனாகிய ஆத்மவஸ்து என்றபடியாமத்தனை. "சென்னாளெந்நாளந்நாள்" என்றது யாவதாத்மபாவி என்றபடி. ஆத்மாவுக்கு ஒருநாளும் அழிவில்லாமையாலே சாச்வதகாலமும் என்றதாயிற்று.

செலக்காண்கிற்பார்காணுமளவும் செல்லும்கீர்த்தியாய் *
உலப்பிலானே யெல்லாவுலகுமுடையவொருமூர்த்தி *
நலத்தால்மிக்கார் குடந்தைக்கிடந்தாய்! உன்னைக்காண்பான்நான்
அலப்பாய் *ஆகாசத்தைநோக்கி அழுவன்தொழுவனே.

செல காண்கிற் பார்	- மேலே மேலே காணவல்லவர்கள்
காணும் அளவும்	- எவ்வளவு காண்பர்களோ அவ்வளவும்
செல்லும் கீர்த்தியாய்	- வளர்ந்து செல்கின்ற திருக்குணங்களையுடையவனே!
உலப்பு இலானே	- அந்தத் திருக்குணங்கட்கு முடிவு இல்லாதனனே!
எல்லா உலகும் உடைய	- எல்லாவுலகங்களுக்கும் ஸ்வாமியான
ஒரு மூர்த்தி	- ஒப்பற்ற தலைவனே!
நலத்தால் மிக்கார் குடந்தை	- பக்தி மிகுந்தவர்கள் வாழ்கிற திருக்குடந்தையிலே
கிடந்தாய்	- சயனித்தருள்பவனே
நான் உன்னை காண்பான் அலப்பு ஆய்	- நான் உன்னைக் காணவேண்டி அலமந்து
ஆகாசத்தை நோக்கி	- (நீ வருவதற்குரிய) வானத்தைப் பார்த்து
அழுவன் தொழுவன்	- அழுவதும் தொழுவதும் செய்யா நின்றேன்.

* பிரானே! என்போல்வார்க்காக நீ திருக்குடந்தையிலே ஸன்னிதி பண்ணியிருந்தும் நினைத்தபடி பரிமாற்றம் கிடையாமையாலே நான் நோவுபடாநின்றேனென்கிறார். முதலடியினால், நீ படைத்த புகழெல்லாம் பாழாய்ப் போகிறதே யென்று வயிறுபிடிக்கிறார். தமக்கு உதவாமையினாலே இங்ஙனே சொல்லுகிறபடி, எம்பெருமானுடைய கீர்த்திகளை (அதாவது ஸ்வரூப ரூபகுணவிபூதிகளை) யார் யார் எவ்வளவு பேசுகிறார்களோ அவை அவ்வவ்வளளாவாயிருக்கும். மந்தமதிகள் பேசப்புக்காலும் அவர்களது வாக்கிலே அடங்கி நிற்கும். மஹாமதிகள் பேசப்புக்காலும் அவர்களது திறமைக்குத் தக்கபடி கரை கட்டாக்காவேரிபோலே பெருகிச் சென்றிருக்கும்.

உலப்பு இலானே! -- உலப்பு முடிவு; அந்த குணவிபூதிகளினுடைய கணனைக்கு முடிவில்லாமலிருக்குமவனே! என்றபடி. எல்லாவுலகுமுடைய ஒரு மூர்த்தி! -- மூர்த்தியென்று திவ்யமங்கள விக்ரஹத்துக்கும் பெயர். வடிவழகைக் காட்டி எல்லா பிராணிகளையும் ஈடுபடுத்திக்கொள்ள வல்லவனே! என்றும், ஸகல லோகங்களுக்கும் நிர்வாஹகனான ஸர்வேச்வரனே; என்றும் பொருள்படும். என்னை நிர்வஹியாத உனக்கு ஸர்வேச்வரனென்று பெயர் தகுமாவென்று உறுத்திச் சொல்லுகிறபடி.

(நலத்தால் மிக்கார் இத்யாதி) நான் ஸ்ரீ வைகுண்டத்திலே காண ஆசைப்படுகிறேனோ? திருப்பாற்கடலிலே காண ஆசைப்படுகிறேனோ? என்றைக்கோ சென்ற ராமக்ருஷ்ணாதி அவதாரங்களிலே காண ஆசைப்படுகிறேனோ? அன்பர்களை விடமாட்டாதே திருக்குடந்தையிலே கிடக்கிற கிடையயையன்றோ நான் காண ஆசைப்படுகிறது! இது கிடையாமலே அலமந்து ஆகாசத்தை நோக்கி அழுவதும், தொழுவதும் செய்யாநின்றேன். கஜேந்திராழ்வானுக்கு உதவ ஆகாசத்தில் நின்றும் வந்து தோன்றினாப்போலே எனக்காகவும் வந்து தோன்றுகிறாயோவென்று ஆகாசத்தை நோக்குகிறேன்காண். சிறுவர்களைப்போலே அழுவது, பெரியார்களைப்போலே தொழுவது எல்லாம் செய்யா நின்றேன்.

"குடந்தைக் கிடந்தாய்! உன்னைக் காண்பான்" என்று திருக்குடந்தையில் கிடந்த கிடையைத்தானே இவர்காண ஆசைப்படுவது; நாமெல்லாரும் இது காணப்பெற்றிலோமோ? இவரும் இது காணத் தடையுண்டோ? அலமருகை எதற்காக? என்று சங்கிக்க வேண்டா. காண்கை யென்றால் நம்மைப்போலே காண்கையன்று இவர்க்கு அபிமதம். குளிர நோக்குதல், வினவுதல், தழுவுதல் எல்லாம் செய்யப்பெருகையே காண்கையாமிவர்க்கு.

அழுவன்தொழுவன் ஆடிக்காண்பன் பாடியலற்றுவன் *
தழுவல்வினையால் பக்கம்நோக்கி நாணிக்கவிழ்ந்திருப்பன் *
செழுவொண்பழனக்குடந்தைக்கிடந்தாய்! செந்தாமரைக்கண்ணா!
தொழுவனேனையுனதாள் சேரும்வகையேசூழ்கண்டாய்.

செழு ஒண் பழனம்	- செழுமை தங்கிய நீர்நிலங்களையுடைய
குடந்தை கிடந்தாய்	- திருக்குடந்தையிலே சயனித்தருள்பவனே!
செம் தாமரை கண்ணா	- செந்தாமரை மலர்போன்ற திருக்கண்களையுடையவனே!
அழுவன் தொழுவன்	- அழுவேன் தொழுவேன்;
ஆடி காண்பன்	- நடனம் செய்து பார்ப்பேன்;
நாணி கவிழ்ந்து இருப்பன்	- வெட்கப்பட்டுத் தலைகவிழ்ந்திருப்பேன்!
தொழுவனேனை	- மிகுந்த அருவருப்பையுடையனான என்னை
பாடி அலற்றுவன்	- வாயாரப்பாடிப் பிரலாபனம் செய்வேன்
தழு வல் வினையால்	- என்னைத் தழுவிக்கொண்டிருக்கிற வலிய பாவத்தினாலே
பக்கம் நோக்கி	- (எந்தப் பக்கமாக நீ வருகிறாயோவென்று) எங்கும் பக்கந்தோறும் பார்த்து (எங்கும் வரக்காணாமையாலே)
உனதாள் சேரும் வகையே	- உன்திருவடியடையுமாறு
சூழ் கண்டாய்	- உபாயசிந்தை பண்ணவேணும்

* பிரானே! உன் கண்ணழகிலே ஈடுபட்டுப் பலவகை ப்ரவ்ருத்திகளும் பண்ணின விடத்திலும் பயன் பெற்றிலேன். உன் திருவடிகளைச் சேரும்படி நீயே பார்த்தருளவேணுமென்கிறார்.

அழுவன் தொழுவன் -- சிறுவர் அழுகையினாலேயே எதையும் ஸாதிப்பார்கள். அறிவுடையார் தொழுகையினாலேயே எதையும் ஸாதிப்பார்கள். இருவர் படியையும் நான் ஏறிட்டுக்கொண்டு அழுவதும் தொழுவதும் செய்தாயிற்று. ஆடிக்காண்பன் --"இத்தனை சோறிடுகிறோம்; ஆடுகிறாயா?" என்றால், பெரும்பசியாளர் ஆடுவதுண்டே; அப்படி ஆடியும் பார்ப்பேன். **பாடியலற்றுவன்** -- சித்தப்ரமம் கொண்டவன் பாடுவதும் அலற்றுவதும் செய்யுமாப்போலே அவையும் செய்யா நின்றேன்.

தழுவல்வினையால் பக்கம் நோக்கி நாணிக் கவிழ்ந்திருப்பன் -- இங்கே வல்வினையென்று காதலைச் சொல்லுகிறது. வல்வினையின் பயனாக உண்டான காதல் என்றபடி. அபேக்ஷித்தபடி ஸித்தியாமையாலே காதலை வல்வினையாகக் கருதினாராயிற்று. என்னைத் தழுவிவிடாதே நிற்கிற காதலாகிற ப்ரபல பாபத்தாலே நீ வருவதாக நினைத்துப் பக்கங்களிலே பார்த்து, வந்து காட்சிதரக் காணாமையாலே லஜ்ஜையோடே கவிழ்தலையிட்டிருப்பேன் -- தலைகவிழ்ந்து நிற்பேன்.

தமக்கு ஆகவேண்டிய காரியத்தைப் பின்னடிகளால் விண்ணப்பஞ்செய்கிறார். (செழுவொண்பழன மித்யாதி.) செழுமைதங்கி அழகிய நீர் நிலைகளையுடைய திருக்குடந்தையிலே திருக்கண் வளர்ந்தருள்பவனே! எனக்கு ஜீவனமான திருக்கண்களையுடையவனே! புறம்பு புகலற்று உன்னாலல்லது செல்லாதபடி க்ருபணனான நான் உன் திருவடிகளைக் கிட்டுவதொரு விரகு நீயே ஆலோசித்தருளவேணுமென்றாராயிற்று.

சூழ்கண்டாயென்தொல்லைவினையையறுத்து உன்னடிசேரும்
ஊழ்கண்டிருந்தே *துராக்குழிதூர்த்து எனைநாளகன்றிருப்பன்?

வாழ்தொல்புழார்குடந்தைகிடந்தாய்! வானோர்கோமானே! *
யாழினிசையே ! அமுதே ! அறிவின்பயனே! அரியேறே!

வாழ் தொல் புகழார்	- விளங்குகின்ற அநாதியான புகழையுடையார் வர்த்திக்கிற
குடந்தை	- திருக்குடந்தையிலே
கிடந்தாய்	- சயனித்தருள்பவனே!
வானோர் கோமானே	- நித்யஸூரிநாதனே!
யாழின் இசையே	- வீணாகானம்போலே பரமபோக்யனானவனே!
அமுதே	- அமிருதம் போன்றவனே!
அறிவின் பயனே	- அறிவுக்குப் பலனானவனே!
அரி ஏறே	- சிங்கமும் இடபமும் போன்று சிறந்தவனே!
உன் அடி சேரும்	
ஊழ் கண்டு இருந்து	- நான் உனது திருவடிகளை யடையும்படியான முறைமையைக் கண்டிருந்தும்
தூரா குழி தூர்த்து	- ஒருநாளும் தூர்க்கவொண்ணாத இந்திரியக்குழிகளை நிறைத்துக்கொண்டு
எனைநாள் அகன்று இருப்பன்	- எத்தனை காலம் உன்னை விட்டுப் பிரிந்திருப்பேன்?
என்தொல்லை வினையை அறுத்து	- (இப்படி அகன்றிருக்கைக்குக் காரணமான) எனது அனாதி பாபங்களைத் தொலைத்து
சூழ் கண்டாய்	- என்னை ஸ்வீகரித்தருளவேணும்.

* பிரானே! உன்னுடைய போக்யதையிலே அகப்பட்டிருந்துள்ள வெனக்கு ஓர் உபகாரம் செய்தருளவேணும். உன்னைப் பெறுதற்கு இடையீறான தொல்வினைகளையெல்லாம் தொலைத்தருளி உன்னைப் பெறுவதொரு நல் விரகு பார்த்தருளவேணும் என்கிறார்.

நீ எழுந்தருளியிருக்குமிடமான திருக்குடந்தையானது சிறந்த கீர்த்தி யாதென்னில்; உன்னைப் பெறுதற்கு விரோதியான கரும பந்தங்களெல்லாம் கழியப்பெற்றவர்கள் என்னுங்கீர்த்தியாம். அத்தகைய கீர்த்தி வாய்ந்தவர்கள் வாழுமிடத்தே நீயிருந்து வைத்து எனக்கு அந்தக் கீர்த்தியை விளைக்காதொழியத்தகுமோ? (**வானோர் கோமானே!**) நித்தியர்களையும் முக்தர்களையும் போலே எம்மை அடிமைகொள்ளவேண்டாவோ? (**யாழினிசையே அமுதே**) உன்னுடைய யோக்யதையை நான் அறியப்பெறாதிருந்தேனாகில் இங்ஙனே கிடந்து துடிப்பேனா? யாழின் இசைதானே வடிவெடுத்தாற்போலேயன்றோ உன்னுடைய இனிமைதான் இருப்பது. அமுதமும் எனக்கு நீயேயன்றோ. (**அறிவின் பயனே**) *ந போதாத் அபரம் சுகம் *என்கிறபடியே அறிவுக்குப் பலன் சுகமாகையாலே என்னுடைய ஸுகமே வடிவெடுத்திருப்பவனே! என்றபடி. (**அரியேறே**) **அரி** = சிங்கம். **ஏறு** = ரிஷபம். இவ்விரண்டும் சிறப்புக்கு வாசகங்கள். '**புருஷர்ஷபம்**' என்பர்களன்றோ? மிகச்சிறந்தவனே என்றபடி.

அரியேறே! என்னம்பொற்சுடரே! செங்கண்கருமுகிலே! *
எரியேபவளக்குன்றே! நால்தோளெந்தாய்! உனதருளே*
பிரியாவடிமையென்னைக்கொண்டாய்! குடந்தைத் திருமாலே! *
தரியேனியுன்சரணம்தந்து என்சன்மம்களையாயே.

அரி ஏறே - சிறந்த சிங்கமே!

என்	- நான் அனுபவித்தற்குரிய
அம் பொன் சுடரே	- அழகிய பொன்போன்ற ஒளியுருவனே!
செம் கண் கருமுகிலே	- சிவந்த கண்களையுடைய காளமேகம் போன்றவனே!
எரி ஏய் பவளம் குன்றே	- நக்ஷத்திர மண்டலத்தளவும் ஓங்கின பவளமலை போன்றவனே!
நால் தோள் எந்தாய்	- சதுர்புஜ ஸ்வாமியே!
உனது அருளே	- உனது கிருபையினால்
என்னை பிரியா	
அடிமை கொண்டாய்	- என்னை அத்தாணிச் சேவகங் கொண்டவனே!
குடந்தை திருமாலே	- திருக்குடந்தையில் வாழும் திருமாலே!
இனி தரியேன்	- இனிமேல் நான் தரித்திருக்கில்லேன்
உன் சரணம்	- உனது திருவடிகளைக் கொடுத்தருளி
என் சன்மம் களையாய்	- எனது சரீரத்தொடர்பைத் தவிர்த்தருளவேணும்.

* பிரானே! உன்னுடைய வைலக்ஷண்யத்தை நீயே காட்டித் தந்து அடிமையிலே என்னை ஊன்றவைத்தாயானபின்பு உன்திருவடிகளைத்தந்து தீரவேணுமன்றோ. தந்து பின்னை ஸம்ஸாரத்தைக் களைந்தொழியாய் என்கிறார். மேனாணிப்புத்தோற்ற விருக்குமிருப்பை **அரியேறே!** என்ற விளி காட்டும். அந்த மேனாணிப்புக்குத் தகுதியான வடிவுபடைத்தவனென்கிறது **அம்பொற்சுடரே!** என்பது. விலக்ஷணமான பொன்போலே ஸ்ப்ருஹணீயமான ஒளியையுடையவனே! என்றபடி. **செங்கட்கருமுகிலே!** -- வாத்ஸல்யமாகிற அம்ருதத்தை வர்ஷிக்கிற திருக்கண்களையுடையவனே! என்றபடி.

எரியேபவளக்குன்றே! -- எரியென்று கேட்டை நக்ஷத்திரத்திற்கு வாசகமாய் நயுத்ரஸாமாந்யத்தைச் சொல்லி நிற்கும். நக்ஷத்ரமண்டலத்தளவும் ஓங்கியிருக்கிற பவளக்குன்றுபோலே (பவழமயமான மலைபோலே) விலக்ஷணமான வடிவு படைத்தவனே! உகவாதார்க்கு அநுபவிக்க வொண்ணாமையும் உகந்தார்க்குப் பரமபோக்யனாயிருக்கையும் இத்தால் நினைக்கிறது. **நால்தோளெந்தாய்!** கல்பகதரு பணைத்தாற் போலேயிருக்கிற திருத்தோள்களைக் காட்டி என்னை அநந்யார்ஹசேஷப்படுத்திக்கொண்டவனே! என்கை. எம்பெருமானுடைய திருத்தோள்கள் நம்மாழ்வாருடைய திருவாக்கில் நுழைந்து புறப்பட்டவாறே விலக்ஷணமானவொரு பெருமைபெறும். ஐயங்கார் திருவரங்கக் கலம்பகத்தில் "அருமறைதுணிந்த பொருள்முடிவை யின்சொலமுதொழுகுகின்ற தமிழினில் விளம்பியருளிய சடகோபர் சொற்பெற்றுயர்ந்தன -- அழகிய மணவாளர் கொற்றப்புயங்களே" என்று பணித்ததுகாண்க. உனதருளே பிரியாவடிமை யென்னைக்கொண்டாய் -- உன்னுடைய க்ருபையாலே மாத்திரம் என்னை அத்தாணிச் சேவகத்திற்கு ஆளாக்கிக்கொண்டவனே! குடந்தைத் திருமாலே என்னை மாத்திரமன்றிக்கே என்போல்வாரையும் அடிமை கொள்ளுகைக்காகத் திருக்குடந்தையிலே பெரிய பிராட்டியாரோடு கூட வாழ்பவனே! **இனித்தரியேன்** -- இந்தச் சேர்த்தியழகை நான் காணப்பெற்ற பின்பு இனி ஆறியிருக்க விரகுண்டோ? மாதாபிதாக்கள் அருகேயிருக்க, அவர்கள் ஸ்ரீமான்களாய் உதாரமாயிருக்க, ப்ரஜை பசித்துத் தரித்திருக்கமுடியுமோ? **உன் சரணம்தந்து என் சன்மம் களையாய்** -- ப்ரஜைகளின் வாயிலே முலையைக்கொடுத்து சிகித்ஸை பண்ணுமாபோலே முன்னம் திருவடிகளைத் தந்து பின்னை ஜன்மஸம்பந்தத்தை யறுக்கவேணும் என்கிறார் போலும்.

களைவாய்துன்பங்களையாதொழிவாய் களைகண்மற்றிலேன் *
வளைவாய்நேமிப்படையாய்! குடந்தைக்கிடந்தமாமாயா! *

தளராவுடலமெனதாவி சரிந்துபோம்போது *
இளையாதுனதாளொருங்கப்பிடித்துப் போதவிசைநீயே.

வளை வாய் நேமி படையாய்	- வளைந்த வாயையுடைய திருவாழியை ஆயுதமாகவுடையவனே!
குடந்தை கிடந்த	- திருக்குடந்தையிலே சயனித்தருள்கின்ற
மா மாயா	- மஹாச்சர்ய ரூபனே!
துன்பம் களைவாய்	- எனது துன்பங்களை நீ களைந்தாலும் சரி
களையாதொழிவாய்	- களையாவிட்டாலும் சரி
களைகண் மற்று இலேன்	- வேறு சரணமுடையேனல்லேன்
உடலம் தளரா	- உடல் தளர்ந்து
எனது ஆவி	- என் உயிரானது
சரிந்து போம் போது	- நிலைகுலைந்து உத்க்ரமணமடையும்போது
இளையாது	- மெலியாமல்
உன தாள்	- உன் திருவடிகளையே
ஒருங்க பிடித்து போத	- ஒருமிக்கப் பிடித்துப் போகும்படி
நீயே இசை	- நீயே திருவுள்ளம் பற்றவேணும்.

* ப்ரபந்நர்கட்கு ஆகிஞ்சந்யம், அநந்யகதித்வம் என்ற இரண்டும் குலையாதிருக்கவேணும். உபாயாந்தரங்களில் அந்வயலேசமும் அற்றிருக்கை ஆகிஞ்சந்ய மெனப்படும். எம்பெருமான் பக்கலில் முகம் பெறாதொழியினும் பிறர்மனைதேடியோடப்பாராதே "ரக்ஷித்தபோதோடு ரக்ஷியாதபோதோடு வாசியற இவ்விடமொழிய வேறுபுகலில்லை" என்கிற திண்ணிய அத்யவஸாயத்துடனிருக்கை அநந்யகதித்வமெனப்படும். அது இப்பாட்டின் முதலடியில் தெளிவாகிறது. எனக்கு உன்னுடைய அனுபவம் கிடையாமற் போனாலும் உன் திருவடியே தஞ்சமென்று பிறந்த விச்வாஸம் குலையாதபடி பார்த்தருள வேணுமென்கிறார். துன்பம் களையாதொழிவாய், களைகண் மற்றிலேன் -- நீ சரமச்லோகத்தில் ***ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி** * என்று பிரதிஜ்ஞை பண்ணினபடி செய்தாலும் செய், தவிர்ந்தாலும் தவிர். உன் காரியத்தில் நீ எப்படியிருந்தாலும், என் காரியத்தில் நான் நிஷ்டை குலையமாட்டேன். **வளைவாய் நேமிப்படையாய்** -- *நம்மேல் வினைகடிவான்- எப்போதும் கைகழலாநேமியான் * என்றன்றோ எம் போல்வாருடைய உறுதியிருப்பது. உன் கையிலே ஆயுதமிருந்தும் துன்பம் களையாதிருத்தல் தகுதியோ? **குடந்தைக்கிடந்த மாமாயா** -- திருக்குடந்தையிலே வந்து ஆச்சரியமான அழகோடே திருக்கண் வளர்ந்தருளுகிறது எதற்காக?

தளராவுடலம் -- 'உடலம் தளரா' என்று அந்வயிப்பது. தளரா வென்பது செய்யாவென்னும் வாய்பாட்டிறந்தகாலவினையெச்சம். தளர்ந்து என்றபடி. எனது சரீரமானது கட்டுக்குலைந்து என் பிராணன் முடிந்து போமளவு இதுவாயிற்று. (**இளையாது இத்யாதி**) அபேக்ஷிதம் பெறுகிறேன், இல்லை, அது தனிப்பட்ட விஷயம். நான் உன் திருவடிகளைப் பற்றின பற்று நெகிழாமற் பண்ணியருளவேணுமென்கிறாராயிற்று. **ஒருங்க** =நிரந்தரமாக என்றபடி.

இசைவித்தென்னை யுன்தாளிணைக்கீழ் இருத்துமம்மானே! *
அசைவிலமரர்தலைவர்தலைவா! ஆதிப்பெருமூர்த்தி! *
திசைவில்வீசும்செழுமாமணிக்ள்சேரும் திருக்குடந்தை*
அசைவிலுலகம்பரவக்கிடந்தாய்! காணவாராயே.

என்னை	- நெடுநாள் விமுகனாயிருந்த வென்னை
இசைவித்து	- அடிமைக்கு இசையும்படி செய்து
உன் தாள் இணை கீழ்	- உனது உபயபாதங்களின் கீழே
இருத்தும் அம்மானே	- தங்கும்படி செய்தருளின ஸ்வாமியே!
அசைவுஇல் அமரர்தலைவர்	- நித்யஸூரிகளுக்குள் தலைவரான அநந்தகருட விஷ்வக்ஸேனர்களுக்கும்
தலைவா	- முதல்வனே!
ஆதி பெரு மூர்த்தி	- ஸகலத் ஜகத்காரணபூதமான திவ்ய விக்ரஹத்தையுடையவனே!
திசைவில் வீசும்	
செழுமாமணிகள் சேரும்	- எங்கும் ஒளிவீசுகின்ற மிகச் சிறந்த ரத்னங்கள் சேருமிடமான
திரு குடந்தை	- திருக்குடந்தையிலே
அசைவு இல்	- ஓய்வில்லாதபடி (அநவரதம்)
உலகம் பரவ	- உலகமெல்லாம் துதிக்கும்படி
கிடந்தாய்	- சயனித்தருள்பவனே!
காண வாராய்	- நான் கண்டு அநுபவிக்கும்படி வரவேணும்.

* கண்ணாலே காணலாம்படி வரவேணுமென்கிறார். இதில் முதலடியில் ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்தஸாரம் பொதிந்து கிடக்கிறது ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் "மதியாவிசைந்தோ மென்னும் அநுமதீச்சைகள் இருத்துவ மென்னாத வென்னை யிசைவித்த வென்னிசைவினது" என்ற சூர்ணிகை இங்கே அநுஸந்தேயம். இதன் கருத்தாவது :- ஆழ்வார்க்கு எம்பெருமான் திறத்திலே யுண்டான ஆபிமுக்யம் எம்பெருமானுடைய க்ருஷியினாலேயே உண்டானதத்தனை. * வைத்தேன் மதியாலெனதுள்ளத்தகத்தே * என்று தமக்கு அநுமதியிருப்பதாகச் சொல்லியிருக்கிறாரே ஆழ்வார். *யானுமென்னெஞ்சு மிசைந்தொழிந்தோம் * என்று தமக்கு இசைவும் இருப்பதாகச் சொல்லியிருக்கிறாரே. அந்த அநுமதியும் இச்சையும் பகவத் விஷயீகாரத்தைக் குறித்து ஹேதுவானாலோ வென்னில்; ஆகாது. அவையும் எம்பெருமானுடைய க்ருஷிபலமென்னுமிடம் *யானொட்டி யென்னுளிருத்துவ மென்றிலன் * இசைவித்தென்னையுன் தாளிணைக்கீழிருத்துமம்மானே *என்னிசைவினை * என்பது முதலான தம்முடைய அருளிச் செயல்களினாலேயே விளங்குமென்றபடி.

இசைவித்து என்னை என்கையாலே நெடுநாள் திருவடிஸேவைக்கு இசையாதிருந்த தம்மை எம்பெருமான் தானே வருந்தி யிசைவித்தமை ஸ்பஷ்டமாக விளங்கும். திசைவில் வீசும் செழுமாமணிகள் என்று திருமழிசையாழ்வார் போல்வாரைச் சொல்லுகிறதென்று ஸம்ப்ரதாயம். திசைகள் தோறும் பரந்த புகழையுடைய மஹாஜ்ஞாதாக்கள் சேருமிடமான திருக்குடந்தை யென்கை. இங்கே ஈட்டுஸூக்தி :- "ஆராவமுதாழ்வார் திருமழிசைப்பிரான் போல்வார் புருஷரத்னங்கள் சேரும் திருக்குடந்தை யென்று நிர்வஹிப்பர்கள்" என்று "அசைவிலுலகம் பரவ" என்றவிடத்து 'அசைவில்' என்பதை ஏழாம் வேற்றுமையாகக் கொண்டு, "எழுந்திருந்து பேசு" என்று ப்ரார்த்தித்த திருமழிசையாழ்வார்க்காக அசைந்துகொடுத்த முதிஹ்யத்தை யநுஸந்திப்பதுமுண்டு.

வாராவருவாய்வருமென்மாயா! மாயாமூர்த்தியாய்!*
ஆராவமுதாய் அடியேனாவி அகமேதித்திப்பாய் *
தீராவினைகள்தீர என்னையாண்டாய்! திருக்குடந்தை
யூரா! *உனக்காட்பட்டும் அடியேனின்னமுழல்வேனோ?

வாரா	- திருவுருவத்தோடு வாராமல்
அரு ஆய் வரும்	- அரூபியாய் உள்ளேவந்து
என் மாயா	- என் மாயவனே!
மாயா மூர்த்தி யாய்	- ஒருகாலும் அழியாத திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை யுடையவனே!
ஆரா அமுது ஆய்	- எவ்வளவு அநுபவித்தாலும் த்ருப்தி பிறவாத அமிருதமாய்க் கொண்டு
அடியேன் ஆவி அகமே தித்திப்பாய்	- என் உள்ளுக்குள்ளே தித்தித்திருக்குமவனே ।
தீரா வினைகள் தீர	- தொலையாத பாவங்கள் தொலையும்படியாக
என்னை ஆண்டாய்	- அடியேனை ஆண்டருளினவனே!
திரு குடந்தை ஊரா	- திருக்குடந்தைப் பதியோனே!
அடியேன்	- அடியேன்
உனக்கு ஆள் பட்டும்	- உனக்கு அடிமைப் பட்டும்
இன்னம் உழல்வேனோ	- இன்னமும் கிலேசப்படுவேனோ!

* திருக்குடந்தயிலே புகவே நம் அபேக்ஷிதங்களெல்லாம் பெறலாமென்று புக்க ஆழ்வார் அங்ஙனம் பெறாமையாலே இன்னம் எத்தனையிடம் தட்டித் திரியக்கடவேனோவென்கிறார். **வாரா அருவாய் வரும்** -- கண்ணுக்கு விஷயமாகி வாராதே அரூபித்ரவ்யமாய் வருகிறவனே! என்கை. வெளியில் கண்ணாலே கண்டு அநுபவிக்க வாராதே, மறந்து பிழைக்கவு மொண்ணாதபடி அந்தரங்கத்திலே அரூபியாய்க்கொண்டு ப்ரகாசிக்கிற ஆச்சர்யபூதனே!; **மாயா மூர்த்தியாய்** -- ஒருபோதும் ஒரு விதமான விகாரத்தையும் அடையாத வடிவுபடைத்தவனே!. கருமமடியான விகாரம் இல்லையென்கிறதத்தனை. ஆச்ரிதர் திறத்தில் அநுக்ரஹமடியாக விளையும் விகாரம் சாஸ்த்ர வரம்புக்குக் கட்டுப்பட்டதன்றே. ஆராவமுதமாய் அடியேனாவியகமே தித்திப்பாய்! -- எல்லார் வாயிலும் ஆராவமுது என்று வருகிறாப்போலேயோ என் வாயிலும் வருகிறபடி? *உளங்கனிந்திருக்குமடியவர் தங்கள் உள்ளத்துளூறிய தேனை * என்னுமாபோலே என்னுடைய அந்தரங்கம் அகப்படத் தித்திக்கும்படியை நானென்சொல்வேனென்கிறார்.

(**தீராவினைகள் இத்யாதி**) அநுபவித்தே தொலைக்கவேண்டிய வினைகளும் தொலையுமாறு என்னை யடிமைகொள்ளுகைக்குத் திருக்குடந்தையிலே வந்து நித்ய ஸன்னிதிபண்ணி யிருக்குமவனே! ஸம்ஸாரிகளை அநுபவிப்பிக்கவந்து கிடக்கிற வுனக்கு ஆட்பட்டும் இன்னும் என் ஆர்த்தி தீரப்பெற்றதில்லையே, தெரியவில்லையே என்கிறார்.

நான்காமடியின் முதற்சொல் **ஊரா!** என்றும் **ஊராய்!** என்றும் இருவகையிலும் பொருந்தும். ஊரன் என்பது விளியுறுபு ஏற்றால் 'ஊரா' என்றாகும்; ஊரான் என்பது விளியுருபு ஏற்றால் ஊராய் என்றாகும்.

உழலையென்பின் பேய்ச்சிமுலையூடு அவளையுயிருண்டான் *
கழல்களவையேசரணாகக்கொண்ட குருகூர்ச்சடகோபன் *
குழலின்மலியச்சொன்ன ஓராயிரத்துளிப்பத்தும் *
மழலைதீரவல்லார் காமர்மானேய்நோக்கியர்க்கே.

உழலை என்பின் பேய்ச்சி - உழல்தடிபோன்ற எலும்புகளையுடையளான பூதனையினுடைய

முலை ஊடு	- முலைவழியாக
அவள் உயிரை உண்டான்	- அவளது உயிரை முடித்த பெருமானுடைய
கழல்கள் அவையே	- திருவடிகளையே
சரண் ஆக கொண்ட	- சரணமாகப் பற்றின
குருகூர் சடகோபன்	- ஆழ்வார்
குழலில் மலிய	- குழலோசையிற் காட்டிலும் இனிதாக
சொன்ன	- அருளிச்செய்த
ஓர் ஆயிரத்துள்	- ஒப்பற்ற ஆயித்தினுள்ளே
இ பத்தும்	- இப்பதிகத்தை
மழலை தீர	- தமது அறியாமை தொலையும்படி
வல்லார்	- அதிகரிக்கவல்லவர்கள்
மான் ஏய் நோக்கியர்க்கு	- மான்போன்ற நோக்கையுடைய திவ்யாப்ஸரஸ்ஸுக்களுக்கு
காமர்	- ஆதரிக்கத் தகக்வராவர்.

* இப்பதிகம் பழுதறக் கற்கவல்லார் காமினிகளுக்குக் காமுகர்போலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு போக்யராவர் என்று பலனுரைத்துத் தலைக்கட்டுகிறார். பூதனை முலையுண்டு அவளை முடித்து விரோதி நிரஸநசீலனென்று புகழ்பெற்ற கண்ணபிரானுடைய திருவடிகளையே தஞ்சமாகக் கொண்ட ஆழ்வார், திருக்குழலோசையிற் காட்டிலும் அதிசயித்ததாம்படி யருளிச்செய்த ஆயிரம் பாசுரத்தில் இப்பத்தையும் ஊற்றத்துடனே சொல்லவல்லார்களை எம்பெருமானும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் மேல்விழுந்து கோக்யராகக் கொள்வர்கள் என்றதாயிற்று.

மூலத்தில் "காமர்மானேய் நோக்கியர்க்கு" என்று இவ்வளவே யிருப்பதால் மானேய் நோக்கியரான ஸ்த்ரீகளுக்கு விரும்பத்தக்கவராவர் என்று பொருள்படவேண்டாவோ என்று சங்கிக்கலாகாது. *தூராக்குழிதூர்த்து எனைநாளகன்றிருப்பன் *என்றுநாலு பாசுரங்களுக்கு முன்னே அருளிச்செய்த பரமவிரக்தாக்ரேஸரான ஆழ்வார் அதற்குப் பொருந்தாதபடி பலச்ருதி சொல்லார். ஆகவே, அது உவமையைக் காட்டினதத்தனை. உவமைக்கு வாசகமான சொல் இல்லையே என்று கேட்கவேண்டா. *தாவிவையங்கொண்ட தடந்தாமரைகட்கே * என்றது காண்க. தாமரைபோன்ற திருவடிகளைச் சொல்லவேண்டுமிடத்துத் தாமரையென்றே சொன்னதுபோலவாம். அன்றியே, திருநாட்டிலுள்ள அப்ஸரஸ்ஸுக்களால் விரும்பி ஆதரிக்கப் பெறுவர்கள் என்றுமாம். இது எளிதான பொருளென்று பதவுரையில் காட்டப்பட்டது.

எட்டாந் திருவாய்மொழி உரை முற்றிற்று.
ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.